

זֶה הַשְּׁעָר לְהַ צְדִיקִים יְבוֹאוּ בוֹ

סֵפֶר

לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן

הַנִּכְבָּד וְהַנּוֹרָא, מִי כְמוֹהוּ מוֹרֶה, הַיּוֹצֵא בְקִדְשָׁה וּבְטָהֳרָה, מִפִּי קֹדֶשׁ קְדָשִׁים, נְבוֹן לַחַשׁ וְחָכֵם חֲרָשִׁים. הֵלֵא הוּא כְבוֹד אֲדוֹנָנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ, הָרַב הָאֱמֵת, הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ הָאֱמֵתִי, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, אוֹר יִשְׂרָאֵל וְקְדוּשׁוֹ, הַמְּפָרֵסם בְּכָל קִצְרֵי אֶרֶץ וְיָם רְחוֹקִים. שְׁמוֹ קֹדֶשׁ. מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ, הָרַב רַבִּי נַחֲמָן זָכַר צְדִיק וְקְדוֹשׁ לְבָרְכָהּ, מְקַהֵלֵת בְּרִסְלָב, בְּהַרְבֵּה הַיְהוּדִים וְחֲסִידֵי, מוֹרְנוּ הָרַב שְׂמָחָה זָכַר צְדִיק לְבָרְכָהּ, בֶּן לְאוֹתוֹ צְדִיק, הָרַב הַקְּדוֹשׁ הַמְּפָרֵסם, מוֹרְנוּ הָרַב נַחֲמָן הָאֲרִידֵעֵנְקִיר זָכַר צְדִיק וְקְדוֹשׁ לְבָרְכָהּ. וּמֵצַד אִמּוֹ הַצְּדִיקֵת הַמְּפָרֵסֶת בְּשֵׁם טוֹב, מֵרַת פִּיגָא זצ"ל. הוּא נִין וְנִכְד לְהָרַב הַקְּדוֹשׁ, רַבֵּן שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל, קְדוֹשׁ שְׁמוֹ, מוֹרְנוּ הָרַב יִשְׂרָאֵל בְּעַל-שֵׁם-טוֹב זָכַר צְדִיק וְקְדוֹשׁ לְבָרְכָהּ. יִשְׂמַח אָבִידָּ וְאִמָּדָּ וְתִגַּל יוֹלְדֵתָדָּ. עֲטֶרֶת זְקֵנִים בְּנֵי בָנִים. בְּזִכּוֹתָם יֵאִיר עֲלֵינוּ חֲסִדֵי דוֹד הַנְּאֻמָּנִים. וְנִזְכֶּה לְחֻזּוֹת בְּנֵעַם ה' פְּנִים אֶל פְּנִים. חֵישׁ קַל מְהֵרָה נָשׁוּב לְצִיּוֹן בְּרַנְנִים. בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן:

עִם פִּירוּשׁ

שְׂפָתַי תִּפְתָּח

אִידיש

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

כארא פארק

1415 55th Street
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

34 Union Rd,
Spring Valley, NY 10977
845.445.9314

היכל הקודש

כני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטאון

24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די

הערליכע שיעורים

פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיזוק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

נדפס ע"י

קרן הדפסה היכל הקודש

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

עריכה, הגהה והוצאה לאור ע"י

מכון עצתו אמונה

maebreslev@gmail.com

בְּיַד עוֹלָם יִהְיֶה צְדִיק

לְכָבוֹד נִשְׁמַת מְאוּר עֵינֵינוּ חַיִּית נִפְשָׁנוּ,

אֲשֶׁר נִשָּׂא אוֹתָנוּ עַל לְבוֹ כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאֱמוּנָה אֶת הַיּוֹנֵק, לְהַחְיֹתָנוּ בְּהַיּוֹם הַזֶּה, לְהַטְעִימָנוּ מִצּוּף עֲרֵבוֹת נְעִימוֹת, יְדִידוֹת, זֵיו הָאֶרֶץ שְׂכִינַת עֵצוֹ יִתְבַּרַךְ, וְהַחֲדִיר בְּרַבּוֹת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ - אֲמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכֶּקֶת בּוֹ יִתְבַּרַךְ, וְקָרַב אֵלָיִךְ נִשְׁמוֹת אֵל הַחַי וְהַיָּפִי אֲשֶׁר בְּנַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה שׁוֹרָה, הוּא נִיהוּ הָרַב הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק, אִישׁ הָאֲשֻׁכּוֹלוֹת - שֶׁהִכֵּל בּוֹ, הַחֲסִיד הָאֲמִתִּי עוֹבֵד ה' בְּתַמִּימוֹת וּבִפְשִׁיטוֹת, מְסַר נַפְשׁוֹ אֵלָיו יִתְבַּרַךְ בְּכָל יוֹם יוֹם מִיּוֹם עֲמָדוֹ עַל דְּעִתּוֹ, וְסָבַל יְסוּרִים קָשִׁים וּמְרִים כֹּל יְמֵי חַיָּו, רַבִּים הַשֵּׁיב מֵעוֹן וְקָרַבְסָם אֵלָיו יִתְבַּרַךְ, הַעֲמִיד תְּלַמִּידִים רַבִּים, יְרָאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ, בַּעַל הַמְּחַבֵּר סִפְרֵי שׁו"ת 'אֲשֶׁר בְּנַחַל', וְסִפְר 'שְׁפַת הַנַּחַל' פְּרוּשׁ עַל הַסִּפְר הַקְּדוּשׁ לְקוּטֵי מוֹהֵר"ן. וְקַבֵּץ וְלִקְטַט סִפְרֵים רַבִּים וְנִכְבְּדִים מְדַבְּרֵי רַבְנוּ הַקְּדוּשׁ מוֹהֵר"ן מְבַרְסֵלְב, וְתַלְמִידוֹ הַקְּדוּשׁ מוֹהֵר"נ"ת - זְכוּתָם יָגוּ עֲלֵינוּ. וְהַפְּיָצָם בְּכָל קְצוֹי תְּבַל, וּבִפְרִטִיּוֹת הַקּוֹנְטְרָסִים הַמְּפָרְסָמִים שֶׁהַחַי אֵלָפִים וְרַבּוֹת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְחֲזָקוֹ אוֹתָם לְחִזּוֹר בְּתִשׁוּבָה.

עֲטַרְת רֵאשִׁינוּ, נִגַּד תִּפְאָרְתָּנוּ, הַמְּלֵאָה הַנּוֹצֵב עַל רֵאשׁ הָרֶדֶךְ, עֲמוּד הָאֵשׁ אֲשֶׁר

לְפָנֵי הַמַּחֲנֶה, מוֹרָה הָרֶדֶךְ וּמְשׁוֹכֵב נְתִיבוֹת

מוֹרְנוּ וּמְאוּרְנוּ

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר שְׁלֵמָה זְצוּקְלֵה"ה

בְּנוֹ הַגָּאוֹן רַבִּי מְנַחֵם זָאב זצ"ל

הָרַב מְטֹאקָאֵי וּבַעַל הַ'מְּנַחֵת זָאב' וְעוֹד

זְכוּתוֹ יָגוּ עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל

בְּחַד קְטִירָא אֲתַקְטִיר לִישִׁיבָה שֶׁל מַעֲלָה

לְהַתְּלוֹנוּ בְּצַל צַח הַצַּדִּיקִים אֲשֶׁר בְּגוֹ עֲדוֹן

י"ז שְׁבַט תשע"ה

תְּהֵא נִשְׁמַתוֹ הַקְּדוּשָׁה צְרוּרָה בְּצִוּוֹר הַחַיִּים

הספר הקדוש הזה נדפס לימות

מורינו ראש הישיבה שליט"א

וזוגתו

אסתר גיטל תחי',

וילדיהם

שלמה ומשפ',

אלחנן חיים ומשפ',

מרים העניא זיסל ומשפ',

שמעון, נחמן נתן, יצחק דוד, צבי,

רחל לאה, יוסף, מנחם, יחזקאל.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות

לבם לטובה ויתברכו מפי עליון בבני חיי

ומזוני רוויחא ויזכו לרות רוב נחת דקדושה

מכל יוצאי חלציהם

אמן כן יהי רצון

הַקְדָּמָה

דָּוֵד הַמֶּלֶךְ בְּעַט דְּעַם אֵיבְעֶרְשְׁטֹן (תהלים נא, יז): "ה' שְׁפָתַי תִּפְתָּח" הייליגער באשעפער, עפן מיר מיין מויל, "ופי יגיד תהלתך" איך זאל דיך קענען דאנקען און לויבן. ווייל צוליב דעם האט דער אייבערשטער באשאפן די וועלט, מיר זאלן וויסן און אנערקענען אז ער האט אלעס באשאפן, ער פירט אלעס, און אים דאנקען און לויבן. דאס איז וואס דער הייליגער רבי געבט אונז; ער לייגט אריין אין אונז א קלארע, לויטערע, ריינע אמונה, מען הויבט אן שפירן דער אייבערשטער איז מיט מיר, ביי מיר און נעבן מיר, און ווען מען איז זוכה דאס צו שפירן - עפנט זיך די מויל און מען הויבט אן רעדן צום אייבערשטן.

דער פירוש "שְׁפָתַי תִּפְתָּח" איז א גרינגע לייכטע פירוש אויפן הייליגן ספר לקוטי מוהר"ן. דער פירוש איז געבויט אויף די הייליגע ספרים פונעם גרויסן צדיק מוהרא"ש זכותו יגן עלינו: שפת הנחל, דרשות מוהרא"ש און ספר אשר בנחל; איבערגעטייטשט און געגעבן צו פארשטיין אויף א גרינגע וועג פאר די בני הנעורים, אז די היינטיגע מחות זאלן אויך האבן א טעם און א געפיל אינעם הייליגן ספר לקוטי מוהר"ן. זיי זאלן אויך קענען זוכה זיין צו וואס דער הייליגער רבי האט אונז געזאגט (חיי מוהר"ן, סימן שמט) מען קען ווערן אן אמת'ער בעל תשובה דורכ'ן לערנען זיין ספר לקוטי מוהר"ן, און ווער עס וועט לערנען זיין ספר מיט אן אמת - וועט זיך אים אויפֿשטאפן אלע פארשטאפטע אדערן.

אִיךָ הָאֵב אֶנְאָמְעֵן גַּעְגַּעְבֵּן דְּעַם סִפְר "שְׁפָתַי תַּפְתָּח", וְוִיִּל דְּעַר
 הַיִּלְיִגְעַר סִפְר לְקוּמֵי מוֹהַר"ן עֲפֻנְט אױף די מױל צו רַעְדֵן צוּם
 אַיִבְעַרְשְׁטֵן. חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה זָאגֵן (תְּרוּמוֹת א, ג): "סִתָּם חֲרַשׁ
 - שְׂאִינוּ שׁוֹמְעֵי וְאִינוּ מְדַבְּרִי", טײַטְשְׁט דְּעַר הַיִּלְיִגְעַר רַבִּי (לְקוּמֵי
 מוֹהַר"ן חֲלָק א, סִימָן 8) פֿאַרװאָס רַעְדֵט אַ מְעַנְטְשׁ נִישְׁט צוּם אַיִבְעַרְשְׁטֵן?
 וְוִיִּל עַר אִיז 'אִינוּ שׁוֹמְעֵי' בְּקוּל צְדִיקִים, אַז מְעַן הָעַרְט נִישְׁט דִּי
 וְוַעֲרִטְעַר פֿון צְדִיקִים - אִיז מְעַן אַן 'אִינוּ מְדַבְּרִי', רַעְדֵט מְעַן נִישְׁט
 צוּם פֿאַשְׁעֶפֶר. אַפֿעַר אַז מְעַן הָעַרְט זִיךְ צוּ צוּם קוּל פֿון צְדִיק, מְעַן
 לְעַרְנֵט דְּעַם רַבִּינ'ס סִפְר לְקוּמֵי מוֹהַר"ן - וְוַעֲרִט "שְׁפָתַי תַּפְתָּח",
 דִּי לִיפֵן עֲפֻעַנְעֵן זִיךְ, מְעַן הוֹיבֵט אַן רַעְדֵן צוּם אַיִבְעַרְשְׁטֵן.

אִיךָ אִיז דִּי וואָרְט 'שְׁפָתַי' אִיז דָּא דִּי וואָרְט 'שְׁפָתַי' וְוִיִּל דָּאָס אִיז
 גַּעְבוּיִט אױפֵן הַיִּלְיִגֵן סִפְר "שְׁפָתַי תַּפְתָּח" און אִינְעַם אױט
 יו"ד אִיז מְרוּמָז מִיִּין נְאָמְעֵן.

דְּעַר אַיִבְעַרְשְׁטֵר זָאל רַחֲמָנוּת הָאָבֵן אױף מִיר, אִיךָ זָאל קַעַנְעֵן
 תְּשׁוּבָה טוֹן און פֿאַרְרַעַכְטֵן אַלְעַם וואָס אִיךָ דִּארְף מְתַקֵּן
 זײַן; מִיִּין נֶפֶשׁ, רוּחַ וּגְשָׁמָה. אִיךָ זָאל זִיךְ נִישְׁט דִּארְפֵן שְׁעַמְעֵן פֿון
 דִּי הַיִּלְיִגְעֵי צְדִיקִים, און מִיר זָאלֵן אַלְע שׁוִׁין זױכָה זײַן צוּ דִּי גְאוּלָּה,
 ווען עַם וועט זײַן ו'מֶלֶךְ אֶחָד יְהִיָּה לְכָלֶם (יחזקאל לז, כב)

וַיֹּאמֶר ה' אֵל מֹשֶׁה, קְרָא אֶת יְהוֹשֻׁעַ וְכוּ' (דְּבָרִים ל"א, יד)

א כִּי צְרִיךְ כָּל אָדָם לְמַעַט בְּכָבוֹד עֲצָמוֹ יַעֲדֵר מְעַנְטֵשׁ דַּרְךְ פֶּאֶרְמִינֶעֶרן אִין

זײן אײגענע כְּבוֹד, וְלַחֲרָבוֹת בְּכָבוֹד הַמְּקוֹם און נָאר זוכֵן ווי עַר קען פֶּאֶרְמֶעֶרן כְּבוֹד פֶּאֶרְן אײבערשטן, וואס די צװײ זאכן זענען אַנגעהאַנגען אײנס אײנעם צװײטן; דער מְעַנְטֵשׁ וואס איז בְּטֵל וּמְבוֹטֵל בײ זײ, עַר איז בײ זײ גאַרנישט, עַר אַנטלויפט פון כְּבוֹד, עַר מאַכט נישט קײן מְצִיאוֹת פון זײ, עַר ווײסט אַז אַלעס וואס עַר האט איז נָאר פּוֹנֶעם אײבערשטן - דער פֶּאֶרְמֶעֶרט די כְּבוֹד פּוֹנֶעם אײבערשטן, און חס וְשְׁלוֹם דער וואס גְרוֹיסט זײ - אויף אים זאָגט דער אײבערשטער (סוֹטָה ה:.) 'אִין אֲנִי וְהוּא יְכוּלִים לְדוֹר כְּאַחַד'

ב: 'כְּבוֹד מְלָכִים' דְּער כְּבוֹד פון קעניגן, 'חֶקֶר דְּבָר' איז צו פֶּאֶרשֵׁן זײער גְרוֹיסקײט, וְהַכֵּל חוֹקְרִים אַחֲרָיו וְשׂוֹאֲלִים מֵעַן פֶּרַעְגֵט, מִי הוּא זֶה וְעַר איז דער מְעַנְטֵשׁ, וְאִיזְהוּ און וואס איז עַר, שְׂחוֹלְקִים לוֹ כְּבוֹד הוּא אַז מֵעַן גְּעֵבֵט אִים אַזאַ כְּבוֹד? וְחוֹלְקִים עָלָיו און מֵעַן קְרִיגֵט אויף אים; שְׂאוּמְרִים מֵעַן זאָגט אויף אים - שְׂאִינוּ רְאוּי לְכְבוֹד הוּא דְּער מְעַנְטֵשׁ איז נישט ווערד צו האָבן כְּבוֹד. דָּאס זוכֵן און נאַכגײן כְּבוֹד - דָּאס איז דער גוֹרֵם פון מַחֲלַקֵת; ווי מֵער מֵעַן זוכט צו מאַכן אַ מְצִיאוֹת פון זײ, מֵעַן רײסט זײ אַפּ פּוֹנֶעם אײבערשטן - אַלץ מֵער טוט מֵעַן אויספֶּאֶרשֵׁן אויב עַר איז טאַקע רְאוּי פֶּאֶר די כְּבוֹד, און מֵעַן הויבט אים אָן פֶּאֶרשְׁעֵמֶן וְכוּ'.

ו

וַיֹּאמֶר ה' אֵל מֹשֶׁה, קְרָא אֶת יְהוֹשֻׁעַ וְכוּ' (דְּבָרִים ל"א)

א כִּי צְרִיךְ כָּל אָדָם לְמַעַט בְּכָבוֹד עֲצָמוֹ וְלַחֲרָבוֹת בְּכָבוֹד הַמְּקוֹם. כִּי מִי שְׂרוּדָף אַחַר הַכְּבוֹד, אִינוּ זוכֵה לְכְבוֹד אֱלֹקִים, אֵלֵא לְכְבוֹד שֶׁל מְלָכִים, שְׁנַאֲמַר בּוּ (מִשְׁלֵי כ"ה): "כְּבוֹד מְלָכִים חֶקֶר דְּבָר", וְהַכֵּל חוֹקְרִים אַחֲרָיו וְשׂוֹאֲלִים: מִי הוּא זֶה וְאִיזְהוּ, שְׂחוֹלְקִים לוֹ כְּבוֹד הוּא, וְחוֹלְקִים עָלָיו, שְׂאוּמְרִים שְׂאִינוּ רְאוּי לְכְבוֹד הוּא.

אַבְל מִי שְׂבוֹרַח מִן הַכְּבוֹד, שְׂמַמְעֵט בְּכָבוֹד עֲצָמוֹ וּמְרַבֵּה בְּכָבוֹד הַמְּקוֹם, אָזִי הוּא זוכֵה לְכְבוֹד אֱלֹהִים,

אַבְל מִי שְׂבוֹרַח מִן הַכְּבוֹד אָבֵער

דער וואס לויפט אוועק פון כְּבוֹד, שְׂמַמְעֵט בְּכָבוֹד עֲצָמוֹ עַר פֶּאֶרְמִינֶעֶרט די אײגענע כְּבוֹד, וּמְרַבֵּה בְּכָבוֹד הַמְּקוֹם עַר זוכט נָאר צו פֶּאֶרְמֶעֶרן די כְּבוֹד פּוֹנֶעם אײבערשטן, אָזִי הוּא זוכֵה דָאן אִין עַר זוכֵה - לְכְבוֹד אֱלֹהִים צו כְּבוֹד אֱלֹקִים, א ג-ט'ליכער כְּבוֹד; עַר אִין זוכֵה צו שְׂפִירָן דְּעַם

אִיךְ קען נישט וואוינען מיט אים; עַר שְׂטוּפֵט אוועק כְּבִיכּוֹל דְּעַם אײבערשטן. כִּי מִי שְׂרוּדָף אַחַר הַכְּבוֹד ווײל דער וואס לויפט נאך כְּבוֹד, אִינוּ זוכֵה לְכְבוֹד אֱלֹקִים קען נישט זוכֵה זײן צו כְּבוֹד אֱלֹקִים, אֵלֵא לְכְבוֹד שֶׁל מְלָכִים נָאר צו כְּבוֹד פון קעניגן, שְׁנַאֲמַר בּוּ וואס בײ דְּעַם שְׂטִיט (מִשְׁלֵי כה,

אייבערשטן, עס שיינט אויף אים די זיסע ליכטיגע איינגעזעמע געפיל פון די שכנינה הקדושה, וואו און דעמאלט, אין בני אדם חוקרים על כבודו טוען נישט מענטשן אויספארשן זיין כבוד, אים הוא ראוי אים לאו אויב ער איז ווערד אדער נישט. קיינער ווייסט דאך נישט צו וואס דער מענטש איז זוכה, עס איז דאך באהאלטן פון די גאנצע וועלט, ועליו נאמר און אויף אים שטייט (ש):

וְאִז אִין בְּנֵי־אָדָם חוֹקְרִים עַל כְּבוֹדוֹ אַם הוּא רְאוּי אַם לְאוֹ, וְעַלְיוֹ נֵאמַר (ש): "כְּבֹד אֱלֹהִים הִסְתֵּר דְּבָרְךָ, כִּי אִסוּר לַחֲקוֹר עַל הַכְּבוֹד הַזֶּה.

ב וְאִי אֶפְשָׁר לְזוֹבוֹת לְכַבֵּד הַזֶּה, אֲלֵא עַל־יְדֵי תְשׁוּבָה.

משה רבינו, אויף אלע נביאים, תנאים, אמוראים, און אויף די הייליגע אמת'ע צדיקים פון אלע דורות וואס האבן זוכה געווען צו כבוד אלקים, וואס אויף דעם שטייט 'הסתר דבר' שאסור לחקור, וואס מען טאר נישט חוקר זיין אויף די כבוד, און מיט דעם אלעם האט מען געקריגט אויף זיי, מען האט פארגאסן זייער בלוט, ווי קען דאס זיין? נאר אין דעם ליגט א טיפע באהאלטענע סוד, די הייליגע צדיקים זענען אזוי שטארק דבוק אינעם אייבערשטן און זיי זענען שטענדיג אין א סכנה אז די סטרא אחרא און די קליפות זאלן זיי נישט שעדיגן, וואס טוט דער אייבערשטער? ער מאכט עס זאל זיין אויף זיי מחלקת און דאס היט זיי אפ].

ב

יַעֲצֵב זָאגט דער רבי ווי אזוי מען קען זוכה זיין צו דעם; פארמערן די כבוד פונעם אייבערשטן און נישט זוכן צו פארמערן כבוד פאר זיך. וְאִי אֶפְשָׁר לְזוֹבוֹת לְכַבֵּד הַזֶּה מען קען נישט זוכה זיין צו כבוד אלקים, שפירן דעם אייבערשטן - אֲלֵא עַל יְדֵי תְשׁוּבָה נָאֵר אַז מְעַן טוֹט תְּשׁוּבָה. ווייל ווען מען זינדגט, מען טוט עבירות - ווערט פארשטעלט דער אייבערשטער. אזוי ווי עס שטייט (ישעיה נט, ב): 'כִּי אִם עֲזַנְתִּיכֶם הָיוּ מִבְּדָלִים בֵּינְכֶם לְבֵין אֱלֹהֵיכֶם וְחַטָּאוֹתֵיכֶם הִסְתִּירוּ פָּנִים

'כְּבֹד אֱלֹהִים' די כבוד פון אייבערשטן, 'הסתר דבר' איז צו באהאלטן די רייד, כי אסור לחקור על הכבוד הזה וייל מען טאר נישט פארשן דעם אייבערשטן'ס כבוד; וייל דער עיקר מחלקת וואס איז דא אויף מענטשן איז נאר ווען מען וויל כבוד, מען וויל זיין עפעס, מען שיינט זיך אפ פונעם אייבערשטן חס ושלום. אבער ווען מען נעמט אריין אין זיך די אמונה, מען טראכט פונעם אייבערשטן, מען רעדט פונעם אייבערשטן - ווערט אויטאמאטיש בטל די גאווה, עס איז נישטא דער 'איך', דער 'זיך', דער 'מיך', מען שפירט אז אלעס איז אייבערשטער, עס איז ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין ובתוך כל עלמין, אויף דעם איז נישטא קיין קנאה און מחלקת, ווייל קיינער ווייסט דאס נישט, דער מענטש איז באהאלטן און פארהוילן פון אלעמען. [איי וועסטו פרעגן, מען זעט דאך אז אויף אלע צדיקים איז געווען מחלקת; אויף די הייליגע אבות, אויף

מִכֶּם מִשְׁמוֹעַ, דוֹרֵךְ עֲבִירוֹת וְעֵרֵט פֶּאֲרִשְׁטָעל'ס פּוֹנֵעַם מֵעֲנֻטֵשׁ דִּי לִיכְטִיגְקִייט פּוֹנֵעַם בִּאשְׁעֶפְעֶר, און ווען מען טוט תְּשׁוּבָה - איז דער אײבערשטער מוחל און נעמט צוריק דעם

מֵעֲנֻטֵשׁ, עס הויבט אן שײנען אויפן מֵעֲנֻטֵשׁ דִּי לִיכְטִיגְקִייט פּוֹנֵעַם אײבערשטן.

וְעַקְרֵי הַתְּשׁוּבָה און דער עיקר פון

תְּשׁוּבָה איז, בְּשִׂישְׁמַע בְּזִיזוֹנוֹ ווען מען הערט ווי מען פֶּאֲרִשְׁעֵמֵט אים - יָדָם וַיִּשְׁתַּק און מען עֲנֻטֶפְעֵרֵט נִישְׁט, מען נעמט עס אן מיט ליבשאפט, מען ווייסט אז אלעס איז פּוֹנֵעַם אײבערשטן. אזוי ווי דער הייליגער זוהר זאגט (פּנחס רנה:): 'כִּי לִית

כְּבוֹד' מען קען נישט זוכה זיין צו כְּבוֹד אַלְקִים, שְׁפִירֵן דעם אײבערשטן - 'בְּלֹא בִ"ה' נאר דורך אות כ'. אַנְשֵׁי שְׁלוֹמִינוּ טײטשן אז כּף איז טײטש אײנגעבויגן, זיך אײנבײגן צום אײבערשטן; דאס הייסט, נאר דער וואס בײגט זיך אײן דעם קאפ פארן אײבערשטן, דער וואס איז בְּטֵל וּמְבוֹטֵל צום אײבערשטן, און אז מען פֶּאֲרִשְׁעֵמֵט אים, ער האט בְּזִיזוֹנוֹת - שׁווייגט ער אָפּ, ער ווייסט אז עס קומט אים די אלע בְּזִיזוֹנוֹת, אזא מֵעֲנֻטֵשׁ איז זוכה צו כְּבוֹד אַלְקִים, 'הֲכִ"ה הוּא בְּתֵר' און דורך 'זײן בײ זיך אײנגעבויגן' אזוי ווי די אות כ - איז

מֵעַן זוכה צו קומען צו די העכסטע מדרגה, די מדרגה פון 'בְּתֵר', מען קומט אן אזוי הויך ביזן קרוין פונעם אײבערשטן, בְּחִינַת וואס ווייזט אויף די שם אֱהִיָּה א-ק-י-ה,

בְּחִינַת תְּשׁוּבָה וואס א-ק-י-ה איז די שם פון תְּשׁוּבָה.

כִּי אֱהִיָּה ווײל די שם א-ק-י-ה - דא

טײטשט אָנָּה זְמִין לְמַהוּי אײך ווײל זײן,

דאס איז תְּשׁוּבָה, ווען א מֵעֲנֻטֵשׁ וואס האט געבען געטון עֲבִירוֹת זאגט 'אײך ווײל זײן גוט'. הִינּוּ קָדָם הַתְּשׁוּבָה ווײל אײדער דער מֵעֲנֻטֵשׁ טוט תְּשׁוּבָה, עֲדֵינּוּ אײן לֹא הָיָה איז ער גאַרנישט, בְּאִילוֹ עֲדֵינּוּ לֹא נִתְּהוּהָ בְּעוֹלָם עס איז אזוי ווי ער איז

נאכנישט באשאפן געווארן, ווײל חֲכָמִינוּ זְכוּרֵנָם לְבָרְכָה זאגן (עירובין יג:), כִּי מִזֵּב לֹא עֵס איז אים געסער, שְׁלֹא נִבְרָא ווען ער וואלט נישט באשאפן געווארן, מִשְׁנִבְרָא פון יא באשאפן ווערן; ווײל אויף די וועלט איז מען אין א סכנה פון טון עֲבִירוֹת חס ושלום, וְכִשְׁבָּא לְמַהֵר אֵת עֲצָמוֹ און ווען דער מֵעֲנֻטֵשׁ קומט זיך רײניגן, ער ווײל פֶּאֲרִעֲכֵטֵן, וְלַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה און תְּשׁוּבָה טון - אָז הוּא בְּחִינַת אֱהִיָּה איז ער בײ די הויכע מדרגה פון א-ק-י-ה, 'אײך ווײל זײן גוט', הִינּוּ שִׁהִיָּה לֹא הָיָה בְּעוֹלָם יעצט לוינט אים צו זײן אויף

וְעַקְרֵי הַתְּשׁוּבָה — בְּשִׂישְׁמַע בְּזִיזוֹנוֹ, יָדָם וַיִּשְׁתַּק, כִּי לִית כְּבוֹד בְּלֹא בִ"ה, וְהֲכִ"ה הוּא בְּתֵר, בְּחִינַת אֱהִיָּה, בְּחִינַת תְּשׁוּבָה,

כִּי אֱהִיָּה דא אָנָּה זְמִין לְמַהוּי. הִינּוּ קָדָם הַתְּשׁוּבָה, עֲדֵינּוּ אײן לֹא הָיָה, בְּאִילוֹ עֲדֵינּוּ לֹא נִתְּהוּהָ בְּעוֹלָם, כִּי מִזֵּב לֹא שְׁלֹא נִבְרָא מִשְׁנִבְרָא, וְכִשְׁבָּא לְמַהֵר אֵת עֲצָמוֹ וְלַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה, אָז הוּא בְּחִינַת אֱהִיָּה, הִינּוּ שִׁהִיָּה לֹא הָיָה בְּעוֹלָם, הִינּוּ אָנָּה זְמִין לְמַהוּי.

די וועלט, הינו אַנא זמין לַמְהוּי ער זאגט פארן אייבערשטן: 'הייליגער באשעפער יעצט בין איך נישט ווי עס דארף צו זיין, אָבער איך וויל זיין גוט, איך וויל זיין ערליך, אזוי איז ער

זוכה צו פארמערן די כבוד פונעם אייבערשטן, דאן איז ער זוכה צו קומען צו די מדריגה פון כְּתָר, מען קומט אן אזוי הויך ביזן קרוין פונעם אייבערשטן.

יעצט זאגט דער רבי,

מען דארף אָבער האבן אסאך סבִּלְנוֹת צוצוקומען צו די הויכע מדריגה פון 'כְּתָר'. וְזֶה בְּחִינַת כְּתָר דָּאס ווארט כְּתָר האט נאך א טייטש, **בִּי כְּתָר לְשׁוֹן הַמִּתְנַה** דָּאס ווארט כְּתָר טייטשט אויך 'ווארטן', בְּחִינַת תְּשׁוּבָה וואס דאס איז א תנאי אין תשובה טון, מען דארף אסאך ווארטן און האפן צום אייבערשטן ביז מען איז זוכה צו קומען צו קדושה. כְּמוֹ שְׂאֲמָרוּ חַכְמֵינוּ וְכַרוֹנָם לְבָרְכָה אַזױ ווי די הייליגע חכמים זאגן אונז (יומא לח: לט): 'בֵּא לְטִמָּא פּוֹתַחִין לָךְ' ווער עס וויל טון עבירות - עפנט מען אים אויף א טיה, 'הִבָּא לְמַהַר מְסִיעִין לָךְ מִשָּׁל לְאַחַה, שְׂבָא לְקָנוֹת אַפְרָסְמוֹן. אומרים לוי: הַמִּתְן' וְכוּ', וְזֶה

דער פארקויפער: 'המתן' ווארט, וכו' 'עד שאמדד עמך' ביז איך וועל אינאיינעם מיט דיר אפמעסטן, 'כדי שנתבשם אני ואתה' אז איך זאל אויך ווערן אנגעזאפט פון די גוטע שמעק,

עײן שם.

ווייל ווען א מענטש וויל חס ושלום טון עבירות - עפנט מען אים אויף א טיה, מען לאזט אים טון וואס ער וויל, ווייל דאס איז די בחירה וואס דער אייבערשטער

וְזֶה בְּחִינַת כְּתָר, **בִּי כְּתָר לְשׁוֹן הַמִּתְנַה, בְּחִינַת תְּשׁוּבָה, כְּמוֹ שְׂאֲמָרוּ חַכְמֵינוּ, וְכַרוֹנָם לְבָרְכָה** (יומא לח: לט): 'הִבָּא לְמַהַר מְסִיעִין לָךְ מִשָּׁל לְאַחַה, שְׂבָא לְקָנוֹת אַפְרָסְמוֹן. אומרים לוי: הַמִּתְן' וְכוּ', וְזֶה

האט געמאכט, און דאס איז די משל פון קויפן נאפט; אז ווען מען וויל טון עבירות וואס געבט ארויס א שרעקליכע גערוד אזוי ווי נאפט, זאגט מען אים גלייך: 'גיי, מען פארטרייבט אים, אָבער ווען איינער וויל תשובה טון, זאגט מען 'המתן' - ווארט, אזוי ווי איינער וואס קומט קויפן בשמים באקומט ער נישט גלייך, נאר ער דארף אביסל ווארטן; די זעלבע איז דא, כְּבִיכּוֹל דער אייבערשטער זאגט אים ווארט, 'כדי שנתבשם אני ואתה' אז איך זאל אויך ווערן אנגעזאפט פון די גוטע שמעק; ווייל פון איין זייט איז דאס די גרעסטע פארגענוגן ביים אייבערשטן, ווען א מענטש וואס איז געווען אזוי ווייט קערט זיך צוריק, ער קומט קויפן אפֿרסמוֹן, ער וויל תשובה טון, אָבער פון די אנדערע זייט איז דאס פארן מענטש אויך א נסיון וואס מען פרוברט אים אויס, מען זאגט אים ווארט, ווייל מען קען נישט אין איין סעקונדע אריינגיין אין די קדושה און

גְּלִייד שְׁפִירן דַּעַם אַייבֶּער־שְׁטן, נָאר מַעַן דָּאָס איז דַּער אַיינציג־סְטַע חִילוֹק צווישן דאַרף אַבִּיסֶל וואַרְטן מיט סֶבְלִנוֹת און נישט אויפֿגַעבֿן, און צום סוף איז מַעַן זוכֶה צו זַעַן שײַנע זאַכֿן.

זַעַט מַעַן פֿון דַּעַם אַז תְּשׁוּבָה איז מַרְמֵז אויף וואַרְטן, וואָס דָּאָס איז די זַעֲלָבֶע עַנְיָן פֿון 'פֶּתֶר', וואָס מײַנט וואַרְטן. יַעֲצֵט בַּרְעַנְגֵט דַּער רַבִּי אַ רֶאָי פֿון אַ פֶּסוּק אַז פֶּתֶר מײַנט וואַרְטן. וְזֶה בְּחִינַת פֶּתֶר פֶּתֶר מײַנט אויף אַ לְשׁוֹן פֿון וואַרְטן, כְּמוֹ שְׁבַתוֹב אַזוֹי ווי עַס שְׁטײט אין פֶּסוּק (איוב ל"ו, ב): 'פֶּתֶר לִי זַעִיר' וואַרְט מִיָּד אַבִּיסֶל, 'וְאַחַנּוּד' און אַיך וועל

דִּיר ווײַזן; אַז מַעַן הָאָט סֶבְלִנוֹת קוּמֵט מַעַן אָן צו די הַעֲכָסְטַע מַדְרִיגָה פֿון פֶּתֶר, אַבִּל כְּדָם תְּשׁוּבָה אַבְעֵר אַיידער מַעַן טוֹט תְּשׁוּבָה, אַזוֹי בְּחִינַת אַהֲיָה בְּהַסְתַּרְתַּת פְּנִים מַמְנוּ איז עַס אַזוֹי ווי עַר דְּרײַט אויס זײַן פְּנִים פֿון שָׁם אַ-ק-ג-ה, עַר הָאָט נישט קײַן שׁוּם ווײַלן און קײַן בַּעַנְקֶעניש צום אַייבֶּער־שְׁטן, כִּי עַדִּין לֹא הִכִּין אֶת עַצְמוֹ לְמַהוּי לְמַהוּי בַּעוֹלָם, וְהַסְתַּרְתַּת פְּנֵי אַהֲיָה גִמְטָרִיא דָם*, הִינּוּ שְׁפִיכוֹת

זְמִין לְמַהוּי, אַיך ווײל זײַן גוֹט - איז עַר זײַער חֶשׁוֹב בײַם אַייבֶּער־שְׁטן. מַה שְׁאִין כֵּן דַּער בַּעַל עֲבִירָה וואָס ווײל נישט זײַן גוֹט, עַר איז מִיּוֹאֵש, עַר הָאָט אויפֿגַעגֶעבֿן אין לַעֲבֹן, עַר הָאָלט אַז עַר קֶען נישט לַעַרְנֶען, עַר קֶען נישט זײַן קײַן עַרְלִיכֶער איד - דְּרײַט אַוועק זײַן פְּנִים פֿונַעם אַייבֶּער־שְׁטן, עַר דְּרײַט זײַך אַוועק די פְּנִים פֿון פֿון אַ-ק-ג-ה.

וְהַסְתַּרְתַּת פְּנֵי אַהֲיָה און דָּאָס אַוועק דְּרײַען די פְּנִים פֿון אַ-ק-ג-ה - גִּמְטָרִיא דָם בַּאֲטָרַעפֵּט פִּיר און פֶּרַעֲצִיג (44), אַזוֹי ווי די וואַרְט 'דָּם' בְּלוֹט, פֶּרוּשׁ: כִּי אַחֲוָרֵי שָׁם אַהֲיָה ווײל ווען מַעַן שְׁרײַבֵּט

בְּחִינַת פֶּתֶר, כְּמוֹ שְׁבַתוֹב (איוב ל"ו): "פֶּתֶר לִי זַעִיר וְאַחַנּוּד".

אַבִּל כְּדָם תְּשׁוּבָה אַזוֹי בְּחִינַת אַהֲיָה בְּהַסְתַּרְתַּת פְּנִים מַמְנוּ, כִּי עַדִּין לֹא הִכִּין אֶת עַצְמוֹ לְמַהוּי בַּעוֹלָם, וְהַסְתַּרְתַּת פְּנֵי אַהֲיָה גִמְטָרִיא דָם*, הִינּוּ שְׁפִיכוֹת

* פֶּרוּשׁ: כִּי אַחֲוָרֵי שָׁם אַהֲיָה הוּא בְּגִמְטָרִיא דָם, כְּמוֹכָא. הִינּוּ בְּשִׁכּוֹתִין הַשָּׁם בְּאַחֲוָרִים, דְּהִינּוּ א, אה, אהי, אהיה, שְׁחֲוָרִין כָּל פֶּעַם לְאַחֲוָר הוּא בְּגִמְטָרִיא דָם, וְזֶהוּ בְּחִינַת הַחֲזוּת וְהַסְתַּרְתַּת פְּנֵי אַהֲיָה, שְׁעוּלָה דָם:

זַעַט מַעַן פֿון דַּעַם אַז תְּשׁוּבָה איז מַרְמֵז אויף וואַרְטן, וואָס דָּאָס איז די זַעֲלָבֶע עַנְיָן פֿון 'פֶּתֶר', וואָס מײַנט וואַרְטן.

יַעֲצֵט בַּרְעַנְגֵט דַּער רַבִּי אַ רֶאָי פֿון אַ פֶּסוּק אַז פֶּתֶר מײַנט וואַרְטן. וְזֶה בְּחִינַת פֶּתֶר פֶּתֶר מײַנט אויף אַ לְשׁוֹן פֿון וואַרְטן, כְּמוֹ שְׁבַתוֹב אַזוֹי ווי עַס שְׁטײט אין פֶּסוּק (איוב ל"ו, ב): 'פֶּתֶר לִי זַעִיר' וואַרְט מִיָּד אַבִּיסֶל, 'וְאַחַנּוּד' און אַיך וועל

דִּיר ווײַזן; אַז מַעַן הָאָט סֶבְלִנוֹת קוּמֵט מַעַן אָן צו די הַעֲכָסְטַע מַדְרִיגָה פֿון פֶּתֶר, אַבִּל כְּדָם תְּשׁוּבָה אַבְעֵר אַיידער מַעַן טוֹט תְּשׁוּבָה, אַזוֹי בְּחִינַת אַהֲיָה בְּהַסְתַּרְתַּת פְּנִים מַמְנוּ איז עַס אַזוֹי ווי עַר דְּרײַט אויס זײַן פְּנִים פֿון שָׁם אַ-ק-ג-ה, עַר הָאָט נישט קײַן שׁוּם ווײַלן און קײַן בַּעַנְקֶעניש צום אַייבֶּער־שְׁטן, כִּי עַדִּין לֹא הִכִּין אֶת עַצְמוֹ לְמַהוּי בַּעוֹלָם עַס איז אַזוֹי ווי עַר הָאָט נַאֲכַנְיֵט אַנְגַּעוּהוּבֵן צו לַעֲבֹן, ווײל אַ-ק-ג-ה מײַנט אַיך ווײל זײַן גוֹט, און אַז דַּער מַעַנְטֵשׁ ווײל נישט זײַן גוֹט, איז עַס אַזוֹי ווי עַר דְּרײַט אַוועק זײַן פְּנִים פֿונַעם אַייבֶּער־שְׁטן.

צוּרִיק צוֹ וּוְעָס דָּאס וואַרט אַ-ה-ה, הוּא בְּגִימְטְרִיא דָם בַּאטְרַעפֿט דָּאס פֿיר און פֿערצִיג (44), אַזוי ווי די וואַרט 'דָּם' בְּלוּט, כְּמוֹכָא אַזוי ווי עַס ווערט געברענגט (עײן

שער הכּוּנוֹת דרושי הפּסח, דרוש

א). הִינוּ בְּשִׁפּוֹתֵינוּ הַשָּׁם ווען מֵעַן שְׁרִיבֵט די שָׁם אַ-ה-ה, בְּאַחֲרֵים צוּרִיק צוֹ וּוְעָס, דְּהִינוּ א, אה, אהי, אהיה, מֵעַן שְׁרִיבֵט עֲרָשֶׁט דָּעם אֹת א', און ווען מֵעַן

וויל גיין צום קומענדיגן אֹת - גייט מֵעַן צוּרִיק און מֵעַן שְׁרִיבֵט די אֹת וואס קומט פֿאַרן ה', מֵעַן שְׁרִיבֵט א-ה, און אַזוי ווייטער; ווען מֵעַן וויל שְׁרִיבֵט דָּעם קומענדיגן אֹת - גייט מֵעַן נֶאֱכָאמָאֵל צוּרִיק צום אָנְהוּיב און מֵעַן שְׁרִיבֵט א-ה, און ווען מֵעַן וויל שְׁרִיבֵט דָּעם לעצטן אֹת ה' - גייט מֵעַן צוּרִיק און מֵעַן שְׁרִיבֵט א-ה-ה, שְׁחֻזְרִין בְּכָל פֿעַם לְאַחֲזֹר מֵעַן גייט אַלץ צוּרִיק מיט אַן אֹת, און אַז מֵעַן רַעֲכֵנֵט אַלְעס צוזאַמען - הוּא בְּגִימְטְרִיא בַּאטְרַעפֿט עַס פֿיר און פֿערצִיג (44), אַזוי ווי די וואַרט דָּם בְּלוּט, וואס בַּאטְרַעפֿט פֿיר און פֿערצִיג (44). וְהוּא בְּחִינַת הַחֻזְרַת וְהַסְתַּרְתַּת פְּנֵי אֱהִיָּה און דָּאס פֿאַסִירט ווען מֵעַן דרייט זיך אַוועק פון וועלן זיין אַן עֲרַלִיכֶער אִיָּה, שְׁעוֹלָה דָּם עַס בַּאטְרַעפֿט בְּלוּט, הִינוּ שְׁפִיכוֹת דָּמִים וּבְזִיווֹנוֹת מֵעַן פֿאַרְגִיסֵט אִים זיין בְּלוּט, עַר ווערט פֿאַרשעמט; ווייל ווען אַ מֵעַנְטֵשׁ קוֹקֵט שְׁטַענְדִיג אױף צוּרִיק - וועט עַר האָבן בְּזִיווֹנוֹת און שְׁפִיכוֹת דָּמִים, עַר וועט האָבן חֲלִישוֹת הַדַּעַת און עַר איז אִין אַ סִכְנָה פון

אױפֿגעבֵן חֵס וְשְׁלוֹם, און זייער אַסאַךּ מֵעַנְטֵשׁן האָבן אַלְעס אַפֿגעלאָזט דוּרְךָ 'הַחֻזְרַת פְּנֵי אַ-ה-ה', צוּרִיק קוֹקֵן אױף אַלְע צייטן וואס מֵעַן האט געוואלט זיין גוט און עַס איז נישט געגאַנגען, ביז מֵעַן ווערט פֿאַרשעמט און מֵעַן געבט אױף; אָבער ווער עַס וויל תְּשׁוּבָה טון דאַרף זיין זייער שטאַרק ביי זיך נישט צוּרִיק צו קוֹקֵן, נָאר זיך

דָּמִים וּבְזִיווֹנוֹת, עַל שָׁם (שְׁמוּאֵל א-ב)
 א: "וּבְזִי יִקְלוּ", בִּי עֲדִין הָדָם
 שְׁבַחֲלֵל הַשְּׁמָאֵלִי שְׁבַלֵב, שְׁשָׁם
 מְדוּר הַיָּצָר הָרַע, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב
 (קהלת י'): "וְלֵב כְּסִיל לְשִׁמְאֹלוֹ",

האַלטן מיט די שָׁם אַ-ה-ה, שְׁרִייעֵן: 'איך וויל זיין גוט', 'איך גיי זיין גוט', 'פון יעצט הויב איך אָן', 'פון יעצט גיי איך דינען דעם אייבערשטן, און נישט צוּרִיק קוֹקֵן אױף וואס איז געווען.

יעצמַ פֿלעכט דָּאס דער רַבִּי צוזאַם מיט די אָנְהוּיב תּוֹרָה, אַז דער וואס איז מְרַבָּה כְּבוֹד שְׁמִים איז זוכה צו קומען צו די הויכע מְדְרִיגָה פון כְּתוֹר, עַל שָׁם אַזוי ווי עַס שְׁטֵיט אין פֿסוּק (שְׁמוּאֵל א, ב, ל): 'כִּי מְכַבְּדִי ווער עַס איז מִיךְ מְכַבֵּד - אֲכַבְּד' וועל איך אִים געבן כְּבוֹד, דָּאס מיינט צו זאַגן, מֵעַן איז זוכה צו קומען צו 'כְּתוֹר', עַס שיינט אױף אִים די שָׁם אַ-ה-ה, 'וּבְזִי' און דער וואס פֿאַרשעמט מִיך, דער מֵעַנְטֵשׁ וואס איז מְרַבָּה אין זיין אייגענע כְּבוֹד - 'יִקְלוּ' בְּרַענְגֵט אױף זיך בְּזִיווֹנוֹת און שְׁפִיכוֹת דָּמִים, בִּי עֲדִין הָדָם שְׁבַחֲלֵל הַשְּׁמָאֵלִי שְׁבַלֵב ווייל עַס איז נאך געבליבן אין זיין האַרץ די קאַכעדיגע בְּלוּט, שְׁשָׁם מְדוּר הַיָּצָר הָרַע וואס אין די לינקע זייט פונעם האַרץ איז די פֿלאַץ וואו דער יָצָר הָרַע וואוינט, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב אַזוי ווי עַס

און נישט ענטפערן פאר זיינע פיינט, און מיט דעם וועט ער רייניגן די קאכעדיגע בלוט - די יצר הרע, און זוכה זיין צו כבוד אלקים. שיהיה מן השומעים חרפתם ער

זאל זיין פון די וואס הערן ווי מען שענדט זיי ואינם משיבים און ענטפערן נישט, וואס די הייליגע חכמים זכרונם לברכה זאגן דערויף (שבת פח):

'עליהם הפתוב אומר' אויף זיי איז געזאגט געווארן דעם פסוק (שופטים ה, לא): 'ואהביו כצאת השמש בגברתו' זיי זענען באליבט ביים אייבערשטן, ולא ידקק

על ביוז כבודו און ער זאל נישט מקפיד זיין אויף זיין כבוד. דאס איז די איינציגסטע חילוק ווען מען שרייבט 'דם' - בלוט, צי 'דם' - שווייגן; 'דם' בלוט - שרייבט מען מיט א פתח, פתח מיינט אפן, אן אפענע מויל צוריק צו ענטפערן, דאס ברענגט בלוט, שפיכות דמים, און די ווארט 'דם' שווייגן - שרייבט מען מיט א חולם, חו"ל'ים איז די אותיות מ'ו'ח'ל, אז מען שווייגט אפ, מען ענטפערט נישט אויף בזיונות - איז דער אייבערשטער מוחל אלע עבירות.

ובשמים דם לה' ווען מען איז מקנים וואס דער פסוק זאגט 'דם לה', ווארט אויף די הילף פונעם אייבערשטן, מען נעמט אן די בזיונות, מען ענטפערט נישט צוריק - אז הקדוש

שטייט אין פסוק (קהלת י, ב): 'ולב כסיל לשמאלו' אין די הארץ פון דעם נאר, נייגט אים צו זיין לינקע זייט - פאר זיין שלעכטס, עדין הוא בתקה ועו דער יצר

הרע איז נאך ביי אים זייער שטארק, ובשביל זה באין עליו בזיונות ושפיכות דמים און צוליב דעם קומט אים שפיכות דמים און בזיונות, פי ווייל וואס מער דער יצר הרע ברענט אין אים און זיך מתגבר אין אים, און ער שרייט נישט צום אייבערשטן 'איד' וויל זיין גוט, נאר ער קערט זיך אוועק פונעם

אייבערשטן - זה בחינת הסתרת והחזרת פני אקו"ה איז דאס אזוי ווי מען שרייבט דעם שם א-ה-ה אויף צוריק צו וועגס, און מען קערט זיך כסדר אוועק, מען גייט נישט פאראויס, נאר אגאנצן צייט קערט מען זיך צוריק צו וואס איז געווען פריער, גימטריא דם וואס דאס באטרעפט די ווארט 'דם' בלוט, ווי פריער ערקלערט, אז א, א-ה, א-ה-ה, א-ה-ה - איז גימטריא דם.

ותקון לזה און ווי אזוי איז מען זוכה דאס צו פאררעכטן? שיהפך דם לדם ער זאל איבעררייען די ווארט 'דם' בלוט, וואס מען שרייבט מיט א פתח, צו 'דם' שווייגן, וואס מען שרייבט מיט א חולם, ווען מען גייט אריבער בזיונות מען פארגיסט אים די בלוט - זאל ער אפשוייגן

עדין הוא בתקה ועו. ובשביל זה באין עליו בזיונות ושפיכות דמים, פי זה בחינת הסתרת והחזרת פני אקו"ה, גימטריא דם. —

ותקון לזה, שיהפך דם לדם, שיהיה מן השומעים חרפתם ואינם משיבים, ולא ידקק על ביוז כבודו. ובשמים דם לה, אז הקדוש-ברוך-הוא

ברוך הוא מפיל לו חללים חללים וועט אים דער אייבערשטער העלפן און זיך נוקם זיין אין די רשעים, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (תהלים ל"ז, ט): 'דום לה'

ווארט אויף די הילף פונעם אייבערשטן, 'והתחולל לו' און האף צו אים, אויף די פסוק דרש'ען די הייליגע חכמים (ג"טין ז): 'והוא יפיל לך חללים' און דער אייבערשטער וועט זיי אראפוארפן פאר דיר וכו', די הייליגע חכמים דערציילן (שם), מר עוקבא האט געשיקט פראגען רבי אלעזר, וואס זאל איך טון מיט די מענטשן וואס טשעפען

מיר? איך האב די מעגליכקייט זיי צו מסרן, זאל איך זיי מסרן? האט רבי אלעזר אים צוריק געשיקט דעם פסוק (תהלים ל"ט, ב): 'אשמרה' איך וועל זיך היטן, 'לפי מחסום' אזוי ווי מויל וואלט ווען געהאט א שלאס, 'בעוד רשע לנגדי' ווען דער רשע איז נאך אנטקעגן מיר; דאס הייסט אפילו דער רשע קריגט מיט דיר זאלסטו נישט ענטפערן, האט מר עוקבא צוריק געשיקט, עס איז מיר זייער שווער, זיי זענען מיך זייער מצער, האט רבי אלעזר צוריק געשיקט דעם פסוק (תהלים לו, ט): 'דום לה' ווארט אויף די הילף פונעם אייבערשטן, 'והתחולל לו' און האף צו אים, דער אייבערשטער וועט דיר העלפן, 'והוא יפיל לך חללים' ער וועט זיי

מפיל לו חללים חללים, כמו שכתוב (תהלים ל"ז): 'דום לה' והתחולל לו — והוא יפיל לך חללים, (כמו שדרשו רבותינו, זכרונם לברכה, גמין ז), הינו: 'ולפי חלל בקרב' (תהלים ק"ט), הינו על-דיר זה נתמעט הדם שפחלל השמאלי, וזה בחינת זביחת היצר הרע, ועל-דיר זה זוכה לכבוד אלקי, כמו שכתוב (שם ז): 'זבח תודה יבכרנני', ודרשו חכמינו, זכרונם לברכה (סנהדרין מג):

הרג'ען, וכך הוה. דער רבי טייטשט אויס די ווערטער 'והוא יפיל לך חללים' - אויף נאך א וועג, הינו אזוי ווי עס שטייט אין פסוק,

דוד המלך זאגט: 'ולפי חלל בקרב' און מיינ הארץ אפגעשטארבן אין מיר (תהלים קט, כב), דוד המלך, וואס האט געהאט אזויפיל בזיונות און שפיכות דמים און האט נישט געענטפערט, האט ער דורכדעם אויסגערייניגט זיין הארץ פון די שלעכטע בלוט פונעם יצר הרע, הינו על ידי זה ווייל דורך דאס אפשווייגן

אויף די בזיונות, דורך נישט ענטפערן ווען מען ווערט פארשעמט - נתמעט הדם שפחלל השמאלי ווערט דער יצר הרע, די הייסע בלוט וואס איז ביי די לינקע זייט פון הארץ - פארמינערט.

וזה און אז מען שווייגט אפ אויף די בזיונות, מען ענטפערט נישט - איז דאס בחינת זביחת היצר הרע אזוי ווי מען שחט דעם יצר הרע, ועל ידי זה און דורכדעם, דורך אפשווייגן אויף די בזיונות - זוכה לכבוד אלקי שיינט אויף אים די ליכטיגקייט פונעם אייבערשטן, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (שם ג, כג): 'זבח תודה' דער וואס ברענגט א קרבן, 'יבכרנני' דער איז מיך מכבד, ודרשו חכמינו זכרונם לברכה און ווי די הייליגע

תמיד בְּמִדַּת הַתְּשׁוּבָה מֵעַן דַּאֲרָף שְׁטַעַנְדִּיג
תְּשׁוּבָה טוֹן, כִּי 'מִי יֹאמֵר' וּוִייל ווער קען
זיך גְרוּיס האַלטן און זַאגן: 'זְבִיתִי לְבִי' אִיךְ
הָאב זוכה געווען צו רייניגן מײן האַרץ,
'טְהַרְתִּי מִחַטָּאתִי' אִיךְ
הָאב זיך שוין גערייניגט

פון מײן זינד? (משלי כ,
ט), כִּי בְשִׁעָה שְׂאֵדָם
אֹמֵר וּוִייל ווען אַ
מֵעַנְטֶש טוט תְּשׁוּבָה
און זַאגט פֶּאָרן
אֵיבְעַרְשְׁטֹן: חַטָּאתִי,
עוֹיְתִי, פִּשְׁעֵתִי אִיךְ הָאב
גַּעַזִּיגְט אֵיבְעַרְשְׁטֶע, אִיךְ טו
אֵיבְעַרְשְׁטֶע, אִיךְ טו
תְּשׁוּבָה; אַפְלוּ זֶה אויף
דִי ווערטער - אִי אַפְשָׁר
לומר קען מֵעַן נִישְׁט
זַאגן, בְּבֵר לְבָב מִיט אַ
רֵינע האַרץ, בְּלִי פְּנִיָה
מִיט רֵינע מַחֲשׁבוֹת,
וְזֵהוּ דָאס אִיז וואס

שְׁטֵיט אין פֶּסוּק: 'מִי יֹאמֵר' ווער קען
זַאגן, 'זְבִיתִי לְבִי' אִיךְ הָאב גערייניגט מײן
האַרץ, 'טְהַרְתִּי מִחַטָּאתִי' אִיךְ בֵּין רֵיין פון
זינד, הִינּוּ דער רבי זַאגט נֶאָד אַ פֶּשֶׁט, דער
פֶּסוּק זַאגט: מִי יוֹכַל לומר ווער קען זַאגן,
שְׁלֹבוּ וְךָ וְטָהוֹר מִפְּנוּיֹת, אַז זיין האַרץ אִיז
אִים רֵיין געווען פון נִישְׁט רֵינע מַחֲשׁבוֹת,
אַפְלוּ בְשִׁעָה שְׂאֵדָם חַטָּאתִי וְכוּ' אויף ווען
עַר הָאט תְּשׁוּבָה געטון און געזַאגט
'חַטָּאתִי' אִיךְ הָאב געזינדיגט, וְזֵהוּ דָאס
אִיז פֶּשֶׁט אין פֶּסוּק: 'מִי יֹאמֵר וְכוּ' טְהַרְתִּי
מִחַטָּאתִי' ווער קען זַאגן אַז עַר זַאגט מִיט
אַ רֵיין האַרץ דִי ווערטער 'חַטָּאתִי', הִינּוּ

חַכְמִים זַאגן (פּנהדרין מג): אַז דער פֶּסוּק גֵיט
ארויף עַל זְבִיחַת הַיֵּצֵר הָרָע, אויפן שַׁחֲטִין
דעם יֵצֵר הָרָע, 'זְבִיחַ תוֹדָה' דער וואס
בְּרַעַנְגֵט אַ קָרְבַּן פון וידוי און תְּשׁוּבָה
אויף זיינע זינד,
'יִכְבַּדְנִי' דער אִיז מִיךְ
מְכַבֵּד, און מֵעַן אִיז
זוכה צו 'כִּי מְכַבְּדִי
אַכְבֵּד' מֵעַן אִיז זוכה צו
כְּבוֹד אַלְקִים.

דָאס אִיז געווען דִי
הַנְהַגָה בֵּי דִי
גְרוּיסע צִדִּיקִים, זֵי
פֶּלְעגן נִישְׁט עַנְטְפֶּעֶרן
ווען מֵעַן הָאט זֵי
פֶּאָרשעמט, נֶאָר זֵי
זענען ווייטער
אַנגעגאַנגען מִיט זֵיער
עבודת הַשֵּׁם, אַפִּילוּ זֵי
זענען געווען אזוי
פֶּאָרשעמט אין זֵיער
לעבן, נֶאָר שְׁפֻטְעַר

זענען זֵי געווארן מִפְּרָסָם אויף דִי וועלט,
און עד הַיּוֹם הַזֶּה אִיז דִי וועלט זיך מַחֲוִי
מִיט זֵיערע תּוֹרוֹת, וּוִייל אַנְשְׁטָאט
עַנְטְפֶּעֶרן און זיך קריגן מִיט זֵיערע פֵּינֵט
- הָאבן זֵי זיך מְבַטֵּל געווען צום
אֵיבְעַרְשְׁטֹן, און אזוי אִיז מִיט יעדן
אַינעם וואס שווייגט אַפּ אויף בְּזִיוּנוֹת,
דער אֵיבְעַרְשְׁטֶער העלפֶט אִים, 'וְהוּא
יִפִּיל לָךְ חַלְלִים', עַר אִיז זוכה צו - וְלִבִּי
חַלַּל בְּקִרְבִּי' הַרְגֵּנֵעַן זיין יֵצֵר הָרָע.

ג

אַפֶּעַר תְּשׁוּבָה טוֹן אִיז נִישְׁט אַן
אַינמאַליגע זאַך, וְצָרִיךְ לַאֲחוּ

ש'יהיה מהור מן החמאתי, עויתי, פשעתי
 שאמר דאס הייסט ער זאל האבן געזאגט
 מיט א ריינע הארץ די תשובה רייד -
 'חטאתי' וכו' - וואס ער האט געזאגט
 פארן אייבערשטן, בי
 גם אז ווייל אויף
 דעמאלט ווען ער זאגט
 חטאתי - אינו וך ומהור
 איז זיין הארץ נישט
 ריין, בלי פניות מיט
 ריינע מחשבות, כנ"ל
 אזוי ווי פריער
 אויסגעשמועסט.

נמצא קומט אויס,
 שצריך לעשות
 תשובה אז מען דארף
 תשובה טון, על
 התשובה הראשונה אויף
 אויף די ערשטע מאל
 וואס מען האט תשובה
 געטון, הינו על חמאתי,
 עויתי, פשעתי שאמר

אויף די וידוי דברים אליין דארף מען
 תשובה טון, ווייל אפשר נארט מען זיך,
 און אפילו דער מענטש זאגט שוין פארן
 אייבערשטן איך וויל זיין גוט, קען זיין, בי
 עליו נאמר אז אויף אים זאגט דער פסוק
 (ישעיהו כ"ט, יג), דער אייבערשטער זאגט:
 'בשפתיו כבדוני' מיט די מויל און מיט די
 ליפן האבן זיי מיד מכבד געווען, בי על ידי
 תשובה ווייל ווען מען טוט תשובה, זוכה
 לכבוד ה' איז מען זוכה צו כבוד ה', אזוי
 ווי אויבן אויסגעשמועסט, אבער, 'ולבו
 רחק ממני' זייער הארץ איז דערווייטערט
 פון מיר; זעט מען פון דעם פסוק אז אפילו

אינו וך ומהור בלי פניות, כנ"ל).
 נמצא, שצריך לעשות תשובה
 על התשובה הראשונה, הינו על
 חמאתי, עויתי, פשעתי שאמר,
 בי עליו נאמר (ישעיהו כ"ט):
 "בשפתיו כבדוני", בי על-ידי
 תשובה זוכה לכבוד ה', 'ולבו
 רחק ממני'.

ואפלו אם יודע אדם בעצמו,
 שעשה תשובה
 שלמה, אף על-פי-כן צריך
 לעשות תשובה על תשובה
 הראשונה. בי מתחלה בשעשה
 תשובה עשה לפי השגתו,

מען טוט תשובה, מען זאגט מיט די מויל
 און מיט די ליפן חטאתי, און מען איז
 טאקע זוכה צו כבוד ה' - דאך איז דאס
 נישט תשובה בשלמות, מען דארף
 נאכאלץ תשובה טון.

ואפלו אם יודע אדם
 בעצמו
 אפילו אויב דער
 מענטש ווייסט ביי זיך,
 שעשה תשובה שלמה
 אז ער האט יא באמת
 תשובה געטון, אף על
 פי כן צריך לעשות
 תשובה מיט דעם אלעם
 דארף ער נאכאלץ
 תשובה טון, על תשובה
 הראשונה אויף זיין
 ערשטע מאל וואס ער
 האט תשובה געטון, בי
 מתחלה בשעשה תשובה
 ווייל די ערשטע מאל
 וואס ער האט תשובה

געטון, עשה לפי השגתו האט ער דאס
 געטון לויט וויפיל ער האט דעמאלט
 אנערקענט דאס גרויסקייט פונעם
 אייבערשטן, ואחר כך בודאי בשעושה
 תשובה און זיכער יעצט נאכן תשובה טון,
 בודאי הוא מכיר ומשיג יותר את השם
 ותברך איז ער זיכער צוגעקומען צו א
 גרעסערע פארשטאנד, ער פארשטייט מער
 דאס גרויסקייט פונעם אייבערשטן, נמצא
 קומט אויס, לפי השגתו שמישיג עכשו לויט
 זיין יעצטיגע פארשטאנד, אזוי סאך ווי ער
 פארשטייט יעצט ווי גרויס דער
 אייבערשטער איז, בודאי השגתו הראשונה

יִתְבַּרֵּךְ, און אז מען האט בזיונות פון זיך אליין, אז מען וויל אזוי שטארק זיין גוט און מען האלט אין איין צוריק פאלן - זאל מען מקיים זיין דעם 'ישמע בזיונו ידם וישתק', נישט

צעבראכן ווערן, נאר ווייטער וועלן זיין גוט, און ווייטער דינען דעם אייבערשטן.

וזה בחינת עולם הבא און ווען מען קומט צו די מדריגה פון שטענדיג תשובה טון, מען טוט תשובה נאכאמאל און

נאכאמאל - דאס איז די זאך פון עולם הבא, שיהיה בלו שבת וואס דעמאלט וועט זיין יום שכלו שבת, הינו דאס מיינט מען, בלו תשובה אין עולם הבא איז מען

נאר פארנומען מיט די זאך פון תשובה, אין עולם הבא איז אזוי ליכטיג, מען שפירט און מען זעט נאר דעם אייבערשטן, מען איז עוסק נאר אין תשובה.

דער רבי ברענגט א רא' אז די דריי זאכן 'תשובה', 'עולם הבא' און 'שבת' - זענען איין זאך, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (בְּרֵאשִׁית ל, ב): 'וְשַׁבְּתָה' און דו וועסט זיך צוריק קערן, 'עד ה' אלקיך' ביז דעם אייבערשטן, 'שבת' איז תשובה, אויך איז די ווארט 'שבת' די ווארט שבת, און 'עד ה' אלקיך' דאס ווייזט אויף עולם הבא, בי עקר עולם הבא ווייל דער עיקר

הוא בבחינת גשמיית איז די אמאליגע פארשטאנד - אנטקעגן וואס ער שפירט יעצט - אזוי ווי גשמיית, נמצא קומט אויס, שצריך לעשות תשובה על השגתו

הראשונה אז ער דארף תשובה טון אויף די אמאליגע פארשטאנד, על שהתנשם את רוממות אלקותו פארן מגשם זיין דאס גרויסקייט פונעם אייבערשטן; ווייל יעדן טאג וואס מען איז זוכה צו דינען דעם אייבערשטן - שפירט מען מער און מער די ליכטיגקייט און די זיסקייט פונעם אייבערשטן, ממילא דארף מען תשובה טון אויף די קלענערע מדריגה פון נעכטן,

וואס ער האט געמיינט אז ער פארשטייט שוין דעם אייבערשטן.

דאס איז די מדריגה פון די גרויסע צדיקים, זיי טוען יעדן טאג און יעדע מינוט תשובה אויף זייער עבודת השם פון פריער, איז דאך זיכער אונז פשוט'ע מענטשן, וואס מיר זענען נאך זייער ווייט, מיר זענען איינגעטינקען אין אונזערע תאוות, און מיר האבן נאכנישט אויסגעארבעט אונזערע מידות, און ווי ווייט מיר זענען פון איידלקייט, איז דאך זיכער אז מיר דארפן האלטן אין איין תשובה טון, און טון מער אין עבודת השם

פון עולם הבא - הוא השגת אלקותו איז דאס שפירן דעם אייבערשטן, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (ד'מ"ה ל"א, לג), לעתיד לבוא: 'וידעו אותי' וועלן אלע פון

מיר וויסן, 'למקטנם ועד גדולם' פון גרויס ביז קליין, 'נאם ה' אזוי זאגט דער אייבערשטער; דער רבי ברענגט דוקא דעם פסוק פאר א רא' אז לעתיד לבוא וועלן אלע וויסן פונעם אייבערשטן, אפילו עס איז דא נאך אסאך פסוקים וואס דערציילן, אז דער עיקר וואס וועט זיין לעתיד לבוא איז, אז אלע וועלן וויסן פונעם אייבערשטן, ווייל אין דעם פסוק זעט מען אז דאס גייט

אינאיינעם מיט תשובה, אזוי ווי עס שטייט ווייטער אין פסוק (ד'מ"ה, שם): 'כי אסלח לעונם' ווייל איך וועל זיי פארגעבן אויף זייערע זינד, 'ולחטאתם לא אזכר עוד' און איך וועל מער נישט געדענקען זייערע עבירות, ווייל דוקא דורך תשובה טון קומט מען צו שפירן דעם אייבערשטן, נמצא זעט מען פון דעם, בכל עת שישגיגו השגה ותרה אז יעדע מאל מען פארשטייט מער און מער דאס גרויסקייט פונעם אייבערשטן - אזוי יעשו תשובה על ההשגה הראשונה וועט מען תשובה טון אויף די ערשטע פארשטאנד און השגה, וואס מען האט געמיינט אז מען פארשטייט שוין

דעם אייבערשטן, אזוי ווי מען זעט אין עולם הבא, וואס מען קומט צו א העכערע מדרגה פון שפירן דעם אייבערשטן, וואס דארט איז אזוי ווי שבת - דארט איז

ווייטער דא די זאך פון תשובה, 'ושבת עד ה' אלקיך'.

וזה שאמרו חכמינו וברונם לברכה און

דאס איז פשוט וואס די הייליגע חכמים זאגן

(שם בסנהדרין [מג]): 'כל הזוכה את יצרו' ווער

עס שחט זיין יצר הרע; ווי אזוי שחט מען דעם

יצר הרע? הינו בחינת תשובה דורך תשובה

טון; וואס איז תשובה? בחינת וואס דוד המלך

זאגט 'ולבי חלל בקרבי' און מיינ הארץ איז

אפגעשטארבן אין מיר, ער האט גע'שחטן' דעם יצר הרע; ווי אזוי? בחינת 'דם לה'

דורך מקיים זיין וואס שטייט אין פסוק 'דם לה' - שווייג אפ, 'והתחולל לו' אזוי

וועסטו אים הרג'ענען, בחינת אקיה דורך ווייטער וועלן און בענקען, בחינת פתר

מיט א שטארקע סבלנות [כתר איז א לשון פון ווארטן], בחינת כבוד נאר וועלן דעם

אייבערשטן, בנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ב), 'ומתודה עליו' און

ער איז זיך מתודה אויף זיינע עבירות. מען רעדט נישט יעצט פון די ערשטע

תשובה, תשובה טון אויף די פשוט'ע עבירות, הינו שמתודה על זבחת יצרו נאר

אלקותו, כמו שכתוב (ד'מ"ה ל"א): 'וידעו אותי למקטנם ועד גדולם'. נמצא בכל עת שישגיגו השגה ותרה, אזוי יעשו תשובה על ההשגה הראשונה.

וזה שאמרו חכמינו וברונם לברכה: (שם בסנהדרין): 'כל

הזוכה את יצרו', הינו בחינת תשובה, בחינת: "ולבי חלל

בקרבי", בחינת דם לה', בחינת אקיה, בחינת פתה בחינת

כבוד, בנ"ל, 'ומתודה עליו', הינו שמתודה על זבחת יצרו,

תְּשׁוּבָתוֹ און עַר טוט תְּשׁוּבָה אויף די פֿריערדיגע השָׁגוֹת - זאת התְּשׁוּבָה הוא די תְּשׁוּבָה ווערט אָנגערופֿן, בְּחִינַת כְּבוֹד עוֹלָם הַבָּא ער איז מְכַבֵּד דָּעם אײַבערשטן אין עוֹלָם הַבָּא.

וְזֶה שְׁאֵמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזָרוּנָם לְבִרְכָּה און דָּאס איז וואס די הייליגע חֲכָמִים זאָגן (פְּסָחִים ג.) אויפֿן פֿסוק (זכֵּרְיָה י"ה ט): 'אוֹר יִקְרֹת וְקִפְאוֹן' ווען מְשִׁיחַ וועט קומען, וועט די ליכטיגקייט זיין טייער, און אויך וועט עס זיין גישט טייער; לְכַאוֹרָה איז דאך דָּאס א סְתִירָה? זאָגן חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָּה: 'אוֹר שְׁהוּא יִקְר בְּעוֹלָם הַזֶּה' די ליכטיגקייט וואס איז געווען טייער און חֶשֶׁב אויף די וועלט, די זאכן וואס מען האט דא משיג געווען און מען האט דָּאס אָנגעקוקט ווי אַ חֶשֶׁב זאך - יְהִיָּה

קָפוּי וְקָל לְעוֹלָם הַבָּא' וועט גישט זיין חֶשֶׁב לְעִתִּיד לְבוֹא; נִמְצָא זעט מען פון דָּעם, בְּעוֹלָם הַבָּא אַז אויף יענע וועלט, בְּשִׂיבוֹ לְהִשָּׁנָה יִתְּרָה בְּאַלְקוּתוֹ ווען מען וועט זוכה זיין צו אַ גִּרְעֵסֶרַע פֿאַרשטאַנד אינעם אײַבערשטן - בּוֹדָא יִתְחַרְמוּ וועט מען זיכער חֲרָטָה האָבן, וְיַעֲשׂוּ תְּשׁוּבָה עַל

מֵעַן רַעֲדַט דָּא אַז עַר אִיז זיך מִתּוֹדָה, עַר טוט תְּשׁוּבָה - אויף זיין עַרשְׁטֵע תְּשׁוּבָה וואס ער האט דעמאלט גע'שחט'ן דָּעם יצֵר הָרַע, הִינּוּ שְׁעוֹשֵׂה תְּשׁוּבָה עַל תְּשׁוּבָתוֹ עַר טוט תְּשׁוּבָה אויף זיין עַרשְׁטֵע מָאָל תְּשׁוּבָה טוֹן, וְהִשָּׁנָה הִרְאֵשׁוּנָה און עַר טוט תְּשׁוּבָה אויף דָּאס וואס עַר האט אָמאַל געמיינט אַז עַר ווייסט און פֿאַרשטייט, אויף אים זאָגן די הייליגע חֲכָמִים זְכוּרָנָם לְבִרְכָּה (פְּנִיחֵי, טו) 'כָּאֵלוּ כְּבָדוֹ לְחֻקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא' עס איז אזוי ווי עַר איז מְכַבֵּד דָּעם אײַבערשטן,

הִינּוּ שְׁעוֹשֵׂה תְּשׁוּבָה עַל תְּשׁוּבָתוֹ וְהִשָּׁנָה הִרְאֵשׁוּנָה, 'כָּאֵלוּ כְּבָדוֹ לְחֻקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשֵׁנֵי עוֹלָמוֹת'. כִּי תְּשׁוּבָה הִרְאֵשׁוּנָה, בְּחִינַת כְּבוֹד עוֹלָם הַזֶּה. וְאַחַר הַתְּשׁוּבָה שְׁזוּבָה לְהִשָּׁנָה יִתְּרָה, וּמְבִיר בְּיוֹתֵר אֵת רוּמְמוֹת אֲלֻקוּתוֹ, וְעוֹשֵׂה תְּשׁוּבָה עַל תְּשׁוּבָתוֹ, זֵאת הַתְּשׁוּבָה הוּא בְּחִינַת כְּבוֹד עוֹלָם הַבָּא.

וְזֶה שְׁאֵמְרוּ חֲכָמֵינוּ, זְכוּרָנָם לְבִרְכָּה (פְּסָחִים ג.): "אוֹר יִקְרֹת וְקִפְאוֹן" (זכֵּרְיָה י"ד), 'אוֹר שְׁהוּא יִקְר בְּעוֹלָם הַזֶּה, יְהִיָּה קָפוּי וְקָל לְעוֹלָם הַבָּא'. נִמְצָא בְּעוֹלָם הַבָּא, בְּשִׂיבוֹ לְהִשָּׁנָה יִתְּרָה בְּאַלְקוּתוֹ, בּוֹדָא יִתְחַרְמוּ וְיַעֲשׂוּ תְּשׁוּבָה עַל

עַר טוט די ווילן פֿונעם אײַבערשטן, וְאַחַר הַתְּשׁוּבָה שְׁזוּבָה לְהִשָּׁנָה יִתְּרָה און נאָכן תְּשׁוּבָה טוֹן, ווען ער איז שוין געקומען צו אַ העֶכְעֶרַע פֿאַרשטאַנד, וּמְבִיר בְּיוֹתֵר אֵת רוּמְמוֹת אֲלֻקוּתוֹ און עַר אָנְעֶרְקֶענט שוין מער דָּאס גרויסקייט פֿונעם אײַבערשטן, וְעוֹשֵׂה תְּשׁוּבָה עַל

השגת עולם הזה און מען וועט תשובה טון אויף די יעצטיגע פארשטאנד, בי השגת עולם הזה בכחית נשם נגד השגת עולם הכא דאס אלעס וואס מען פארשטייט יעצט, וועט זיין אזוי ווי מגשם געווען דעם אייבערשטן אנטקעגן די פארשטאנד וואס מען וועט דעמאלט משיג זיין.

וזה דאס איז פשט אין די ווערטער פון די גמרא, (סנהדרין, שם): 'כל הזוכה את יצרו ומתודה עליו, דער וואס טוט תשובה אויף די אלטע תשובה, כאלו כבדו להקדוש ברוך הוא בשני עולמות איז אזוי ווי ער איז מכבד דעם אייבערשטן אויף ביידע וועלטן, בי זבחת היצר ווייל שחטן די

אין עולם הכא, אויף יענע וועלט, שהכבוד הראשון נעשה קפוי וקל, נגד הכבוד השני וואס דורכדעם זעט מען אז די ערשטע כבוד איז געווען זייער ווייניג אנטקעגן די צווייטע כבוד וואס ער געבט יעצט פארן אייבערשטן.

השגת עולם הזה, בי השגת עולם הזה בכחית נשם נגד השגת עולם הכא. וזה כאלו כבדו להקדוש ברוך הוא בשני עולמות, בי זבחת היצר היא התשובה הראשונה, הוא כחית כבוד עולם הזה, ותודוי על זבחת היצר, הינו תשובה שניה, היא כחית כבוד עולם הכא, שהכבוד הראשון נעשה קפוי וקל, נגד הכבוד השני.

וזה שאומר הקדוש ברוך הוא (תהלים ט): "אלה עשית והתרתני, דמית היות אהיה כמוך", בי האדם על ידי

יצר הרע, וואס די גמרא זאגט 'כל הזוכה את יצרו' - היא התשובה הראשונה דאס איז מרמוז אויף די ערשטע תשובה, הוא כחית כבוד עולם הזה דאס איז א וועג ווי אזוי מען געבט אפ כבוד פארן אייבערשטן אויפן פשוטן אופן, אויף די וועלט, ותודוי על זבחת היצר און זיך מתודה זיין אויף די ערשטע תשובה וואס ער האט דעמאלט געשחטן דעם יצר הרע - הינו תשובה שניה דאס איז שוין די צווייטע תשובה, היא כחית כבוד עולם הכא וואס מיט דעם געבט ער כבוד פארן אייבערשטן אויף

אז א מענטש טוט תשובה א גאנצן צייט דורך אפשווייגן אויף זיינע בזיונות וואס ער ווערט פארשעמט, גייט ער מיט די מדה פון שם א-ק-ה [אז ער וויל כסדר זיין בעסער און בעסער], ממילא איז ער זוכה צו כבוד אלקים.

זאגט יעצט דער הייליגער רבי, אז דאס אלעס איז ביי דעם מענטש וואס שווייגט אפ, אבער דאס וואס דער אייבערשטער שווייגט אפ בשעת מען פארשעמט אים, און שטראפט נישט גלייך דעם מענטש - איז צוליב אן אנדערע סיבה, וזה שאומר הקדוש ברוך הוא און דאס זאגט דער אייבערשטער, (תהלים נ, כא): 'אלה עשית' די שלעכטע זאכן האסטו געטון, 'והתרתני' און איך האב געשווייגן, 'דמית היות אהיה כמוך' מיינסטו אז איך וועל זיין אזוי ווי דיר, מותר זיין אויף די שלעכטע מעשים? ניין, נאר 'אוכיחך ואערכה לעיניך' איך וועל דיר שטראפן פאר דינע אויגן, בי האדם על ידי

שְׁמַחְרִישׁ וְוִייל וְוען דער מענטש שְׁווייגט אָפּ אויף בְּזִיוֹנוֹת, נַעֲשֶׂה בְּחִינַת אֲקִיָּה אִיז עַר זֹכָה צו קוּמֶען צו די הויכע מְדַרְיָגָה פֿון אַ-ק-ג-ה, כְּתוּבָה בְּנֶ"ל אַזוֹי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ב),

אַבְל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אָבער דער אַייבערשטער, מַה שְׁמַחְרִישׁ לְאָדָם דָּאס וואס ער שְׁווייגט אָפּ אויפן מענטש וואס פֿאַרשעמט אים - אִין זַה בְּשִׁבִיל אֲקִיָּה חֶסֶד וְשְׁלוֹם דָּאס אִיז נִישֶׁט צוֹלִיב אַ-ק-ג-ה, כִּי זֶה אִין שְׁדָּךְ אֲצִל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְוִייל דָּאס אִיז נִישֶׁט שְׁיִיד בֵּימֵי אַייבערשטן, אִין זַה אֵלָּא כְּדִי שְׁיִקְבְּלוּ עֲנָשָׁם בְּעוֹלָם הַבָּא דָּאס אִיז נָאֵר צוֹלִיב דַּעַם אַז די רְשָׁעִים זָאלן

בַּאקומען זייער שְׁטָרָאף אויף יַעֲנֶע וועלט, שְׂאָז מְסַדְרִין לְעֵינָיו עֲזוֹנוֹתָיו וְוִייל דַּעֲמָאֲלֵט לִיגֵט מֶעַן אויס אלע זיינע עֲבִירוֹת פֿאַר זיינע אויגן, וְיוֹכִיחַ אוֹתוֹ עַל פְּגָמָיו און מֶעַן וועט זיי געבן דַּעַם שְׁטָרָאף, וְזֶה און דָּאס אִיז וואס שְׁטֵיטט אִין פֿסוּק, 'אוֹכִיחָהּ וְאַעֲרָכָהּ לְעֵינֶיהָ' אִיךְ וועל דִּיךְ שְׁטָרָאפֿן פֿאַר דיינע אויגן;

ד

וּבְשָׂרֹצְהָ אָדָם לִילָךְ בְּדַרְכֵי הַתְּשׁוּבָה ווען א מענטש וויל תְּשׁוּבָה טון, צָרִיךְ לְהִיּוֹת כְּדִי בְּהַלְכָּה דַּרְךְ עַר זִיךְ גוט אויסקענען ווי אַזוֹי מֶעַן טוט תְּשׁוּבָה,

צו קענען גיין און נישט אַראַפּפֿאַלן, וְוִייל מַה-דָּאךְ א מענטש וואס האט נאכנישט געזינדיגט - אִיז יַעֲדֶע רַגַע פֿון זיין לעבן אִין א סַפְּנָה פֿון אַראַפּפֿאַלן אִין שְׂאוֹל תַּחֲתֵית רַחֲמָנָא לִיצְלָךְ,

שְׁמַחְרִישׁ, נַעֲשֶׂה בְּחִינַת אֲקִיָּה, בְּנֶ"ל. אַבְל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, מַה שְׁמַחְרִישׁ לְאָדָם, אִין זַה בְּשִׁבִיל אֲקִיָּה, חֶסֶד וְשְׁלוֹם, כִּי זֶה אִין שְׁדָּךְ אֲצִל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. אִין זַה אֵלָּא כְּדִי שְׁיִקְבְּלוּ עֲנָשָׁם בְּעוֹלָם הַבָּא, שְׂאָז מְסַדְרִין לְעֵינָיו עֲזוֹנוֹתָיו, וְיוֹכִיחַ אוֹתוֹ עַל פְּגָמָיו, וְזֶה: אוֹכִיחָהּ וְאַעֲרָכָהּ לְעֵינֶיהָ;

ד וּבְשָׂרֹצְהָ אָדָם לִילָךְ בְּדַרְכֵי הַתְּשׁוּבָה, צָרִיךְ לְהִיּוֹת כְּדִי בְּהַלְכָּה, וְצָרִיךְ לְהִיּוֹת לֹא שְׂנֵי בְּקִיאוֹת, הִינֵנוּ כְּדִי בְּרַצוּא, כְּדִי

אויסצוגליטשן, הִינֵנוּ אִין וועג אִיז, כְּדִי בְּרַצוּא מֶעַן דַּרְךְ זִיךְ אויסקענען ווי אַזוֹי מֶעַן גֵּיט; אַז אַפִּילוּ מֶעַן אִיז מְצִלִיחַ אִין עֲבוֹדַת הַשֵּׁם, און אַפִּילוּ מֶעַן אִיז אַנְגַּעקומען צו הויכע מְדַרְיָגוֹת, מֶעַן דִּינט דַּעַם אַייבערשטן מיט א בְּרַעַן און הַתְּלַהֲבוֹת - זָאל מֶעַן זִיךְ נִישֶׁט אַיינרעדן אַז מֶעַן קען שוין בְּלִיבֵן שְׁטֵיטן און מֶעַן דַּרְךְ נִישֶׁט ווייטער גיין, נָאֵר מֶעַן זָאל שְׁטָרַעבֵן צו גיין ווייטער מער און מער, און אויך דַּרְךְ מֶעַן קענען גיין אויף נָאֵף א וועג, כְּדִי בְּשׁוּב כְּדִי בְּשׁוּב, דָּאס הִיִּסְט, אויב מֶעַן אִיז חֶסֶד וְשְׁלוֹם נֶאֱכָאֲמָאֵל

אִיז דָּאךְ זִיכְעֵר אַז דער בעל תְּשׁוּבָה, וואס האט שוין געזינדיגט און זיך פֿאַרשְׁמִירט מיט עֲבִירוֹת, אַז עַר וויל יַעֲצֵט תְּשׁוּבָה טון - דַּרְךְ עַר וויסן ווי אַזוֹי צו גיין און זיך דַּעֲרַהאַלְטֵן, און נִישֶׁט שְׁוואַךְ ווערן פֿון די שְׁווערע נְסִיוֹנוֹת וואס מֶעַן דַּרְךְ אַריבערגיין. וְצָרִיךְ לְהִיּוֹת לֹא שְׂנֵי בְּקִיאוֹת און מֶעַן דַּרְךְ זִיךְ גוט אויסקענען אִין צוויי וועגן נִישֶׁט זִיךְ אויסקענען וועג אִיז, כְּדִי בְּרַצוּא מֶעַן דַּרְךְ זִיךְ אויסקענען ווי אַזוֹי מֶעַן גֵּיט; אַז אַפִּילוּ מֶעַן אִיז מְצִלִיחַ אִין עֲבוֹדַת הַשֵּׁם, און אַפִּילוּ מֶעַן אִיז אַנְגַּעקומען צו הויכע מְדַרְיָגוֹת, מֶעַן דִּינט דַּעַם אַייבערשטן מיט א בְּרַעַן און הַתְּלַהֲבוֹת - זָאל מֶעַן זִיךְ נִישֶׁט אַיינרעדן אַז מֶעַן קען שוין בְּלִיבֵן שְׁטֵיטן און מֶעַן דַּרְךְ נִישֶׁט ווייטער גיין, נָאֵר מֶעַן זָאל שְׁטָרַעבֵן צו גיין ווייטער מער און מער, און אויך דַּרְךְ מֶעַן קענען גיין אויף נָאֵף א וועג, כְּדִי בְּשׁוּב כְּדִי בְּשׁוּב, דָּאס הִיִּסְט, אויב מֶעַן אִיז חֶסֶד וְשְׁלוֹם נֶאֱכָאֲמָאֵל

אַרְאֶפְגַּעפֹּאֵלָן אִינְמִיטֵן תְּשׁוּבָה טוֹן, מֵעַן אִיז נִכְשֵׁל גַּעוּוֹרָאָן אִין טוֹן שְׁלַעֲכֻסְטְ - טֹאָר מֵעַן זִיךְ נִישְׁט פֶּאַרְלִיךְ און טֹרֶאכְטֵן אַז מֵעַן אִיז שׁוִין פֶּאַרְפֹּאֵלָן, נֹאָר מֵעַן דֶּאַרְף וויסן אַז דְּעַר

אִיבְעַרשְׁטֵער הָאָט נֶאֱכֹאֵלֶךְ רַחֲמֵנוֹת אויף אִים, און זִיךְ נִישְׁט מִיִּיאֵשׁ זִיין פּוֹן נֶאֱכֹאֵמֶאל תְּשׁוּבָה טוֹן און נֶאֱכֹאֵמֶאל זִיךְ צוֹרִיק קֶעֶרן צוּם אִיבְעַרשְׁטֵן, און נֹאָר דְּעַר וואָס אִיז בְּקִי אִין דִּי צוויי וועגן, גִּיין

און 'קוּמֵעַן' - דְּעַר קֶעַן תְּשׁוּבָה טוֹן, כְּמוֹ שְׁבַתּוֹב אַזוי ווי דְּעַר הֵיילִיגֵער זוֹהַר זָאָגְט: 'זָבָּחַ מֵאֵן דְּעִיל וְנִפְיָק' וואויל אִיז דְּעַם וואָס גִּיט אַרִיין און קוּמֵט אַרויס (זוֹהַר וַיִּקְהַל ריג: הַאֲזִינוּ רַצַּב.) אַז אָפִילוֹ עַר אִיז אַרִיין אִין דִּי קְדוּשָׁה - ווייסט עַר אַז עַר אִיז נֶאֱכֹנִישְׁט אַנגַעקוּמֵעַן, נֹאָר עַר דֶּאַרְף אַלֶךְ גִּיין ווייטער און ווייטער, און אויף אויב עַר פֹּאֵלֵט אַרֶאָפּ זָאל עַר זִיךְ נִישְׁט מִיִּיאֵשׁ זִיין, נֹאָר וויסן אַז עַר קֶעַן נֶאֱכֹאֵלֶךְ זוֹכָה זִיין צו קוּמֵעַן צו דִּי הַעֲכֻסְטֵעַ מְדַרְיָגָה. אַזוי ווי חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנוֹם לְבָרַכָה דְּעַרְצִילֵן (תְּחִינָה יד:) פִּיר מַעֲנֻטְשֵׁן זַעֲנֵעַן אַרויף אִין הֵימֶל, 'בֶּן עֲזַאי', 'בֶּן זוּמָא', 'אַחַר' און 'רַבִּי עֲקִיבָא'; 'בֶּן עֲזַאי הַצִּיץ וַמֵּת', בֶּן עֲזַאי אִיז אַרויף הַעֲכֵער ווי זִיין מְדַרְיָגָה, עַר הָאָט נִישְׁט גַּעקֶעַנְט אויסהאַלְטֵן דִּי גְרוֹיסֵעַ לִיכְטִיגִיקֵיט און עַר אִיז גַּעשְׁטאַרְבֵּן, 'בֶּן זוּמָא הַצִּיץ וְנִפְגַע', בֶּן זוּמָא הָאָט גַּעמִינְט אַז עַר אִיז שׁוִין גַּעקוּמֵעַן צו דִּי הַעֲכֻסְטֵעַ מְדַרְיָגָה, עַר

אִיז נִישְׁט גַּעווען 'בְּקִי בְּרַצָּא' שְׁטַעַנְדִּיג צו שְׁטַרַעבֵן צו גִּיין הַעֲכֵער און גִּיין ווייטער, אַחַר אִיז אַוועק גַּעפֹּאֵלֶךְ רַחֲמָנָא לִיזְלָן, עַר אִיז נִישְׁט גַּעווען 'בְּקִי בְּשׁוּב', צו וויסן אַז אָפִילוֹ אויב מֵעַן פֹּאֵלֵט

בְּשׁוּב, כְּמוֹ שְׁבַתּוֹב: 'זָבָּחַ מֵאֵן דְּעִיל וְנִפְיָק' (זוֹהַר וַיִּקְהַל ריג: הַאֲזִינוּ רַצַּב.)

אַרֶאָפּ קֶעַן מֵעַן נֶאֱכֹאֵלֶךְ תְּשׁוּבָה טוֹן, עַר הָאָט גַּעמִינְט אַז עַר אִיז שׁוִין פֶּאַרְפֹּאֵלָן, עַר קֶעַן מֵעַר נִישְׁט תְּשׁוּבָה טוֹן, נֹאָר רַבִּי עֲקִיבָא אִיז אַרִיין בְּשָׁלוֹם און אַרויס בְּשָׁלוֹם, עַר הָאָט זִיךְ מְחֻזַּק גַּעווען סײַ בְּרַצָּא און סײַ בְּשׁוּב,

וְזוֹהַר בְּחִינַת (תְּהִלִּים קל"ט): "אִם אָפֶסַק שָׁמַיִם - שָׁם אָתָּה", בְּחִינַת עֵיל, בְּחִינַת בְּקִי בְּרַצוּא. "וְאַצִּיעָה שְׂאוּל - הַנֶּהָד", בְּחִינַת וְנִפְיָק, בְּחִינַת

און עַר הָאָט זוֹכָה גַּעווען צו קוּמֵעַן צו וואָס עַר הָאָט זוֹכָה גַּעווען.

וְזוֹהַר בְּחִינַת דָּאָס אִיז וואָס שְׁטִיט אִין פְּסוּק (תְּהִלִּים קל"ט, ח), יוֹד הַמֶּלֶךְ זָאָגְט: 'אִם אָפֶסַק שָׁמַיִם' אַז אִיךְ גִּי אַרויף אִין הֵימֶל - 'שָׁם אָתָּה' דָּאָרְט בִּיסְטוֹ אִיבְעַרשְׁטֵער, בְּחִינַת עֵיל דָּאָס אִיז וואָס דְּעַר זוֹהַר זָאָגְט (זוֹהַר שָׁם) וואויל אִיז דְּעַר וואָס אִיז זוֹכָה אַרִיין צו גִּיין, בְּחִינַת בְּקִי בְּרַצוּא אַז אָפִילוֹ מֵעַן אִיז זוֹכָה צו קוּמֵעַן צו מְדַרְיָגוֹת - ווייסט מֵעַן אַז מֵעַן דֶּאַרְף גִּיין נֶאֱךָ הַעֲכֵער און נֶאֱךָ הַעֲכֵער, און דָּאָס וואָס שְׁטִיט (תְּהִלִּים, שָׁם): 'וְאַצִּיעָה שְׂאוּל' און ווען אִיךְ פֹּאֵל אַרֶאָפּ אִין שְׂאוּל תַּחְתִּית, אִיךְ שְׁפִיר מִמֶּשׁ ווי אִיךְ הָאָב זִיךְ שׁוִין דָּאָרְט אויסגַעבֶּעט אַ בַּעַט, עַס זַעַט אויס ווי אִיךְ וועל שׁוִין קִינְמֶאל פּוֹן דָּאָרְט נִישְׁט קַעַנֵעַן אַרויסגִיין, 'הַנֶּהָד' דָּאָךְ ווייס אִיךְ אִיבְעַרשְׁטֵער אַז דוּ בִּיסְט אויף דָּאָ אִין שְׂאוּל תַּחְתִּית נַעבֵן מִיר, בְּחִינַת וְנִפְיָק

אזוי ווי דער הייליגער זוהר זאגט זכאָה מאן ... ונפיק' וואויל איז דעם וואס ווייסט ווי אזוי מען גייט ארויס, דאס מיינט מען אז אפילו מען טוט עבירות רחמנא לצלן

וזה עקר כבודו און דאס איז דער עיקר

וועג ווי אזוי מען איז

מכבד דעם אייבערשטן,

ווייל ווען מען

שטארקט זיך אין

עבודת השם, מען לאזט

נישט אפ די ווילן, מען

וויל אלץ זיין מער גוט,

מען וויל אלץ זיין

גענטער צום

אייבערשטן; סיי ווען

עס גייט גוט און סיי

ווען מען פאלט צוריק

און עס גייט נישט - דאס איז די עיקר ווי

אזוי מען איז מכבד דעם אייבערשטן, וזה

דאס איז וואס שטייט אין פסוק (ישעיהו ב"ח,

א): "וכבדתו" און דו וועסט אים מכבד זיין,

'מעשות דרכיה' פון צו טון דיניע וועגן;

דער פסוק רעדט פון מכבד זיין דעם שבת,

שבת איז תשובה (אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט,

אות ג); פארן וואס כאפט ער אן 'דרכיה' לשון

רבים 'דיניע וועגן' - א לשון פון אפאר

וועגן; נאר דא איז מרומז די צוויי בקיאות

וואס מען דארף האבן ווען מען וויל

תשובה טון, הינו עיל סיי ווען עס גייט

גוט, ונפיק און סיי ווען מען פאלט ארויס,

זאל מען וויסן ווי אזוי זיך צו האלטן

שטארק אין עבודת השם, און דורכדעם

וואס מען דערהאלט זיך ווען מען פאלט

אראפ, און מען קערט זיך צוריק מיט

תשובה צום אייבערשטן, און מען ציט זיך

ווייטער צו העכערע מדריגות - איז מען

- בחינת בקי בשוב

דארף מען אויך

געדענקען אז מען קען

זיך צוריק קערן צום

אייבערשטן.

וזה דאס איז וואס

שטייט אין פסוק

(שיר השירים ג, א): 'אני

לדודי' איך וויל נאר

דעם אייבערשטן, 'ודודי

לי' און דער

אייבערשטער וויל מיה,

אין דעם פסוק איז מרומז די צוויי בקיאות

וואס מען דארף וויסן ווען מען וויל

תשובה טון, איינס איז 'אני לדודי' איך וויל

דעם אייבערשטן, זה בחינת עיל דאס איז

וואס דער זוהר זאגט, וואויל איז דער

וואס איז זוכה ארויף צו גיין, דאס הייסט

אז אלץ וויל איך זוכה זיין צו קומען

גענטער און גענטער צום אייבערשטן, און

די צווייטע זאך - 'ודודי לי' אז דער

אייבערשטער וויל מיה; זה בחינת ונפיק

ווען איך גיי ארויס, איך גיי חס ושלום

אנוועק פון די קדושה, קומט דער

אייבערשטער צו מיר און זאגט מיר: 'דודי

לי, איך דארף דיה, געב נישט אויף, קער

זיך צוריק צו מיר.

[וזה סוד פונת אלול], און דאס איז די סוד

פון אלול, אלול איז די ראשי תיבות

א'ני לדודי 'ודודי לי' (פרי עץ חיים שער כה, פרק

א), אין חודש אלול ווען אלע טוען תשובה,

זוכה צו מכבד זיין דעם אייבערשטן בשני עולמות, אויף צוויי וועלטן (אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, אות ג), ווייל מיט דעם וואס דער מענטש טוט פשוט תשובה, איז ער זוכה צו געבן כבוד פארן אייבערשטן אויף די וועלט, און מיט דעם וואס ער טוט תשובה די צווייטע מאל, דאס הייסט ער טוט תשובה אויף די ערשטע תשובה, ווייל היינט אנערקענט ער שוין מער די גרויסקייט פונעם אייבערשטן -

איז ער דורכדעם מכבד דעם אייבערשטן אויף אויף יענע וועלט, און אויף דעם מענטש זאגט דער פסוק (ישעיה שם, יד): 'אז תתענג על ה', דער מענטש איז זוכה צו כבוד אלקים, צו שפירן שטענדיג דעם אייבערשטן.

ובשׂישׂ לו אלו השני בקיאות הנ"ל און ווען א מענטש דינט דעם אייבערשטן מיט ביידע וועגן, און אפילו ער האלט אין איין צוריק פאלן איז ער שטארק מיט עקשנות נישט אפצולאזן די גוטע ווילן - **אזי הוא הולך בדרבי התשובה** איז ער זוכה צו גיין אין די ריכטיגע וועגן פון תשובה, וזוכה לכבוד ה' און ער איז זוכה צו קומען צו די הויכע מדריגה, צו שפירן שטענדיג דעם אייבערשטן, כמו שפירש'תו מעשות דרכיך' און דו וועסט מכבד זיין דעם אייבערשטן דורך גיין אויף די וועגן פון 'עיל ונפיק', שטענדיג

וועלן זיין מער גוט. **[ער כאפט אן די לשון דרכיך צוויי דרכים, איין וועג איז בקי ברצא, און די צווייטע וועג איז בקי בשׂוב, און די ווארט 'דר'ך' באטרעפט צוויי הונדערט פיר און צוואנציג (224), דאס באטרעפט צוויי מאל די ווארט 'בקי'; ווייל אין יעדע פאל, סיי ווען מען האלט ביי בקי ברצא' איז דארט אליין דא ביידע בחינות, דארט דארף מען אויך**

האבן בקי בשׂוב, און אזוי אויך ווען מען האלט ביי בקי בשׂוב' איז דארט אויך דא די זאך פון וועלן גיין העכער פון בקי בשׂוב', דאס איז מרומז אינעם פסוק מעשות דרכיך, צוויי מאל דר"ה, וואס יעדע מאל דר"ך איז צוויי מאל בקי"; ווייל נאר אזוי קען מען תשובה טון, ווען מען האט סבלנות, מען ווארט; הינו שזוכה לכתר מען איז זוכה צו קומען צו כתר, דאס מיינט מען ווארטן; אז מען האט סבלנות, מען לויפט נישט אנוועק אפילו עס נעמט א לאנגע צייט. **בי לית כבוד ווייל** מען קען נישט זוכה זיין צו קומען צו כבוד אלוקי, בלא כף אן דעם וואס מען זאל זיך איינבייגן מיט הכנעה און אויסווארטן אויף די ישועה פונעם אייבערשטן, וואו און דעמאלט איז מען זוכה, אז ימין ה' פשוטה דעם אייבערשטן'ס האנט איז אויסגעשטרעקט צו אים, לקבל תשובתו אנצונעמען זיין תשובה. [זוה סוד

חיריק, וזה בחינת דאס איז אזוי ווי דאס וואס שטייט אין פסוק (ישעיהו ס"ו, א), דער אייבערשטער זאגט: 'השמים כסאי' דער הימל איז מיין שטול, 'והארץ' און די ערד - 'הדם רגלי' איז מיין פוס בענקל, אונטער מינע פיס; טייטשט דער רבי נאך א פשט, 'והארץ' ווען א מענטש ליגט אויף דער ערד, ער איז אויף א נידריגע מדריגה, און ער וויל זיך צוריקקערן צום אייבערשטן, ער וויל נאנט ווערן צום אייבערשטן, איז די עצה 'הדם רגלי', 'הדם' די ווארט 'הדם' - זה בחינת איז א לשון

דמימה פון שווייגן, דורך שווייגן און מקבל זיין די בזיונות, ביז מען ווערט אינגאנצן בטל צום אייבערשטן, מען ווערט קליינטשיג, אזוי ווי א פינטל פון א חיריק - דעמאלט איז מען זוכה צו כתר, צו כבוד אלוקי.

וזה בחינת הנקדה התחתונה של תמונת א' אויף דעם איז מרמז די אונטערשטע פינטל פון אות א', די אות א' איז אזוי ווי א פינטל פון אויבן, א פינטל פון אינטן און עס לויפט שיף אינדערמיט - צווישן די צוויי פינטלעך - אזוי ווי א ו'. די אונטערשטע פינטל ווייזט אויפן מענטש וואס האלט זיך קליין און קריגט זיך נישט, ער שטייט נישט איינגעעקשנט אויף זיינע רעכטן, ונקדה העליונה שעל האלה און די אויבערשטע

פנות אלול און דאס איז די סוד פון די כונות פון חודש אלול, וואס דעמאלט זענען אלע אידן עוסק אין תשובה, דארף מען דעמאלט האבן די צוויי בקיאות צו קענען תשובה טון.

ה ועל ידי הדמימה והשתיקה נעשה בחינת חיריק, פמוכא בתקונים (בהקדמה ז), 'ותחת רגליו כמעשה לבנת הפסיר' (שמות כ"ד) — דא חיריק, וזה בחינת (ישעיהו ס"ו): 'והארץ הדם רגלי'. 'הדם' — זה בחינת דמימה, וזה בחינת הנקדה התחתונה של תמונת א.

ונקדה העליונה שעל האלה צו די מדריגה פון 'חיריק', מען ווערט אזוי ווי א קליינע פינטל וואס ליגט פון אונטן, אזוי ווי די נקודה פון חיריק וואס איז נישט מער ווי א פינטל אונטערן אות. ווייל ווען מען ענטפערט נישט, מען איז מקבל די בזיונות, מען איז בטל ומבוטל צום אייבערשטן - איז מען זוכה צו קומען צו די מדריגה פון כתר און פון כבוד אלוקי, פמוכא בתקונים אזוי ווי עס שטייט אין די הייליגע תיקוני זוהר (בהקדמה ז), אויפן פסוק (שמות כ"ד, ט): 'ותחת רגליו' און אונטער זיינע פיס, 'כמעשה לבנת הפסיר' איז אזוי ווי די ווערק פון א ציגל פון בריליאנט, דא חיריק דאס איז די נקודה פון חיריק, ווייל ביי די אונטערשטע מדריגה שיינט און לייכט די נקודה פון

ה ועל ידי הדמימה והשתיקה נעשה בחינת חיריק, פמוכא בתקונים (בהקדמה ז), 'ותחת רגליו כמעשה לבנת הפסיר' (שמות כ"ד) — דא חיריק, וזה בחינת (ישעיהו ס"ו): 'והארץ הדם רגלי'. 'הדם' — זה בחינת דמימה, וזה בחינת הנקדה התחתונה של תמונת א.

ונקדה העליונה שעל האלה

פינטל פונעם אות א' - זה בחינת כתר איז מרמו אויף די הויכע מדריגה פון כתר, בחינת אזוי ווי עס שטייט אין פסוק ביי די נבואה וואס יחזקאל הנביא האט געזען,

(יחזקאל א, כו): 'וממעל

לרקיע' און פון איבער

דעם הימל, 'אשר על

ראשם' וואס איז אויף

זייער קאפ (פון די

מלאכים), האב איך

געזען אזוי ווי אן

אויסזען פון 'אבן ספיר'

א סאפיר שטיין, 'דמות

כסא' דער אויסזען פון

דעם כסא הכבוד; דער

הייליגער זוהר זאגט,

וואס מיינט 'דמות כסא',

עס איז א לשון פון

באהאלטן, 'דמתכסא

לעילא' וואס זי ווערט

פארדעקט און באהאלטן

פון אויבן, 'מוא"ו שבאל"ה' דורך די ו' וואס

לויפט שיף אינמיטן די אות אלה, 'דמתכסא

רקיע' וואס ווערט אנגערופן רקיע (שם

בתקונים).

דאס איז פשט אינעם פסוק 'וממעל

לרקיע' און פון העכער דעם ו'

פונעם אות א' וואס איז אזוי ווי א הימל,

געפינט זיך 'אבן ספיר' די הויכע מדריגה

פון כתר, דאס איז די אויבערשטע פינטל

פונעם א', והנקה אין די אויבערשטע

פינטל פונעם א' היא כסא דאס איז די כסא

הכבוד, דמתכסא וואס זי איז באהאלטן,

כמו שכתוב אזוי ווי די הייליגע חכמים

זכרונם לברכה זאגן (חגיגה יג): 'במפלא ממוך

אל תדרש' אין זאכן וואס איז פארהוילן פון דיר זאלסטו נישט דרש'נען, 'ובמבסה ממך' און אין זאכן וואס זענען פארדעקט פון דיר - אל תחקר זאלסטו נישט פארשן;

ווייל דארט דארף מען

אויף האבן די זאך פון

'בקי ברצא' און 'בקי

בשוב', פון איין זייט

דארף מען אלץ

געדענקען אז מען

ווייסט נאך גארנישט,

וואס דאס איז בקי

בשוב', און פון די

אנדערע זייט דארף

מען זיך בענקען צו

קומען נאך העכער,

וואס דאס איז בקי

ברצא', וזה בחינת און

דאס וויסן אז מען

ווייסט גארנישט -

'כבוד אלקים' דאס איז

די גרעסטע כבוד פונעם אייבערשטן,

ווייל ווען דער מענטש איז מודה און

זאגט: 'הסתר דבר' איך ווייס גארנישט,

איך בין נאך זייער ווייט, און מען בענקט

און מען וויל קומען נאנט צום אייבערשטן

- בחינת כתר דאס איז די העכסטע מדריגה,

דאס ווערט אנגערופן כתר.

והוא"ו שבתוך האלה די מיטלסטע

שטריק, אזוי ווי דער אות ו', וואס

לויפט אינעם א' - הוא רקיע איז אזוי ווי

דער הימל, דער הימל רופט מען שמים

שמים, פאר וואס רופט מען די הימל

שמים? ווייל שמים איז די ווערטער אש

ומים אש ומים, פייער און וואסער, ווייל די

זה בחינת כתר, בחינת (יחזקאל

א): "וממעל לרקיע אשר על

ראשם אבן ספיר דמות כסא",

'דמתכסא לעילא מוא"ו

שבאל"ה, דמתכסא רקיע' (שם

בתקונים), והנקה היא כסא

דמתכסא, כמו שכתוב (חגיגה

יג): "במפלא ממוך אל תדרש,

ובמבסה ממך אל תחקר", וזה

בחינת: "כבוד אלקים הסתר

דבר", בחינת כתר.

והוא"ו שבתוך האלה, הוא

רקיע, שמים, אש

הימל איז צאמגעשטעלט פון די צוויי זאכן, און ווען א מענטש גייט אריבער בזיונות און שפיכות דמים, מען פארשעמט אים און ער שווייגט אפ - ווערט אין אים אזוי ווי א הימל, עס לויפן אין אים אריבער די צוויי זאכן, אשומים, פייער און וואסער; כחנת הבושה ווען מען ווערט פארשעמט - שנשתנה פניו לכמה גונין ווערט דער פנים פארענדערט מיט אפאר קאלירן, וזה כחנת עס ווערט ביי אים אזוי ווי רקיע א הימל, כלליות הגונין וואס האט אפאר קאלירן, ונעשה על ידי זה און מען איז זוכה דורכדעם צו קומען צו די הויכע מדרגה פון אדם לשבת על הכסא

זיין אזוי ווי א מענטש וואס זיצט אויפן שטול, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (שם ביהזקאל): 'ודמות' און דאס אויסזען, 'כמראה' ווי דאס געשטאלט, 'אדם עליו מלמעלה' פון א מענטש - איז דא אויפן שטול, 'כי לית אדם בלא אל"ף' (שם) ווייל אן דעם תיקון וואס איז מרומז אין דעם אות א' - קען מען נישט זוכה זיין צו די מדרגה פון ווערן אנגערופן אדם - א מענטש וואס איז זוכה צו זיצן אויפן שטול.

וזה און דאס איז, אותיות אדם די אותיות פון די ווארט 'אדם', אלף דם די

ווארט אדם איז די אותיות א' - דם, אזוי ווי פריער אויסגעשמועסט די רמזים פון אות א', 'דם' דאס איז די קאכעדיגע בלוט אינעם מענטש; אויף איז א' מרמז אויפן אייבערשטן, וואס

ווערט אנגערופן אלופו של עולם, אז א מענטש נעמט אריין אין זיך אז אלעס וואס פאסירט מיט אים איז פונעם אייבערשטן און ער שווייגט אפ אויף זיינע בזיונות, הינו על ידי דם לה' דאס הייסט דורך

אפשווייגן אויף בזיונות, ווייל ער ווייסט אז אלעס איז פונעם אייבערשטן - נעשה אל"ף ווערט די צאמשטעל פונעם אות א', ונעשה און דורכדעם ווערט די צאמשטעל

פון די גאנצע ווארט 'אדם', און ער איז זוכה צו קומען צו די מדרגה, אדם לשבת על הכסא צו שפירן דעם אייבערשטן פון יעדע פרט אין די בריאה.

אבער צו קענען אריבערגיין די מחיצה וואס טיילט אפ צווישן דעם אייבערשטן אינעם מענטש איז נישט מעגליך - נאר אויב מען נעמט אן די בזיונות, מען לידט און מען שווייגט אויף די שפיכות דמים וואס מען האט, כי הוא"ו שבתוך האלף ווייל די ו' אינמיטן דעם א', הוא רקיע כלליות הגונין וואס האט אין זיך פילע קאלירן, הינו הבושה איז מרמז אויף

ומים, כחנת הבושה שנשתנה פניו לכמה גונין. וזה כחנת רקיע כלליות הגונין. ונעשה על-ידי זה אדם לשבת על הכסא, כמו שכתוב (שם ביהזקאל): "ודמות כמראה אדם עליו מלמעלה", 'כי לית אדם בלא אל"ף' (שם).

וזה אותיות אדם, אלף דם. הינו על-ידי דם לה', נעשה אל"ף, ונעשה אדם לשבת על הכסא. כי הוא"ו שבתוך האלף הוא רקיע כלליות הגונין, הינו הבושה,

די בושׂה, בנ"ל אזוי ווי פריער אויסגעשמועסט, און דאס אליין איז די מחיצה וואס טיילט אפ צווישן דעם מענטש אינעם אייבערשטן; ווייל דער מענטש האט בזיונות, חלישות הדעת און בלבולים, און ער ווערט דערביטערט פון אלע זיינע ירידות, ווערט ער דורך דעם חס ושלום דערווייטערט פונעם אייבערשטן, דעריבער ווער עס וויל זוכה זיין צו לעבן מיטן אייבערשטן און ער זעט זיך אזוי ווייט פון די קדושה, זאל ער וויסן אז וְהִנְקֵדָה הַתַּחְתּוֹנָה היא השתיקה והדמיומה אין א נידריגע מדריגה

איז די עצה צו שווייגן און ליידן, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט (ישעיה סו, א): 'וְהָאָרֶץ' און די ערה, 'הָדָם רִגְלֵי' איז מיין פוס בענקל, הָדָם איז אויף טייטש שווייגן, אזוי ווי פריער אויסגעשמועסט, ווייל ווען מען איז אין א נידריגע מדריגה, מען איז אויף דער ערד - איז די עצה שווייגן; וזה בחינת חיריק זיין ביי זיך ווי א קליינע פינטל אונטערן אות, בטל ומבוטל צום אייבערשטן, אזוי ווי די פינטל חיריק וואס ליגט אונטערן אות, בחינת: 'וְתַחַת רִגְלָיו' ליגן פון אונטער די פיס, זיין גרייט מען זאל אים צעטרעטן; אזוי צעברעכט מען די מחיצה וואס טיילט אפ צווישן אים

די בושׂה, בנ"ל. וְהִנְקֵדָה הַתַּחְתּוֹנָה היא השתיקה והדמיומה, כמו שכתוב: 'וְהָאָרֶץ הָדָם רִגְלֵי', וזה בחינת חיריק, בחינת: 'וְתַחַת רִגְלָיו', וְהִנְקֵדָה הַתַּחְתּוֹנָה הוא כפא דמתבסאי, בחינת השוּבָה, בחינת: 'כְּבוֹד אֱלֹקִים הִסְתֵּר דְבָר', בחינת: 'בְּמִבְּסָה מִמֶּה אֵל תַּחֲקֹר', בחינת: 'וּמִמַּעַל לָרְקִיעַ דְּמוֹת כְּפֵא וְכוּ', וְנַעֲשֶׂה אָדָם לְשֶׁבֶת עַל הַכְּפֵא, בחינת: 'כְּמֵרָאָה אָדָם עָלָיו מְלַמְעֵלָה'.

אינעם אייבערשטן, און מען איז זוכה ארויף צו גיין העכער און העכער, ביז מען קומט אן צום אויבערשטן פינטל. וְהִנְקֵדָה הַתַּחְתּוֹנָה און די אויבערשטע פינטל - הוא כפא דמתבסאי דאס איז די הויכע מדריגה פון שפירן דעם אייבערשטן, בחינת השוּבָה וואס צו דעם קען מען נאר זוכה זיין אז מען טוט תשובה, און מען דערהאלט זיך אין די שווערע צייטן; מען ווייסט אז דער אייבערשטער איז דא מיט מיה, און פון די אנדערע זייט ווייסט מען אז מען קען נאך גיין אלץ העכער און העכער, בחינת אזוי ווי

עס שטייט אין פסוק: 'כְּבוֹד אֱלֹקִים הִסְתֵּר דְבָר', בחינת: 'בְּמִבְּסָה מִמֶּה אֵל תַּחֲקֹר', בחינת: 'וּמִמַּעַל לָרְקִיעַ דְּמוֹת כְּפֵא וְכוּ' מען ווייסט אז עס איז דא אלץ העכערס, דורךדעם איז מען זוכה צו די ריכטיגע תיקון, 'נַעֲשֶׂה' מען קומט צו גרויסע מדריגות, און מען איז זוכה צו די מדריגה פון 'אָדָם לְשֶׁבֶת עַל הַכְּפֵא' שפירן דעם אייבערשטן פון די גאנצע בריאה, בחינת אזוי ווי עס שטייט: 'כְּמֵרָאָה אָדָם עָלָיו מְלַמְעֵלָה' [אזוי ווי די געשטאלט, ווי א מענטש זיצט אויפן שטול], מען ווייסט אז די גאנצע וועלט, אלעס וואס איז דא איז אלעס דער אייבערשטער אליין.

די זון, 'נְגִדִי' אַנטקעגן מיר, בַּחֲנִינַת אַזוֹי ווי עס שטייט: 'וּמַמְעַל לְרַקִּיעַ' און פון העכער די רַקִּיעַ, דְמוּת כֶּסֶף איז דאס געשטאלט פון כֶּסֶף, דאס מיינט די מְדַרְיָגָה פון די

אויבערשטע פִּינְטֵל פונעם א', וואס איז מַרְמֵז אויף די זון.

וְהִנְקִדָה הַתְּחַתּוֹנָה און די

אונטערשטע פִּינְטֵל פונעם אות א' - היא יְהוֹשֻׁעַ איז מַרְמֵז אויפן תלמיד יְהוֹשֻׁעַ, בַּחֲנִינַת לְבָנָה וואס איז אַזוֹי ווי די לְבָנָה וואס איז מקבל

פונעם רבי'ן, בַּחֲנִינַת אַזוֹי ווי עס שטייט (שמות כ"ד, ט'): 'וְתַחַת רַגְלָיו' און אונטער זיינע פיס, 'בְּמַעֲשֵׂה לְבָנֹת' איז אַזוֹי ווי די ווערק פון א ציגל, דא לְבָנָה לְבָנֹת איז די זעלבע אותיות ווי

לְבָנָה, וְהוּא"ו שְׁבַתוֹף הָאֱלֹהִים די מיטלסטע שְׁטְרִיף וואס לויפט אינעם א', הוא הַרְקִיעַ איז אַזוֹי ווי דער הימל, הוא בַּחֲנִינַת הָאֱהָל וואס די הימלען זענען אַזוֹי ווי געצעלטן פאר די וועלט.

פְּרִיעֵר הָאֵבֶן מִיר געזען אז יְהוֹשֻׁעַ - דער תלמיד - איז גאכנישט ביי די הויכע מְדַרְיָגָה פון צדיק, פון מִשָּׁה רַבִּינוּ, יְהוֹשֻׁעַ איז ביי די מְדַרְיָגָה פון די אונטערשטע פִּינְטֵל, און ביי יְהוֹשֻׁעַ זעען מיר די זאך פון 'אֱהָל', זיצן אין געצעלט, בְּמֹ שְׁבַתוֹב אַזוֹי ווי עס שטייט אין פסוק

וְאִז און דעמאלט ווען מען איז זוכה און מען דערהאלט זיך, סיי ווען מען פאלט אראפ איז מען בְּקִי בְּשׁוֹב, און סיי ווען מען איז בעלִיָּה איז מען בְּקִי בְּרָצָא -

נַעֲשֶׂה יַחֲדָה בֵּין חֻמָּה לְלִבְנָה ווערט די זון און די לְבָנָה אײַנס, שְׁהַשְׁמֵשׁ מֵאִיר לְלִבְנָה ווייל די זון שיינט צו די לְבָנָה, די אויבערשטע פִּינְטֵל פונעם א' שיינט צום אונטערשטן פִּינְטֵל, ונַעֲשֶׂה יַחֲדָה בֵּין מִשָּׁה וְיְהוֹשֻׁעַ און עס ווערט אײַנס פון מִשָּׁה רַבִּינוּ מיט יְהוֹשֻׁעַ, בי ווייל די הייליגע חכמים זאגן (בְּכָא בְּתָרָא עה): 'פְּנֵי מִשָּׁה בְּפְנֵי חֻמָּה' די פנים פון מִשָּׁה רַבִּינוּ איז אַזוֹי ווי די זון, 'וּפְנֵי יְהוֹשֻׁעַ כְּפְנֵי לְבָנָה', און די פנים פון יְהוֹשֻׁעַ האט

געשיינט אַזוֹי ווי די לְבָנָה, וְדָא נְקִדָּה הַעֲלִיּוֹנָה וואס איז אַנטקעגן די אויבערשטע פִּינְטֵל פונעם אות א', בַּחֲנִינַת כֶּסֶף די הויכע מְדַרְיָגָה פון כְּתָר. בַּחֲנִינַת מִשָּׁה רַבִּינוּ האט זוכה געווען צו זיין ביי די הויכע מְדַרְיָגָה פונעם אויבערשטן פִּינְטֵל פונעם א', די מְדַרְיָגָה פון כְּתָר, אויף ווערט אַנגערופֿן די הויכע מְדַרְיָגָה 'זוּן', דער רבי ברענגט א רא'י' אז 'כֶּסֶף' מיט 'שֶׁמֶשׁ' זענען אײַן זאך, בְּמֹ שְׁבַתוֹב אַזוֹי ווי עס שטייט (תהלים פ"ט, לד): 'וּכְסֹא' און זיין שטול וועט לייכטן, 'שֶׁמֶשׁ' אַזוֹי ווי

וְאִז נַעֲשֶׂה יַחֲדָה בֵּין חֻמָּה לְלִבְנָה, שְׁהַשְׁמֵשׁ מֵאִיר

לְלִבְנָה, ונַעֲשֶׂה יַחֲדָה בֵּין מִשָּׁה וְיְהוֹשֻׁעַ, כִּי (בְּכָא בְּתָרָא עה): 'פְּנֵי

מִשָּׁה בְּפְנֵי חֻמָּה', וְדָא נְקִדָּה הַעֲלִיּוֹנָה, בַּחֲנִינַת כֶּסֶף, בַּחֲנִינַת

מִשָּׁה, בְּמֹ שְׁבַתוֹב (תהלים פ"ט):

"וּכְסֹא בְּשֶׁמֶשׁ נְגִדִי", בַּחֲנִינַת: "וּמַמְעַל לְרַקִּיעַ דְמוּת כֶּסֶף".

וְהִנְקִדָה הַתְּחַתּוֹנָה היא יְהוֹשֻׁעַ, בַּחֲנִינַת לְבָנָה, בַּחֲנִינַת: "וְתַחַת

רַגְלָיו בְּמַעֲשֵׂה לְבָנֹת", דָּא לְבָנָה. וְהוּא"ו שְׁבַתוֹף הָאֱלֹהִים

הוא הַרְקִיעַ, הוא בַּחֲנִינַת הָאֱהָל, בְּמֹ שְׁבַתוֹב (שמות ל"ג): "וְיְהוֹשֻׁעַ

(שמות ל"ג, יא): 'וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן נוּן' און 'יהושע בן נון', 'לֹא יִמִּישׁ' האט זיך נישט אַוועקגערוקט, 'מתוך האהל' פון זיין אינעווייניג אין די געצעלט, ואהל הוא רקיע און א געצעלט איז די זעלבע זאך ווי די הימל, במו שפתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (ישעיהו מ, כב): 'הַנוֹטָה כַּדֶּק שָׁמַיִם' דער אייבערשטער וואס האט אויסגעשפּרייט - ווי א דינע הויט - דעם הימל, 'וַיִּמְתַּחַם בְּאַהֲלֵ לְשֶׁבֶת' און ער האט זיי פארשפּרייט ווי א געצעלט צו זיצן אונטער דעם, זעט מען פון דעם אז יהושע בן נון - 'לא ימיש מתוך האהל' האט נישט אפגעלאזט דעם אוהל,

דאס מיינט מען די הימלען, ער האט זיך געצויגן צו קומען צו די העכערע מדריגה, ער האט געבענקט צו קומען צו די מדריגה פון פתח דער רבי ברענגט נאך א רא' אז די הימל און געצעלט זענען איין זאך, ובתיב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (תהלים ק"ה, ב): 'נוטח שמים פריעה' דער אייבערשטער פארשפּרייט די הימלען אזוי ווי א פארהאנג, זעט מען אז די הימלען זענען אזוי ווי א פארהאנג, וזה און עס שטייט אין פסוק (שמות כ"ה, יב): 'וַרִיעוֹת האהל' די פארהאנג פונעם געצעלט; זעען מיר אז פארהאנג, געצעלט און הימל - זענען מרמז אויף איין זאך.

וּבַסָּא הַעֲלִיזוֹן די אויבערשטע כסא, הינו נקדה העליונה דאס מיינט מען די אויבערשטע פינטל פונעם א', נחלקת ווערט צעטיילט - לשלש טפין אין דריי טראפלעך, אז מען וויל זוכה זיין צו אנקומען צו די אויבערשטע פינטל, מוז מען תשובה טון דורך טון דריי זאכן. כי תשובה צריך להיות בשלש תנאים תשובה איז צעטיילט אין דריי זאכן, במו שפתיב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (ישעיהו ה"א, ד) דער נביא זאגט אז אידן האבן מורא אויסצוהערן די נביאים: 'פן יראה בעיניו' ווייל טאמער וועט ער זען מיט זיינע אויגן אז דער נביא איז גערעכט און ער וועט דארפן תשובה טון, 'ובאזניו ישמע' און מיט זיינע אויערן וועט ער צוהערן די רייד, 'ולבבו יבין' און זיין הארץ וועט עס פארשטיין, 'ושב' און ער וועט תשובה טון; אז מען וויל תשובה טון מיט אן אמת, דארף מען טון דריי זאכן, 'יראה בעיניו' קוקן מיט די אויגן, אויפזוכן וואו איז דער אמת, 'ובאזניו ישמע' מען זאל אויסהערן משה רבינו, דער צדיק האמת, 'ולבבו יבין' און אריינלייגן אין הארץ די זיסע לימודים פון צדיק, דורכדעם איז מען זוכה צו 'ושב ורפא לו'.

בן נון לא ימיש מתוך האהל.
ואהל הוא רקיע, במו שפתוב
 (ישעיהו מ:): **"וַיִּמְתַּחַם בְּאַהֲלֵ לְשֶׁבֶת",** ובתיב (תהלים ק"ד): **"נוטח שמים פריעה",** וזה (שמות כ"ו): **"וַרִיעוֹת האהל".**
וּבַסָּא הַעֲלִיזוֹן, הינו נקדה העליונה נחלקת לשלש טפין. כי תשובה צריך להיות בשלש תנאים, במו שפתוב (ישעיהו ו:): **"פן יראה בעיניו, ובאזניו ישמע, ולבבו יבין ושב".** ואלו השלש בחינות

ואלו השלש בחינות און די דריי זאכן פון

גַּעְקוּמַעַן צוּ אַיִם און אַיִם פֿאַרְגַּעהאַלְטֵן פֿאַרְוואַס עַר לֵייגט נִישַׁט צוּ הָאַרץ צוּ זײַנע װערטער, עַר האַט אַיִם גַּעבַעטן עַר זאַל צוּלֵייגן הָאַרץ צוּ זײַנע װערטער, און עַר װעט אַיִם אַנטפֿלעקן װאונדערליכע זאַכן.]

יַעֲצַט גֵיט דַּעַר רַבִּי צאַמפֿלעכטן די גאַנצע תּוֹרָה און דאַס אַרײַנלֵיגן אין די װערטער פֿון רַבֿה בַּר בַּר חֲנָה.

וְזֶה פֿרוּשׁ און דאַס איז פֿשט אין די גמרא (בבא בתרא עג): 'אמר רבא בר בר חנה' רבא בר בר חנה האט געזאגט: 'זימנא חדא' איינמאל, 'חנה אולינן במדברא' זענען מיר געגאנגען אין א מדבר, 'וחינן' און

מיר האבן געזען, 'חני אוזי' קאטשקעס, 'דשמיטין גרפיהו' וואס די פֿעדערן זײַערע זענען אויסגעריסן 'משמניהו' פון זײַן אזוי פֿעט, 'וקא נגדי און עס האט זיך געצויגן 'נחלי דמשחא' טייכן פון אויל 'מתותיהו' פון אונטער זײַ, 'ואמינא לחו' און אײך האב זײ געזאגט, 'אית לי מניבו חולקא לעלמא דאתי' האב אײך פון ענק א חלק פאר עולם הבא? 'חדא' איין קאטשקע - 'דליא לי אטמא' האט מיר אויפֿגעהויבן די פיס, 'וחדא' און איין קאטשקע - 'דליא לי גרפא' האט מיר אויפֿגעהויבן די פֿליגל, 'בי אתאי לקמיה דרבי אלעזר' ווען אײך בין געקומען צו רבי אלעזר און אים דערציילט די

תשובה, הם נקודת סגו"ל שטעלט זיך אויס ווי די נקודה סגו"ל, ווייל דריי איז אזוי ווי א סגול וואס האט דריי פינטלעך, וואס די דריי פינטלעך פון סגול איז מרמז אויף די דריי ספירות כתר, חכמה, בינה, און דער הייליגער זוהר זאגט 'וסגול דא חמה' (תקונים ביהקדמה ז:)

הם נקודת סגו"ל, 'וסגול דא חמה' (תקונים ביהקדמה ז:) אז די נקודה סגו"ל איז מרמז אויפֿן זון, תּינּו דאַס איז װאַס די הייליגע חכמים זאגן: 'פני משה בפני חמה' משה רבינו'ס פנים האט געשיינט אזוי ווי די זון, ווייל די אויבערשטע פינטל פונעם א' וואס איז 'פֿתֿר' און 'תשובה' - דאַס איז מרמז אויף מִשֶׁה רַבִּינוּ, און די פֿנים פון מִשֶׁה רַבִּינוּ האט דאך געשיינט ווי די זון, קומט אויס אז די אויבערשטע פינטל פונעם א' איז די שײַן פון די זון; עס שײַנט און לײכט אזוי שטאַרק די לײכטיגקײט פונעם אײבערשטן - אזוי ווי די 'זון', וואס די 'זון' איז א סגו"ל, דריי פינטלעך, צו ווייזן אז אויב מען וויל זוכה זיין צו קומען צו די הויכע מדרגה - דאָרף מען תשובה טון מיט די דריי זאכן, און אזוי איז מען זוכה צוצוקומען צו די אויבערשטע פינטל פונעם א'.

ווייל די נקודה סגו"ל, ווייל דריי איז אזוי ווי א סגול וואס האט דריי פינטלעך, וואס די דריי פינטלעך פון סגול איז מרמז אויף די דריי ספירות כתר, חכמה, בינה, און דער הייליגער זוהר זאגט 'וסגול דא חמה' (תקונים ביהקדמה ז:)

וְזֶה פֿרוּשׁ: אָמַר רַבֿה בַּר בַּר חֲנָה: זִימְנָא חֲדָא תְּחָה אֱוִלִינָן בְּמִדְבָּרָא, וְחִינָן חֲנִי אֱוִי דְשִׁמִּיטִין גְּרַפִּיהוּ מִשְׁמַנְיָהוּ, וְקָא נְגָדִי נְחָלִי דְמִשְׁחָא מִתּוֹתֵיהוּ. וְאִמִּינָא לְחוּ: אִית לִי מְנִיבוּ חוּלְקָא לְעֵלְמָא דְאַתִּי? חֲדָא דְלִיא לִי אֲטָמָא, וְחֲדָא דְלִיא לִי גְרַפָּא. בִּי אֲתָאִי לְקַמְיָה דְרַבִּי אֱלֵעָזָר, אָמַר לִי:

ו

דַּעַר רַבִּי האַט אַונז דַּערצײלט (תּײַ מוֹהַרִין, סימן ה) אַז רַבֿה בַּר בַּר חֲנָה איז

מעשה, 'אמר לי' האט מיר רבי אלעזר געזאגט 'עתידין ישראל לתן עליהם את הדין' די אידן וועלן אפגעבן דין וחשבון אויף דעם אויף (בבא בתרא עג.)

א מדבר צו טרעטן אויף אים, שהכל דשין עליו וואס אלע טרעטן אויף איה, וראה חכמים און ער האט געזען חכמים, וזה בחינת 'אנו' דאס מיינט ער צו זאגן מיט דעם וואס ער זאגט אז ער האט געזען קאטשקעס, דאס הייסט אז ער האט געזען חכמים, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (ברכות נז:): 'הרואה אנו בחלום' ווער עס זעט אין חלום א קאטשקע - 'יצפה לחכמה' איז דאס א סימן אז ער וועט זוכה זיין צו חכמה.

'דשמיטין גדפיהו' וואס די פעדערן זייערע זענען אויסגעריסן, פֿרש רש"י דער רשב"ם זאגט: 'גדפיהו' מיינט מען

'נוצות' פעדערן, די פעדערן זענען ארויסגעפאלן, דער רבי זאגט דא אז 'נוצות' האט נאך א טייטש, זה נוצות מיינט מען בחינת מחלקת וביונות מחלקת

עתידין ישראל לתן עליהם את הדין: (בבא בתרא עג.)

רשב"ם:

דשמיטין גדפיהו נפלו נוצה שלהם מרב שומן: דליא לי גדפא הנביה לי הכנת, רמוז — זהו חלקה לעתיד לבוא: לתן עליהם את הדין שפחמאתם מתעבב משיח, ויש להם צער בעלי-חיים, לאותן אנון, מחמת שומן:

שחלף — לחקר במדה הטובה של ענוה, שאדם משים עצמו במדבר לדיש, שהכל דשין עליו. וראה חכמים, וזה בחינת אנו, כמו שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה (ברכות נז:): 'הרואה אנו בחלום יצפה לחכמה'.

דשמיטין גדפיהו — פֿרש רש"י: נוצות, זה

דער רשב"ם טייטשט די גמרא 'דשמיטין גדפיהו' דאס מיינט מען נפלו נוצה שלהם די פעדערן זייערע אויסגעריסן, מרב שומן פון זיין אזוי פעט, 'דליא לי גדפא' הנביה לי הכנת האט מיר אויפגעהויבן די פליגל, רמוז אים צו מרמוז זיין זהו חלקה לעתיד לבוא דאס איז דיין חלק אויף יענע וועלט, לתן עליהם את הדין אפצוגעבן דין וחשבון, שפחמאתם אז צוליב ענקערע עבירות מתעבב משיח האלט זיך צוריק משיח פון קומען, ויש להם צער בעלי חיים און עס איז דא צער פאר די בעלי חיים, לאותן אנון פאר די קאטשקעס, מחמת שומן צוליב זייערע פעטנס.

מיינטשט דער רבי: שחלף לחקר רבה בר בר חנה האט געוואלט פארשטיין, במדה הטובה של ענוה ווי אזוי מען קען זוכה זיין צו קומען צו די גרויסע

מְדַרְיָגָה פּוֹנֵן כְּתֹר, כִּי עַל יְדֵי הַשְּׁתִיקָה וּוִייל דּוֹרֵךְ שְׁווייגֵן - זוכין לתשובה אִיז מֵעַן זוכה צו תשובה, שְׁהיא בְּחִינַת כְּתֹר וּואס דָּאס אִיז די מְדַרְיָגָה פּוֹנֵן כְּתֹר, אָ-קָ-הַ, כְּנָ"ל אַזוי ווי אויבן

אויסגעשמועסט (אות ב), וְוה בְּחִינַת דָּאס אִיז וּואס חֲכָמִינוּ זְכָרוֹנָם לְבָרְכָה זָאגן: 'סִיג' לְחֻכְמָה' ווי אַזוי אִיז מֵעַן זוכה צו אָפְהִיטֵן די חֻכְמָה? שְׁתִיקָה דּוֹרֵךְ שְׁווייגֵן; 'סִיג' דִּיקָא עַר כַּאפֶּט אָן די ווארט סִיג, וְוה בְּחִינַת כְּתֹר סִיג מֵיִנֵּט מֵעַן די קְרוּיִן, שְׁהוא בְּחִינַת סִיג וְגַדְר סָבִיב סָבִיב אַזוי ווי א צוים וּואס גֵיִיט אַרום און אַרום, אַזוי אויף אִיז א קְרוּיִן, שְׁמֶסֶבב וּואס נֶעֱמֵט אַרום וּמְכַתִּיר וּמְעַטִּיר און בַּאקְרוּיִנט - אֵת הַחֻכְמָה די חֻכְמָה פּוֹנֵעַם קַאפּ, וְוה הַכְּתֹר און די קְרוּיִן,

שְׁהוא בְּחִינַת סִיג וּואס אִיז אַזוי ווי א צוים אָפְצוּהִיטֵן די חֻכְמָה - נֶעֱשֶׂה מִהַשְּׁתִיקָה דָּאס ווערט דּוֹרֵךְ שְׁווייגֵן, כְּנָ"ל אַזוי ווי פֿרִיעַר אויסגעשמועסט. וְוהו: 'סִיג' לְחֻכְמָה שְׁתִיקָה' דּוֹרֵךְ שְׁווייגֵן, לֵיידֵן און ווארטן - קוּמֵט מֵעַן אָן צו די הויכע מְדַרְיָגָה פּוֹנֵן כְּתֹר, כְּנָ"ל אַזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, וּואס דָּאס אִיז תשובה; אַז מֵעַן ווארט, מֵעַן לֵיידֵט און מֵעַן שְׁווייגֵט, מֵעַן פֿרעגט

און בְּזִיווּנוֹת, כְּמוֹ שְׁכָתוּב אַזוי ווי עַס שְׁטֵיִיט אִין פֶּסוּק (דְּבָרִים כ"ה, יא): 'כִּי יִנְצוּ אַנְשִׁים' אויב מֵעַנְטֶשֶׁן וועלן זיך קְרִיגֵן, זאגט רַבֵּה בַר בַּר כְּנָה אַז די חֲכָמִים הָאבֵן גַּעֲזַען 'אַזוי' - וּואס אִיז

מְרַמֵּז אויף חֻכְמָה, וּואס די 'נוצות' [קְרִיגֶערייַען] - זענען אַרויסגעפאלן, דָּאס הֵיִסֵּט עַס אִיז נִישֵׁט גַעווען דָּארט קיין קְרִיגֶערייַען, די חֲכָמִים הָאבֵן זיך נִישֵׁט גַעקְרִיגֵט, הִינּוּ שְׁאִין מְשִׁיחִין עַל מַחֲלָקַת וּבְזִיווּנוֹת שְׁמִבּוּזִין אֹתָן, וְשׁוֹמְעִים חֲרַפְתָּן וְאִינָם מְשִׁיבִים. וְעַל שֵׁם הַשְּׁתִיקָה נִקְרָאִים חֲכָמִים, כִּי (אבות ג): 'סִיג' לְחֻכְמָה - שְׁתִיקָה: [כִּי הַשְּׁתִיקָה הִיא בְּחִינַת כְּתֹר*]. וְוה לְשׁוֹן * (כִּי עַל-יְדֵי הַשְּׁתִיקָה זוכין לתשובה, שְׁהיא בְּחִינַת כְּתֹר, כְּנָ"ל. וְוה בְּחִינַת: 'סִיג' לְחֻכְמָה שְׁתִיקָה'. 'סִיג' דִּיקָא, וְוה בְּחִינַת כְּתֹר, שְׁהוא בְּחִינַת סִיג וְגַדְר סָבִיב סָבִיב, שְׁמֶסֶבב וּמְכַתִּיר וּמְעַטִּיר אֵת הַחֻכְמָה, וְוה הַכְּתֹר, שְׁהוא בְּחִינַת סִיג, נֶעֱשֶׂה מִהַשְּׁתִיקָה, כְּנָ"ל. וְוהו: 'סִיג' לְחֻכְמָה שְׁתִיקָה, כְּנָ"ל).

חֲכָמִים ווערן זיי גַעֲרַעֲכֵנֵט פֿאַר חֲכָמִים, כִּי וּוייל די הֵייליגע חֲכָמִים זָאגן (אבות ג, יא): 'סִיג' לְחֻכְמָה' א צוים אָפְצוּהִיטֵן דַּעְרִין די חֻכְמָה - שְׁתִיקָה אִיז שְׁווייגֵן, וּוייל דָּאס אִיז די גַרעסטע חֻכְמָה, 'יָדָם וַיִּשְׁתַּק' אָפְצוּשְׁווייגֵן אויף אַלעס וּואס גֵיִיט אַרִיבַּעַר אויף אים.

[כִּי הַשְּׁתִיקָה הִיא בְּחִינַת כְּתֹר] וּוייל דּוֹרֵךְ שְׁווייגֵן קוּמֵט מֵעַן צו די הויכע

זאגט (דברים לב, טו): 'שְׁמַנְתָּ בִיסֵט פֵּעַט גַּעוּוֹאֲרֵן, 'עֲבִיתָ' בִיסֵט דִיק גַּעוּוֹאֲרֵן, (פְּלוֹמֵר עַר מֵינֵט צו זאגן, מַחֲמַת שְׂאוּחֻזִין עֲצָמָן ווייל זיי האלטן זיך אזוי ווייט, זיי האלטן זיך בבחינת אזוי ווי עס

שטייט אין פסוק (דברים ל"ב, טו): 'שְׁמַנְתָּ עֲבִיתָ' בִיסֵט ווייט פונעם אייבערשטן, הינו בשביל זה דערפאר האלטן זיי זיך אזוי ווייט, שומעין חרפתן אז ווען זיי הערן ווי מען פארשעמט זיי - ואינם משיבים ענטפערן - זיי נישט, כי זה עושין ווייל זיי טוען דאס - בשביל תשובה על עוונותם פאר א תשובה אויף זייערע זינד, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (שם): 'וישמן ישרון' די אידן זענען פעט געווארן (בחינת 'השמן לב כו' א

פארגרעכטער הארץ, ואזניו כו' הכבד', פארשטאפטע אויערן, 'פון יראה כו' בעיניו, וואס דאס איז דער אנהויב פונעם פסוק וואס דער רבי האט געברענגט אין אות ה', צו זאגן, שֶׁהַתְּשׁוּבָה צְרִידָה לְהִיּוֹת אֵז תְּשׁוּבָה דארף זיין בשלשה תנאים אלו מיט דריי תנאים, א' זען מיט די אויגן אז דער [צדיק] נביא איז גערעכט, ב) הערן מיט די אויערן די הייליגע רייד, ג) און די הארץ זאל פארשטיין).

און דאס וואס רבה בר בר חנה דערציילט

נישט קיין קשיות אויפן אייבערשטן, און אפילו מען זעט זיך אז מען איז אזוי ווייט, און מען מוטשעט זיך אזוי שטארק צו זיין גוט און ערליך, מען פלאגט זיך אזויפיל טעג און יארן, און נאכאלץ איז מען אזוי ווייט; אויב מען דערהאלט זיך און מען פרעגט נישט קיין קשיות און קיין שאלות, און מען זוכט נישט צו פארשטיין זאכן וואס איז העכער אונזער שכל - דאס איז תשובה.

וזה לשון יעצט ברענגט דער רבי א רא' או 'דשמטין', די ווארט 'דשמטין' - מיינט אפלאזן, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק ביי די דין פון שמטיה (דברים ט"ו, ב): 'שמוט כל בעל משה ידו' נאכלאזן זאל יעדער די חוב וואס זיין האנט האט געבארגט, הינו דאס הייסט אז די ווארט 'דשמטין' קומט אויף מרמז זיין, שלא יתבע עלבונו אז מען זאל נישט מאנען דאס פארשעמען וואס מען פארשעמט אים, נאר מען זאל אפשווייגן.

וזה פרוש און דאס איז ווייטער פשט אין די ווערטער וואס רבה בר בר חנה האט געזאגט, אז עס איז ארויסגעפאלן זייערע פעדערן משמניהו פון זייערע פעטנס, מלשון דאס קומט פון דעם לשון וואס דער פסוק

דשמטין, כמו שכתוב (דברים ט"ו): 'שמוט כל בעל משה ידו', הינו שלא יתבע עלבונו.

וזה פרוש משמניהו - מלשון: 'שמנת עבית',

(פְּלוֹמֵר: מַחֲמַת שְׂאוּחֻזִין עֲצָמָן בַּחֲנִינָה (דברים ל"ב): 'שְׁמַנְתָּ עֲבִיתָ'), הינו בשביל זה שומעין חרפתן ואינם משיבים, כי זה עושין בשביל תשובה על עוונותם, כמו שכתוב (שם): 'וישמן ישרון'. (בחינת השמן לב כו, ואזניו כו, פון יראה כו, שֶׁהַתְּשׁוּבָה צְרִידָה לְהִיּוֹת בְּשִׁלְשָׁה תְּנָאִים אלו).

ונגדי נחלי דמשחא מתחותיהו

בְּחִינַת: 'וְהָאֲרִיז הָדָם רַגְלֵי', בְּחִינַת נִקְדָּה
הַתְּחַתּוּנָה דָּאס הֵייסֵט עַר הָאֵט מִיר גְּעוּוִיזֵן
אז אִיךְ הָאֵב זֹכָה גְּעוּוֶען צו די מְדַרְיָגָה
פֿון די אונטֶרשְׂטע פֿינטל פֿון די א', וואס

איז מְרַמֵּז אויף שְׁווייגֵן,

בְּנֵ"ל אַזוֹי ווי אויבֵן

אויסגְעשְׁמוּעֶסֶט, 'וְחָדָא

דְּלֵיאַ לִי בְּנֶפֶשׁ' און דָּאס

וואס עַר דְּעַרְצֵיילֵט אַז

אִיין קאַטשְׂקַע הָאֵט

מִיר אויפֿגְעוּיבֵן די

פֿליגל, זֶה בְּחִינַת כְּפָא,

דָּאס איז מְרַמֵּז אויף די

כְּפָא, וואס איז אויף אַ

לְשׁוֹן פֿון פֿאַרדֶּעקֵן און

פֿאַרשְׂטֶעלֵן, כְּמוֹ

שְׂבָתוּב אַזוֹי ווי עֵס

שְׂטֵיט אין פֿסוק (שְׁעִיחָהוּ

ל, ט: 'וְלֹא יִבְנֶה עוֹד

מוֹרֶדֶת' און עֵס וועט זיך

שוין מֵעַר נִישֵׁט

פֿאַרשְׂטֶעלֵן פֿון דִיר

דִינֵע לְעַרְעַר, דָּאס

מֵינֵט מֵעַן דָּעם

אִיבֶּעַרשְׂטֵן וואס

לְעַרְנֵט אונז דָּעם גוֹטֵן

וועג, זֶה בְּחִינַת הַנִּקְדָּה

הַעֲלִיזָה דָּאס מֵינֵט די

אויבֶּעַרשְׂטַע פֿינטל וואס לִיגֵט אויבֵן

אויפֵן אוֹת א', הֵינּו שְׁהֲרָאוּ לְרִבָּה בַר בַר

חֲנָה מֵעַן הָאֵט גְּעוּוִיזֵן פֿאַר רִבָּה בַר בַר

חֲנָה, שְׁנָם הוּא זָכָה לֵאלוֹ הַבְּחִינּוֹת אַז עַר

הָאֵט אויך זֹכָה גְּעוּוֶען צו די אַלֶּע גְּרוּיסֶע

מְדַרְיָגוֹת.

'אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר' הָאֵט רַבִּי אֶלְעָזָר

אז 'וּנְגִידִי' און עֵס הָאֵט זיך גְּעוּוִיגֵן, 'נְחֵלִי
דְּמִשְׁחָא' טֵיכֵן פֿון אויל, 'מִתְּחַתּוּתֵיהוּ' פֿון
אונטֶר זײ, הֵינּו דָּאס מֵינֵט צו זאַגֵן עַל דִיר
הַשְּׂתִיקָה אַז דוֹרְכֶדֶם וואס מֵעַן שְׁווייגֵט

אַפּ, זוכֵן לְכַבּוֹד אֱלֹקֵי

איז מֵעַן זֹכָה צו קומֶען

צו כְּבוֹד אֱלֹקֵי, שְׁהוּא

בְּחִינַת שְׂמֹן וואס דָּאס

איז מְרַמֵּז אויף אויל,

כְּמוֹ שְׂבָתוּב אַזוֹי ווי עֵס

שְׂטֵיט אין פֿסוק (תְּהִלִּים

מ"ה, ט): 'אֶהְבֶּתָּ צִדְקָה' דו

הָאֵסט

גְּעַרְעַכְטִיגֵקֵיט, 'וְתִשְׂנֵא

רִשְׁעִי' און דו הָאֵסט

פֵינֵט שְׂלַעַכְטֵס, 'עַל בֵּן

מִשְׁחָד' וועגן דָּעם הָאֵט

דִיךְ דַּעַר אִיבֶּעַרשְׂטַעַר

גְּעוּזאַלְבֵט מִיט אויל,

און ווען מֵעַן איז זֹכָה

צו ווערֵן גְּעוּזאַלְבֵט

פֿונֶעם אִיבֶּעַרשְׂטֵן,

אַזוֹי ווי אַ קְעַנִיג,

דְּעַמְאֵלֵט איז מֵעַן זֹכָה

צו די רִיכְטִיגֶע כְּבוֹד,

זֶה בְּחִינַת אַזוֹי ווי עֵס

שְׂטֵיט אין פֿסוק (שֵׁם

כ"ה, ז): 'מִלֶּךְ הַכְּבוֹד',

מִלֶּךְ הַכְּבוֹד, זַעט מֵעַן אַז בִּי אַ קְעַנִיג איז

דָּא כְּבוֹד.

'וְאִמְיָנָא לְהוּ' און אִיךְ הָאֵב זײ גְּעוּזאַגֵט:

'אֵיִת לִי מַנִּיבּוֹ חוּלְקָא לְעֵלְמָא

דְּאֵתִי' הָאֵב אִיךְ פֿון עַנְק אַ חֵלַק פֿאַר עוֹלָם

הַבָּא? 'חָדָא' אִיין קאַטשְׂקַע, 'דְּלֵיאַ לִי

אֲמָמָא' הָאֵט מִיר אויפֿגְעוּיבֵן די פֿיס, זֶה

— הֵינּו עַל-יְדֵי הַשְּׂתִיקָה זוכֵן

לְכַבּוֹד אֱלֹקֵי, שְׁהוּא בְּחִינַת

שְׂמֹן, כְּמוֹ שְׂבָתוּב (תְּהִלִּים מ"ה):

"אֶהְבֶּתָּ צִדְקָה וְתִשְׂנֵא רִשְׁעִי, עַל-

בֵּן מִשְׁחָד", וְזֶה בְּחִינַת (שֵׁם כ"ד):

"מִלֶּךְ הַכְּבוֹד."

וְאִמְיָנָא לְהוּ: אֵיִת לִי מַנִּיבּוֹ

חוּלְקָא לְעֵלְמָא

דְּאֵתִי? חָדָא דְּלֵיאַ לִי אֲמָמָא

— זֶה בְּחִינַת: "וְהָאֲרִיז הָדָם

רַגְלֵי", בְּחִינַת נִקְדָּה הַתְּחַתּוּנָה,

בְּנֵ"ל. 'וְחָדָא דְּלֵיאַ לִי בְּנֶפֶשׁ' — זֶה

בְּחִינַת כְּפָא, כְּמוֹ שְׂבָתוּב

(שְׁעִיחָהוּ ל): "וְלֹא יִבְנֶה עוֹד

מוֹרֶדֶת", זֶה בְּחִינַת הַנִּקְדָּה

הַעֲלִיזָה. הֵינּו שְׁהֲרָאוּ לְרִבָּה

בַר בַר חֲנָה, שְׁנָם הוּא זָכָה

לֵאלוֹ הַבְּחִינּוֹת.

'אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר: עֵתִידִין

געזאגט: 'עתידין ישראל לתן עליהם את הדין' אידישע קינדער וועלן אפגעבן אויף דעם א דין וחשבון, דאס מיינט צו זאגן, בי ישראל נקראים אדם ווייל אידישע קינדער ווערן אנגערופן 'אדם', אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (יבמות סא): 'אתם קרויין אדם', אידישע קינדער ווערן אנגערופן מיטן טיטל אדם, און דער הייליגער זוהר זאגט (אמר צג) וקודשא בריך הוא וישראל בלא חד אידישע קינדער מיטן אייבערשטן זענען כפיכול איינס, וישראל און לעתיד לבוא ווען די אידן וועלן זוכה זיין

צו קומען צו די הויכע מדריגה שחם בחינת וואס שטייט אין פסוק: 'אדם ישבו על הכפא' נקלל ווערן אינעם אייבערשטן - וועלן זיי אנקומען צו צאמשטעלן די א' ביזן אויבערשטן פינטל, און קומען צו די מדריגה פון 'אדם היושב על כפא', כמו שפתיב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק: 'ועל הכפא דמות במראה אדם' אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, אז מען קען זוכה זיין זיך אויסצוארבעטן און קומען אזוי הויך, ביז מען ווערט נקלל אינעם אייבערשטן, מען וויל שוין גארנישט, נאר זיין צוגעקלעבט צום אייבערשטן, וישראל יתנו דין לכל באי עולם, הינו דאס מיינט צו זאגן, אז די אידן וועלן זיין אזוי הויך, הם ישפטו בעצמן כל הדינין די אידן וועלן משפטן די דינים, זיי

ישראל לתן עליהם את הדין' — בי ישראל נקראים אדם, וקודשא בריך הוא וישראל — בלא חה וישראל, שחם בחינת אדם, ישבו על הכפא, כמו שפתיב: 'ועל הכפא דמות במראה אדם', וישראל יתנו דין לכל באי עולם, הינו הם ישפטו בעצמן כל הדינין: ז וזה פרוש: (תהלים מ"ו): "ידבר עמים תחתינו ולאמים תחת

וועלן זיין די דינים אינאיינעם מיטן אייבערשטן און משפטן די פעלקער, אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (תנחומא קדושים, א), לעתיד לבוא ווען משיח וועט קומען, 'הקדוש ברוך הוא יושב' וועט דער אייבערשטער זיצן, 'יהמלאכים נותנין כסאות לגדולי ישראל' און די קעניגן וועלן געבן זייערע שטולן פאר די חשוב'ע אידן, 'יהן יושבין' און די חשוב'ע אידן וועלן זיצן, 'הקדוש ברוך הוא יושב עם הזקנים כאב בית דין' אינאיינעם מיטן אייבערשטן, 'ודנין

לאמות העולם' און מען וועט משפטן די פעלקער.

ז

יעצט גייט דער רבי צאמפלעכטן די גאנצע תורה און דאס אריינלייגן אין די ווערטער פון דעם פסוק. וזה פרוש און דאס איז פשט אין פסוק (תהלים מ"ו, ד): 'ידבר עמים תחתינו' דער אייבערשטער וועט אונטערטעניגן די פעלקער אונטער אונז, 'ולאמים תחת רגלינו' און די פעלקער וועלן זיין אונטער אונזערע פיס, אזוי ווי זיי האבן געטון מיט אונז, מיר זענען פארשעמט און דערנידערט אונטער די גוי'אישע פעלקער, אזוי ווי די חיריק פינטל וואס איז אונטער די אות, זה בחינת

הַשְּׁלֹמוֹת, צוּ וְאִם מֹשֶׁה רַבִּינוּ הָאֵת זֹכָה גְעוּנֵעַן אֹן אַרְיִינְגַעֲשִׁינְט אִין דִּי אִידן, דָּאָס אִיז אַנְטְקֶעגֶן דִּי אױבְּעֶרֶשְׁטֵע פִּינְטֵל פּוּנְעֵם א', בְּחִינַת אַזױ וױ אױבְּן אױסְגַעֲשִׁמוּעֶסֶט (אֹת ה),

דַּעַם פֶּסוּק 'וּמַמְעַל לְרַקִּיעַ דְּמוֹת כְּפֹא' וְאִם 'כְּפֹא' אִיז מְרַמֵּז אױף דִּי זֶזֶן, אַזױ וױ עֵס שְׁטִיט: 'וְכִסְאוֹ בְּשָׁמַשׁ' אַזױ וױ אױבְּן אױסְגַעֲשִׁמוּעֶסֶט, אֹן דִּי זֶזֶן אִיז מְרַמֵּז אױף מֹשֶׁה רַבִּינוּ אַזױ וױ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנִם לְבָרְכָה חֲמָה זָאגֶן: 'פְּנֵי מֹשֶׁה כְּפָנֵי חֲמָה' מֹשֶׁה רַבִּינוּסִּ

פְּנִים הָאֵת גְּעִשִׁינְט אַזױ וױ דִּי זֶזֶן, אֹן דַּעֲמָאֵלֵט וְעַן מְעַן וְעַט זֹכָה זִיין צוּ דִּי לִיכְטִיגְקִיט וְאִם דַּעַר צַדִּיק - וְאִם אִיז דַּעַר אױבְּעֶרֶשְׁטֵע פִּינְטֵל - שְׁיִינְט אַרְיִין אִין אױנְז, וְאִם מִיר זַענְעַן דָּא אױף דִּי וְעֵלֵט אַזױ וױ דִּי אױנְטְעֶרֶשְׁטֵע פִּינְטֵל, אַזױ וױ א חִירִיק, דַּעֲמָאֵלֵט וְעַט וְעַרְן דַּעַר יְחוּד הַשְּׁלֹם, עֵס וְעַט וְעַרְן 'פְּנֵי הַלְבָנָה כְּפָנֵי הַחֲמָה', אַלַּע אִידן וְעֵלֵט שְׁפִירֵן דַּעַם אױבְּעֶרֶשְׁטֵעַן.

יַעֲצֵמַ בְּרַעֲנַגְט דַּעַר רַבִּי א רַאִי' אַז דִּי וְאָרֵט 'נַחְלַתִּינוּ' מִיִּינְט מְעַן דַּעַם צַדִּיק - מֹשֶׁה רַבִּינוּ, כְּמֵאֲמַר חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנִם לְבָרְכָה אַזױ וױ דִּי הִילִיגַע חֲכָמִים זָאגֶן (זְבַחִים קִיט.) אױפֶן פֶּסוּק (דְּבָרִים יב, ט): 'כִּי לֹא בְּאֵתָם עַד עֵתָה, עֵנֶק זַענְעַן נַאכְנִישֵׁט גַּעקוּמַעַן, 'אַל הַמְנַחֵה' צוּ דַּעַם רִיאַוּגֶסֶט פֶּלאַץ, 'וְאַל הַנַּחֲלָה' אֹן צוּ דַּעַם אַרְבִּישֵׁיִל,

חִירִיק זִי הָאבְּן אױנְז גַּעֲמַאכְט וױ א חִירִיק, נַקְדָּה הַתַּחְתּוּנָה שֶׁל אֶלְפָּה וְאִם אִיז דִּי אױנְטְעֶרֶשְׁטֵע פִּינְטֵל פּוּנְעֵם א', וױ עֵס וְעַרְט גַּעבְרַעֲנַגְט אִין תִּקּוּנֵי זֹהָ, שֶׁהוּא

בְּחִינַת 'תַּחַת רַגְלֵי' אַז דִּי פֶסוּק אִיז מְרַמֵּז אױף דִּי פִינְטֵל חִירִיק, בְּחִינַת 'וְהָאָרֶץ הָרֵם רַגְלֵי' דָּאָס אִיז אַזױ וױ דִּי עַרְד קוּגֵל וְאִם אִיז אױנְטְעַר דִּי פִיס פּוּנְעֵם אױבְּעֶרֶשְׁטֵעַן כְּבִיכּוּל, אֹן וױ פֶּרִיעַר גַּעֲשִׁמוּעֶסֶט (אִין אֹת ה), אַז 'הָרֵם' מִיִּינְט אױף שְׁוויִיגֶן; וְוִיִּל דוּרְכֶדַעַם וְאִם מִיר שְׁוויִיגֶן אױף

אױנְטְעַרַע בְּזִיוּנוֹת פּוּן דִּי אֹמוֹת הַעוֹלָם - וְעֵלֵט מִיר זֹכָה זִיין אַז זִי וְעֵלֵט וְעַרְן - מְדָה כְּנַגְד מְדָה - בְּטֵל, אֹן זִיין אױנְטְעֶרֶשְׁטֵעֵנִיגְט אױנְטְעַר דִּי אִידן, וױ א חִירִיק.

וְעַן וְעַט דָּאָס זִיין? שְׁטִיט וְוִיטְעַר אִין פֶּסוּק (שֵׁם ה): 'בְּחַר לָנוּ אֵת נַחְלַתֵנוּ' [עַר וְעַט אױסְוֵעֵלֵט פֶּאַר אױנְז אױנְטְעַר נַחְלָה], אֹן דַּעַר רַבִּי וְעַט בְּאַלְד עַקְלֶעַרְן, אַז 'נַחְלָה' הָאֵת נֶאָךְ א דַּעַרְהַעַר, זֶה בְּחִינַת מֹשֶׁה דָּאָס מִיִּינְט מְעַן מֹשֶׁה רַבִּינוּ, וְעַן מֹשֶׁה רַבִּינוּ וְעַט אַרְיִינְשִׁינְעַן אִין אױנְז דִּי לִיכְטִיגְקִיט פּוּנְעֵם אױבְּעֶרֶשְׁטֵעַן, דָּאָס מִיִּינְט מְעַן דַּעַר צַדִּיק וְאִם טוֹט וְאִם מֹשֶׁה רַבִּינוּ הָאֵת גַּעֲטוּן, זִיין גַּאנְץ לַעבְּן הָאֵת עַר צוּרִיק גַּעבְרַעֲנַגְט דִּי אִידן צוּם אױבְּעֶרֶשְׁטֵעַן. בְּחִינַת נַקְדָּה הַעֲלִיזוּנָה שֶׁל הָאֶלְפָּה וְאִם דָּאָס אִיז דִּי מְדִרְיָה פּוּן גְלוּי אֶלְקִית בְּתַכְלִית

'ר' שמעון אומר' רבי שמעון זאגט: נחלה זו שילה' דאס וואס שטייט אין פסוק 'נחלה' מיינט מען צו זאגן 'שילה', די פסוק 'כי לא באתם וגו' אל הנחלה', נאיר זענט נאכנישט געקומען צו די נחלה, דאס גייט ארויף אויף די ערשטע פערצן יאר וואס די אידן זענען געקומען אין ארץ ישראל, איידער זיי האבן געבויט די משכן אין שילה, און דער הייליגער זוהר זאגט: 'שילה דא משה' שילה

קט): 'ר' שמעון אומר: נחלה זו שילה', 'שילה דא משה' (והר בראשית כה: ובתקון כא). "את גאון יעקב", זה בחינת וא"ו שבתוף אלה, בחינת אהל, בחינת אה, שמשחה מאיר ליהושע, כמו שבתוב (בראשית כ"ה): "ויעקב איש תם יושב אהלים".

אזוי עס ליגט אין די פסוק (תהלים מז) די אונטערשטע נקודה, און אזוי אויף די אויבערשטע נקודה - די צוויי יודין פון די אלף, יעצט גייט דער רבי ווייזן ווי אזוי עס איז מרומז אין דעם פסוק די מיטלסטע שטריך וואס טיילט אפ צווישן די צוויי יודין. שטייט ווייטער אין פסוק 'את גאון יעקב' דאס גרויסקייט פון יעקב - זה בחינת דאס איז מרמז וא"ו שבתוף אלף אויף די מיטלסטע שטריך

פונעם אות א'; יעקב אבינו איז די מדה פון תפארת, און די אות ו' וואס איז אינמיטן פונעם א' איז מרמז אויף תפארת. ביי יעקב אבינו שטייט (בראשית כה, כז): 'ויעקב איש תם יושב אהלים', יעקב האט געדינט דעם אייבערשטן מיט די זאך פון זיך ציען צום אויבערשטן פינטל פונעם אות א', אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, אז די מיטלסטע שטריך פונעם א' איז בחינת אהל אזוי ווי א געצעלט, אזוי ווי עס שטייט: 'וימתחם כאהל לשבת' [און ער האט זיי פארשפרייט ווי א געצעלט צו זיצן אונטער דעם], וואס די אוהל איז א וועג ווי אזוי די ליכטיגקייט פון די רבי וואס איז אזוי ווי א זון, בחינת אור גייט אריבער צום תלמיד און עס שיינט צום אונטערשטן פינטל, שמשחה מאיר ליהושע דער צדיק שיינט צום תלמוד, כמו שבתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (בראשית כ"ה, כז): 'ויעקב איש תם יושב אהלים' יעקב

איז מרמז אויף משה רבינו, וואס ער איז די זעלבע שורש ווי 'משיח', אזוי ווי דער זוהר זאגט (והר בראשית כה ע"ב, כז ע"א): 'דא משה משיח', דאס מיינט מען משה רבינו וואס ער איז משיח; שילה באטרעפט דריי הונדערט פינף און פערציג (345), און משה באטרעפט די זעלבע (קוק נאך אויבן אין סימן ב, אות ו) משה רבינו האט זיין גאנץ לעבן געטון נאר איין זאך, און אזוי אויף משיח צדקיננו וועט טון נאר די איין זאך: אריינשיינען אין יעדן איינציגסטן איד, ער זאל וויסן אז דער אייבערשטער פירט אלעס, דער אייבערשטער מאכט אלעס און עס איז נישטא גארנישט אויסער אים, משיח צדקנו וועט אריינברענגען אין די וועלט א לויטערקייט, יעדער וועט שפירן דעם אייבערשטן און יעדער וועט דאווענען צום אייבערשטן (והר בראשית כה:

ובתקון כא).

ביז דא האט דער רבי מסביר געווען ווי

אַבְינּוּ אִיז גַּעזִיץ אִין גַּעצַעלֵט און גַּעדינט דעם אַייבערשטן, דאָס איז אַ רֶאָי אַז יַעקב הָאט דִי זאַך פֿון אַוהֵל.

[ווען דער רבי האט געזאגט די תורה, האט דער רבי

געזאגט אז סיי וואו עס קומען זיך צאם א רבי מיט א תלמיד, ווערט א בחינה פון משה און יהושע און אהל מועד, דער צדיק וואס איז די אויבערשטע פינטל פונעם א' שיינט צום אונטערשטן פינטל

פונעם א', אבער עס איז דא א ו' וואס שטייט אינדערמיט, די אות ו' איז אזוי ווי 'שמים' וואס איז 'אש ומים', פיער און וואסער, אויך ווען מען ווערט פארשעמט, מען גייט אריבער פיער און וואסער, בזיונות און שפיכות דמים, ווערט מען אזוי ווי די מיטלסטע אות ו', מען ווערט ווי די הימל מיט אלע קאלירן, און נאר אזוי קען די אונטערשטע פינטל מקבל זיין פון די אויבערשטע פינטל; מען דארף וויסן אז די אלע מענטשן וואס ווערן מקורב צום צדיק אמת דארפן ליידן פיער און וואסער, בזיונות און שפיכות דמים, און אויך נאכן ווערן מקורב צום צדיק גייט מען אריבער אזויפיל שפיכות דמים, דאס איז אלעס נאר פאר די טובה פונעם מענטש, און מיט דעם קען מען זיך זייער שטארקן, ווען מען זעט ווי מען פארגיסט דיר זיין בלוט, ווייל דורכדעם קענסטו ווערן א כלי המחזיק ברכה צו מקבל זיין פונעם צדיק די ריינע אמונה, און ווי מער

מען ליידיט צוליב דאס התקרבות - אלץ מער איז מען מקבל פונעם צדיק וואס איז אזוי ווי משה רבינו, וואס איז מרמז אויף די אויבערשטע פינטל פונעם אות א'.

וְזֶה און די דריי זאכן פון די אות א'

בחינת איז מרומז אין וואס די הייליגע חכמים זאגן (סנהדרין כ:): 'שְׁלֹשָׁה דְבָרִים שֶׁנֶּצְטוּוּ יִשְׂרָאֵל, דְרִי זאכן האט דער אַייבערשטער באפוילן די אידן ווען זיי זענען אריינגעקומען אין ארץ

וְזֶה בְּחִינַת (סנהדרין כ:): 'שְׁלֹשָׁה

דְבָרִים שֶׁנֶּצְטוּוּ יִשְׂרָאֵל,

שְׂיָבְלוּ וְרָעוּ שֶׁל עַמְלָק, זֶה

בְּחִינַת: 'דְּבַר עַמִּים תַּחְתִּינוּ',

'וּלְמַנּוֹת לָהֶם מִלֵּךְ, זֶה בְּחִינַת

"נֶאֱמַר יַעֲקֹב", בְּחִינַת (במדבר

כ"ד): "דֶּרֶךְ בּוֹכֵב מִיַּעֲקֹב",

יִשְׂרָאֵל; דִי עֲרֻשְׁטַע זאַך איז 'שְׂיָבְלוּ וְרָעוּ שֶׁל עַמְלָק' זיי זאלן פארלענדן די קינדער פון עמלק. חכמינו זכרונם לברכה זאגן (תנחומא כי תצא ט), אלע פעלקער האבן מורא געהאט צו טשעפען די אידן, ביז עמלק איז געקומען און געוויזן אז מען דארף נישט מורא האבן, זֶה בְּחִינַת קוּמֵט אויס, ווען מען וועט פארשניידן עמלק - וועלן אלע פעלקער ווערן צוריק אונטערטעניגט אונטער די אידן, עס וועט מקוים ווערן וואס שטייט אין פסוק: 'דְּבַר עַמִּים תַּחְתִּינוּ' אלע פעלקער וועלן זיין אונטערטעניגט אונטער אונז, (דאס ווייזט אויף די אונטערשטע פינטל פונעם אות א').

דִי צווייטע זאַך איז, 'וּלְמַנּוֹת לָהֶם מִלֵּךְ' זיי זאלן אויפנעמען א קעניג, זֶה בְּחִינַת דאָס וואָס שטייט אין פסוק 'נֶאֱמַר יַעֲקֹב' [דאס גרויסקייט פון יַעֲקֹב], א רֶאָי אַהֲסֵטוּ אַז א קעניג מיינט מען יַעֲקֹב, בְּחִינַת אַזוי ווי עס שטייט אין פסוק (במדבר כ"ד, י): 'דֶּרֶךְ בּוֹכֵב מִיַּעֲקֹב' עס וועט אויפקומען א

שְׁטַעַרן פֿון די אַידן וואס שְׁטאַמט פֿון יַעֲקֹב, בְּחִינַת מֶלֶךְ דָּאס מײַנט מֶעַן א קעניג, אזוי ווי רש"י זאגט 'מֶלֶךְ רֹדֵה וּמוֹשֵׁל', א קעניג וואס געוועלטיגט, (דאס ווייזט אויף די מיטלסטע שְׁטְרִיך, וואס איז אזוי ווי דאס געצעלט פֿון יַעֲקֹב).

און די דריטע זאך איז, 'וְלִבְנֹת לְהֵם בֵּית הַבְּחִירָה' זיי זאלן אויפבויען די בית המקדש, וְהַבְּחִינָה מִשָּׁה דאס איז מִשָּׁה רַבִּינוּ,

בְּחִינַת דַּעַת וואס ברענגט אריין דעת אין אונז; ווי זעט מֶעַן אז דעת איז די בית המקדש? כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְכַרוֹנָם לְבָרְכָה ווייל די הייליגע חכמים זאגן (ברכות לג): 'מִי שֵׁישׁ בּוֹ דַּעַת' ווער עס האט שכל, 'כְּאֵלֹו נִבְנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּיָמָיו' איז אזוי ווי עס וואלט געבויט געווארן די בית המקדש אין זיינע טעג, וְזֶה בְּחִינַת דָּאס איז וואס שטייט "בְּחַר לָנוּ אֶת נַחֲלָתָנוּ" ער וועט אונז אויסוועלן אונזער נחלה, און ווי דער רבי האט פריער ערקלערט די מאמר חז"ל 'נחלה זו שילה' אז נחלה איז מרמז אויף משה רבינו וואס איז גימטריא שילה. [וואס די דריטע זאך איז מרמז אויף די אויבערשטע נקודה, מֶעַן בויט די בית המקדש, דאס מיינט מֶעַן די הייליגע מוחין].

די גמרא טיילט איין די סדר פֿון די מצות, צום ערשט אויפצונעמען א קעניג, דערנאך אויסמעקן די קינדער פֿון עמלק, און נאכדעם בויען דעם בית המקדש. קומט אויס, די ערשטע מצוה איז

אויפֿנעמען א קעניג, דאס איז אַנטקעגן די מיטלסטע שְׁטְרִיך פֿונעם א', די ו' וואס איז די בושא. נאכדעם פארלענדט מֶעַן די קינדער פֿון עמלק, און נאכדעם קומט מֶעַן צו בויען די בית המקדש, ווייל דער קעניג איז אינמיטן פֿון די צוויי פינטלעך, ווייל די גאנצע ארבעט פֿון א קעניג איז - צו ברענגען די אידן זאלן דינען דעם אייבערשטן און זיך שעמען פֿונעם אייבערשטן, לעבן מיט

בְּחִינַת מֶלֶךְ 'וְלִבְנֹת לְהֵם בֵּית הַבְּחִירָה', זֶה בְּחִינַת מִשָּׁה, בְּחִינַת דַּעַת, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ, וְכַרוֹנָם לְבָרְכָה (ברכות לג): 'מִי שֵׁישׁ בּוֹ דַּעַת, כְּאֵלֹו נִבְנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּיָמָיו', וְזֶה בְּחִינַת: "בְּחַר לָנוּ אֶת נַחֲלָתָנוּ".

א דרך ארץ און א כבוד, און ווען מֶעַן איז זוכה צו לעבן מיט הכנעה פֿארן אייבערשטן, מֶעַן שַׁעֲמַט זיך פֿונעם אייבערשטן - דורכדעם ווערט אויסגעריסן די קאלטקייט פֿון עמלק, וואס ברענגט אריין יאוש אין די געפאלענע אידן, די אונטערשטע פינטל, די וואס דער וואלקן האט אויסגעשפיגן צוליב זייערע עבירות; קומט אויס, דורכדעם וואס מֶעַן נעמט אויף א קעניג וואס ברענגט אריין א בושא אין אלע נשמות וואס זענען אראפגעפאלן און זענען ביי א גידריגע מדריגה, ער ברענגט זיי ארויף צו בויען דעם בית המקדש וואס איז די העכסטע פלאץ וואס מֶעַן קען זוכה זיין צו קומען, צום אויבערשטן פינטל, ווען עס שיינט און לייכט שטענדיג די זיסע לויטערע געשמאקע טעם פֿון שפירן דעם אייבערשטן; דאס איז די שייכות פֿון די דריי מצות צו די צאמשטעל פֿונעם אות א'.

שׁוועריקייטן וואס דער תלמיד, די אונטערשטע פינטל - דארף אריבערגיין איידער ער קען נעמען פונעם איבערשטן פינטל, דער צדיק, משה רבינו, און אז מען דערהאלט זיך, מען איז

עומד בנסיון - קומט מען צו די מדריגה פון שפירן דעם איבערשטן אויף א שטארקע פארנעם, ווייל נאר אזוי קען מען מקבל זיין פון צדיק, מען מוז אריבערגיין בזיונות און שפיכות דמים, אזוי ווי עס שטייט ביי יהושע (שמות לג, יא): 'נער לא ימיש מתוך האהל', אפילו ער האט געליטן בזיונות, ער האט

געהאט די זאך פון 'אוהל' ר'קיע' שמים, וואס איז צאמגעשטעלט פון 'אש ומים', מיט דעם אלעם - 'לא ימיש מתוך האהל' איז ער נישט אנוועק געגאנגען פון צדיק און פון וועלן זיין א צדיק, נאר ער האט געווארט מיט סבלנות.

די פסוק שטייט ביי די הסתלקות פון משה רבינו, דעמאלט האט דער איבערשטער געזאגט (דברים לא, יד): 'ואצננו' און איך - איבערשטער - וועל אים באפעלן, כי משה היה צריך אז למסור הכל ליהושע משה רבינו האט געדארפט איבערגעבן אלעס פאר יהושע, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (קהלת ח, ח): 'ואין שלמוז' און עס איז נישטא קיין שום הערשאפט וואס זאל אים קענען

(מסימן ד' עד כאן לשון רבנו זכרוננו לברכה) ביו דא איז די לשון פון רבי'ן, און פון דא און ווייטער האט רבי נתן געשריבן אויפן באפעל פון הייליגן רבי'ן.

וזה פרוש און דאס איז פשט אין פסוק וואס שטייט (דברים לא, יד): 'ויאמר ה' אל משה' דער איבערשטער האט געזאגט פאר משה רבינו: 'קרא את יהושע' רוף יהושע צום אוהל מועד, משה הוא נקדה העליונה משה רבינו איז אנטקעגן אויבערשטע פינטל פונעם אות א', משה רבינו איז אנגעקומען

צו די העכסטע מדריגה פון שפירן דעם איבערשטן אויף די העכסטע פארנעם, ויהושע און דער תלמיד יהושע, הוא נקדה התחתונה איז אנטקעגן די אונטערשטע פינטל פונעם אות א', א נידריגע מדריגה, און דער תלמיד וויל און האפט צו קענען צוקומען צו די מדריגה פון זיין רבי זאגט ווייטער דער פסוק, דאס גייט נאר אז מען איז גרייט צו ליידן בזיונות און שפיכות דמים און נאר אזוי קען מען אנקומען צו די מדריגה פון משה רבינו, 'והתיצבו באהל' און שטעל יהושע בן נון אין געצעלט; זה בחינת הרקיע די געצעלט איז די זעלבע ווי די הימל, בחינת תוא"ו שבתוך האהל דאס איז מרמז אויפן מיטעלסטן שטריך פונעם אות א', דאס איז די בזיונות און די

(מסימן ד' עד כאן לשון רבנו זכרוננו לברכה)

וְזֶה פְּרוּשׁ: "וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה: קְרָא אֶת יְהוֹשֻׁעַ" — מֹשֶׁה הוּא נִקְדָּה הָעֲלִיּוֹנָה וַיְהוֹשֻׁעַ הוּא נִקְדָּה הַתַּחְתּוֹנָה. "וְהִתְיַצְבוּ בָאֵהָל" — זֶה בְּחִינַת הַרְקִיעַ, בְּחִינַת תּוֹא"ו שְׁבִתוֹךְ הָאֵלֶּה. "וַאֲצַנְנו" — כִּי מֹשֶׁה הָיָה צָרִיךְ אִז לְמַסֵּר הַכֹּל לַיהוֹשֻׁעַ, "וַאֲיִן שְׁלֵמוֹן בְּיוֹם

ראטעווען, 'ביום המות' אינעם טאג פון טויט (קהלת ח), **כי בשעת הסתלקות הצדיק ווייל ווען דער צדיק גייט אנוועק פון די וועלט, אין לו שליטה ובה להאיר ליהושע** האט דער צדיק נישט די פח אריינצושיינען אינעם תלמיד, על פן דיב דעריבער דרוקט דער פסוק: **'ואצוננו' און 'איך' וועל אים באפעלן, אני בעצמי 'איך' אליין וועל אים אלעס איבערגעבן, כי**

חזרה הממשלה להקדוש ברוך הוא ווייל די גאנצע ממשלה פון משה רבינו איז צוריק געגאנגען צום אייבערשטן. [לכאורה דארף מען פארשטיין, ווי קומט דא אריין די זאך פון הסתלקות הצדיק? דער רבי האט נישט גערעדט אין די גאנצע תורה פון די זאך וואס פאסירט ווען א צדיק גייט אנוועק פון די וועלט! נאר מען קען זאגן, אז די תורה האט דער רבי געזאגט גלייך ווען רבי נתן איז מקורב געווארן (קוק נאך אין ספר פעלת הצדיק, סימן תכה), און ער איז דאך געווען דער אויסדערוועלטער תלמיד וואס האט מקבל געווען בשלמות פון הייליגן רבי'ן, אזוי ווי דער רבי האט געזאגט: 'קיינער ווייסט נישט פון מיה, נאר מוהרנ"ת, און ער האט דאס ווייטער איבערגעגעבן פאר אלע קומענדיגע דורות. מוהרנ"ת איז געווען אזוי ווי יהושע, די אונטערשטע פינטל פונעם א', וואס האט מקבל געווען פון הייליגן רבי'ן וואס איז אזוי ווי משה רבינו, די אויבערשטע פינטל, און צוליב

דעם האט ער געליטן שרעקליכע בזיונות, מען האט אים גערודפט זיין גאנץ לעבן, און ער האט זיך זייער מחזק געווען מיט די חיזוק וואס דער רבי האט אים מחזק געווען, אזוי ווי משה רבינו האט מחזק געווען יהושע בן נון, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (דברים לא, ט): **'ויקרא משה ליהושע ויאמר אליו לעיני כל ישראל חזק ואמץ וגו', און אזוי**

המות" (קהלת ח), כי בשעת הסתלקות הצדיק אין לו שליטה ובה להאיר ליהושע, על פן דיב דעריבער אני בעצמי, כי חזרה הממשלה להקדוש-ברוך הוא:

איז אויף אין אלע דורות, דער וואס איז זיך מוסר נפש אריינצושיינען דעם צדיק'ס תורות, די ליכטיגקייט פונעם אויבערשטן פינטל פונעם א' - אין די נשמות וואס זענען נעבעך געפאלן וואס זיי זענען אזוי ווי די אונטערשטע פינטל, דארף אויף אים אריבערגיין בזיונות און שפיכות דמים, מען רעדט אויף אים כל דבר אסור, אבער דער אייבערשטער פארלאזט אים נישט, און ער איז זוכה איבערצולאזן אזעלכע הייליגע ספרים וואס זענען מחי' און מחזק יעדן איינעם, און אויף דער וואס וויל מקבל זיין פונעם צדיק אמת, פון די אויבערשטע פינטל פונעם א' - דארף אויף אים אריבערגיין בזיונות און שפיכות דמים, און אז מען איז אן עקשן, מען איז מקיים דעם 'לא ימיש מתוך האהל' - איז מען זוכה צו שפירן די זיסע לויטערע איינגענעמע ליכטיגקייט פון שפירן דעם אייבערשטן, מען איז זוכה צו פבוד אלקים; שטארק זיך! שטארק זיך!]

איִדן זַעֲנֵן אַרְיִינְגַעקוּמען קיין אַרץ יִשְׂרָאֵל, הִזְהָרוּ זַעֲנֵן זַי בַּאֲפוּלֵן גַּעוּוֹאָרֵן פּוֹנַעם אַיִבְעֶרשְׁטֵן - לְקַיֵּם שְׁלֹשׁ מִצְוֹת צוּ טוֹן דְּרִי מִצְוֹת: 'לְהַכְרִית זֶרְעוֹ שֶׁל עַמְלֹק'

צוּ פֶּאָרשְׁנִידֵן דִּי קִינְדַעַר פּוֹן עַמְלֹק, 'וְלִבְנוֹת לֶחֶם בֵּית הַבְּחִירָה' צוּ אויפבויען דָּעם בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, 'וְלִמְנוֹת מִלֶּחֶם', און אויפצונעמען אַ קעניג; ווייל אינעם אות א' ליגט די סוד פון אַרץ יִשְׂרָאֵל, דָּאס איז די אויבְעֶרשְׁטַע פִּינְטֵל וואס איז גלוי אַלקוּתוֹ יתְבַרַךְ, דִּי ליכטיגע אַמוּנָה, און אַרץ יִשְׂרָאֵל ווייזט אויף אַמוּנָה אינעם אויבְעֶרשְׁטֵן,

אזוי ווי עס שטייט (דברים יא, יב): 'תְּמִיד עֵינַי ה' אֵלֶיךָ בְּהַ גּוֹ', און די אונטערשטע פִּינְטֵל פּוֹנַעם א' איז כָּלֵל נְשֵׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, און עַמְלֹק האלט צוריק איר קדושה דורך אַרְיִינְבֶרַעַנְגֵען כְּפִירוֹת און אַפִּיקוּרוֹסוֹת, און דורך (דברים כה, יח): 'אֲשֶׁר קָרָךְ בְּדָרְךָ' אַפִּקְלֵן פּוֹן דִּי אַמוּנָה, דערפאר ווען מען נעמט אויף אַ קעניג מוז דָּאס זיין דוֹקָא (דברים יז, טו): 'מִקְרָב אַחִיךָ א אִיה, אַז עַר זָאל זיך שְׁלָאָגן מיט עַמְלֹק און אונז מִקְרָב זיין צום אויבְעֶרשְׁטֵן.

דִּי מִצְוָה פּוֹן 'לְהַכְרִית זֶרְעוֹ שֶׁל עַמְלֹק' פֶּאָרשְׁנִידֵן דִּי קִינְדַעַר פּוֹן עַמְלֹק - הִיא כְּחִינַת יְהוֹשֻׁעַ דָּאס ווערט געטון דורך יְהוֹשֻׁעַ, נִקְדָּה הַתְּחַתוּנָה וואס איז אַנטקעגן

וּבָלָל כָּל הָעֵינִי און וויסן זאַלסטו אז די גאַנצע תּוֹרָה וואס דער רבי האט געזאגט, אַלעס - כָּלֵל בְּתַמּוּנַת אֱלֹהִי לִיגַט אינעם אות א', שְׁהוּא נִקְדָּה הָעֵלְיוּנָה וואס

דער א' האט אַן אויבְעֶרשְׁטַע פִּינְטֵל, וְנִקְדָּה הַתְּחַתוּנָה און אַן אונטערשטע פִּינְטֵל, ווא"ו און אזוי ווי א' ו' וואס לויפט אינדערמיט, ודוק מאד און קלער שטארק אריין ווי אזוי אין איין אות - א - זאל ליגן אזויפיל סודות, סודות מעשה מְרַכָּבָה. [קוק נאך אין ספר 'רזא מְהִימָנָא' בסוד אות א', יו"ד אין אָנהויב, א יו"ד ביים ענדע און א

וא"ו אינדערמיט, דָּאס איז די סוד פון דָּאס צאַמלייגן ביידע שְׁמוֹת "הַרְוִיָּה אַדְנִי" און דָּאס איז וואס שטייט אין די אַלְטַע סדורים צוויי יודיין ביים אויבְעֶרשְׁטֵן נאַמען; דִּי עֶרשְׁטַע אות פּוֹן שֵׁם הַרְוִיָּה, דָּאס איז די אויבְעֶרשְׁטַע פִּינְטֵל, און דִּי צווייטע יו"ד איז דִּי לְעֶצְטַע י' פּוֹן שֵׁם אַדְנִי, דָּאס איז מְרַמֵּז אויף די אונטערשטע פִּינְטֵל פּוֹנַעם א', און דִּי זַעקס אותיות אינדערמיט [אהדונו"ה] דָּאס איז די ו' פּוֹן דערמיט, עיין שם].

וְהוּא דִּי זאַך וואס די אות א' איז מְרַמֵּז - עֵינֵי שְׁאֲמָרוּ חֲכָמֵינוּ וְכַרְוָנָם לְכַרְבָּה דָּאס איז וואס די הייליגע חכמים זאגן, שְׁקָדָם כְּנִיסַת יִשְׂרָאֵל לְאָרְצָן אַז איידער די

די אונטערשטע פינטל פונעם א', ווייל משה רבינו - וואס איז אנטקעגן דעם אויבערשטן פינטל פונעם אות א' - זאגט פאר יהושע וואס איז די אונטערשטע פינטל פונעם אות א':

'צא הלחם בעמלק' (שמות יז, ט), גיי האלט מלחמה מיט עמלק, בי עקר מחית עמלק תלוי ביהושע, ווייל דער עיקר מחית עמלק איז דורך יהושע, כמו שטייט אין פסוק (שמות י"ז, ט) משה רבינו זאגט פאר יהושע; משה רבינו וואס איז ביי די גרויסע מדריגה, די אויבערשטע פינטל פונעם א', זאגט פאר יהושע וואס איז ביי די אונטערשטע מדריגה,

די אונטערשטע פינטל פונעם א', ווייל משה רבינו - וואס איז אנטקעגן דעם אויבערשטן פינטל פונעם אות א' - זאגט פאר יהושע וואס איז די אונטערשטע פינטל פונעם אות א':

די אונטערשטע פינטל פונעם א': 'צא הלחם בעמלק' גיי מלחמה האלטן מיט עמלק, וכמבאר בזהר און ווי עס איז אויסגעשמועסט אין זוהר הקדוש הענין (בש"ל סה:.) די זאך; וואס עפעס האט די מלחמה מיט עמלק געדארפט זיין דורך יהושע, עס זענען דאך געווען נאך אסאך צדיקים אינעם דור? נאר וויבאלד יהושע איז געווען נער לא ימיש מתוך האהל ער האט זיך נישט אוועק גערוקט פון משה רבינו, און ווען די אונטערשטע פינטל איז באהאפטן מיטן אויבערשטן פינטל, נאר מיט דעם כח - קען מען מכניע זיין קלפת

בי עקר מחית עמלק תלוי ביהושע, כמו שכתוב (שמות י"ז): "צא הלחם בעמלק", וכמבאר בזהר הענין (בש"ל סה:.) 'ולבנות בית הבחירה' הוא בחינת משה, נקדה העליונה, בי 'מי שיש בו דעה, באלו נבנה בית המקדש בימיו', ומשה הוא בחינת הדעת. 'ולמנות מלך' הוא בחינת רקיע, הוא"ו שבתוך האל"ת, כמו שכתוב: "דרך בוכב מי'עקב", שקאי על שיקום מלך מי'עקב, "ודרך בוכב" הוא בחינת רקיע, שיש

עמלק. 'ולבנות בית הבחירה' די מצוה פון אויפבויען די בית המקדש הוא בחינת משה, דאס איז נקדה העליונה, נקדה העליונה, בי 'מי שיש בו דעה', ווייל ווער עס האט שכל, 'באלו נבנה בית המקדש בימיו' איז אזוי ווי עס וואלט געבויעט געווארן די בית המקדש אין זיינע טעג, ומשה הוא בחינת הדעת ומשה רבינו האט אריינגעשיינט דעת אין אידישע קינדער, זיי זאלן וויסן אז דער אייבערשטער פירט די וועלט, און אלעס איז נאר ער, אזוי ווי עס שטייט (דברים ה, לה): 'אתה הראת לדעת כי הו"ה הוא אלקים וגו'.

'ולמנות מלך' און די דריטע מצוה פון אויפנעמען א קעניג - הוא בחינת רקיע, הוא"ו שבתוך האל"ת איז די ו' פון אינמיטן דעם אות א' וואס איז אזוי ווי א הימל, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק: 'דרך בוכב מי'עקב' [עס וועט אויפקומען א שטערן פון די אידן וואס שטאמט פון יעקב], שקאי וואס די פסוק באציט זיך אויף דאס וואס בלעם האט פאראויס געזאגט אין זיין נבואה, על שיקום מלך מי'עקב אז עס וועט אויפשטיין א קעניג (דוד) ביי די אידן וואס שטאמט פון יעקב, ו'דרך בוכב' הוא בחינת רקיע און

פֶּאֶרְשֵׁיטִי. (מִן וּכְלָל עַד כָּאֵן פּוֹן וּכְלָל בִּיז דָּא - כְּפּוֹל לְעֵיל אִיז גְּעֵדאַפֿלֵט און שׁוּיִן דְּעֶרְמאַנט פֿרִיעֶר אִינן דִּי תוֹרָה, בְּשׁנוּי לְשׁוֹן קֶצֶת עֵס אִיז נָאֵר אוּיף אַן אַנְדֶּרעֶע וועג גְּעֶשְׂרִיבִין):

(שִׁיף לְעֵיל) דִּי שְׁטִיקֵל אִיז אוּיף דִּי זאַף

וואס אִיז אוּיבֵן אויסְגְּעֶשְׂמוּעֶסט, אַז מֵעַן דאַרף האָבֵן צוּוּי בְּקִיאוּת, בְּקִי בְּרָצָא און בְּקִי בְּשׁוּב; וְזוּה סוּד בְּנוּת אֱלוֹהִים אִינן דְּעַם לִיגֵט באַהאַלְטֵן דִּי בְּנוּת פּוֹן אֱלוֹהִים. שְׁמַעְתִּי

קֶצֶת בְּמִפְּהַ מִן הַיָּם אִיף האַב גְּעֵהֶעֶרְט נָאֵר אַבִּיסֵל, אַזוּי ווִי אַ טְרַאפּ פּוֹן דִּי גְרוּיסע ים. דָּאס אַלעס אִיז גְּעוּעֵן מוּצְאֵי שְׁבַת

שׁוּבָה, נָאֵךְ הַבְּדֵלָה הָאֵט דְּעַר רַבִּי גְּעֶפֶרְעֵגֵט זֵינַע תְּלַמִּידִים; ווער קען מִיר זאַגֵן וואו אִיז מְרוּמָז אִינן דִּי תוֹרָה אַלע בְּנוּת פּוֹן אֱלוֹהִים? אַלע זְעַנְעֵן גְּעֶבְלִיבֵן שְׁטִיל, ווִייל עֵס אִיז נִישֵׁט מְעַגְלִיךְ אַלִּיִן צו פֶּאֶרְשֵׁיטִין וואו עֵס אִיז מְרוּמָז אִינן דִּי תוֹרָה דִּי בְּנוּת פּוֹן חוּדֶשׁ אֱלוֹהִים, און דְּעַר רַבִּי הָאֵט גְּעֵזאַגֵט מֵעַן זָאל אִים בְּרַעַנְגֵעַן אַ סִידוּר אַרִיז"ל, דְּעַר רַבִּי הָאֵט גְּעַעֶפֶנְט דִּי סִידוּר און זֵי גְּעוּוִיזֵן דִּי בְּנוּת פּוֹן אֱלוֹהִים, און אַנְגֶּעהוּיבֵן אַנטְפֿעֶלֶקֶן וואו עֵס אִיז מְרוּמָז אַלע בְּנוּת אֱלוֹהִים דִּי תוֹרָה.

עֵינִין שְׁם קוֹק נָאֵךְ בְּבִנוּת שֵׁל אֱלוֹהִים אִינן דִּי בְּנוּת אֱלוֹהִים וואס דְּעַר הֵיילִיגֶעֶר

דִּי לְשׁוֹן פּוֹן פֶּסוּק 'דָּרַךְ כּוֹכֵב' אִיז מְרַמֵּז אוּיף אַ הֵימֵל, 'שֵׁישׁ בּוֹ בּוֹכְבִים וּמְזוּלֹת וּוּאָס אִינן הֵימֵל זְעַנְעֵן פֶּאֶרהאַן שְׁטַעַרְנֶס און מְזוּלֹת, וְהֵינּוּ 'מֵיעַקֵב' און דָּאס אִיז וואס דִּי

פֶּסוּק זאַגֵט דָּאָרט דִּי לְשׁוֹן 'מֵיעַקֵב', בִּי 'יעַקֵב אִישׁ תָּם יֵשֵׁב אֱהָלִים' ווִייל יַעֲקֹב אִיז גְּעוּעֵן אַזוּי ווִי הַיּוֹשֵׁעַ, גְּעֵזִיצֵן אִינן גְּעַצְעֵלֵט און עוּסֵק גְּעוּעֵן אִינן עֲבוּדַת הַשֵּׁם, בְּחִינַת רְקִיעַ וואס דִּי גְּעַצְעֵלֵט אִיז אַזוּי ווִי אַ הֵימֵל, בְּמוֹ שְׁפָתַיב: 'וַיִּמְתַּחֵם בְּאֱהֶל', בְּמִבְּאֵר בּוֹהָה, אַזוּי ווִי דְּעַר הֵיילִיגֶער זוֹהַר זאַגֵט (אַחֲרֵי יוֹ:)

שְׁפָתַיב אִיז דִּי נָאֵמֵן יַעֲקֹב לִינֵט מֵעַן מִיט אַ ו' נָאֵךְ דִּי ק', אַזוּי:

יעַקֹב; ווִייל יַעֲקֹב ווערֵט אַנְגֶּערוּפֵן מִיט דִּי אוֹת ו' פּוֹנַעס אִיבֶּערֶשְׁטִיגֶס נָאֵמֵן. בִּי שְׁלֵשׁ מִצּוֹת אֱלוֹהִים ווִייל דִּי דְרִי מִצּוֹת, הֵם בְּחִינַת תְּשׁוּבָה אִיז כְּדִי מִיר זַאלֵן תְּשׁוּבָה טוֹן, זִיךְ צוּרִיק קֶעֶרן צוּם אִיבֶּערֶשְׁטִיגֶס. דִּי מִצּוֹה פּוֹן 'אוּיסְמַעֵקֶן עֲמֻלֵךְ' אִיז וועגֵן תְּשׁוּבָה, עֲמֻלֵךְ אִיז דְּעַר וואס בְּרַעַנְגֵט אַרִיִין כְּפִירוֹת און קאַלְטִקִיט אִינן דִּי אַמוּנָה. דִּי מִצּוֹה פּוֹן 'אוּיבֶּנַעֲמַעַן אַ קַעַנִיג' אִיז אַז דְּעַר קַעַנִיג זָאל אַנְזֵ צוּרִיק בְּרַעַנְגֵעַן צוּם אִיבֶּערֶשְׁטִיגֶס, און דִּי מִצּוֹה פּוֹן 'אוּיבֶּוּיעַן דִּי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ' אִיז אוּיךְ צוּלִיב תְּשׁוּבָה, וואס דָּאָרט הָאֵט מֵעַן מוּחַל גְּעוּעֵן אַלע עֲבִירוֹת, וְהֵבֵן און

קֶצֶת):

(שִׁיף לְעֵיל), וְזוּה סוּד בְּנוּת אֱלוֹהִים. שְׁמַעְתִּי קֶצֶת

בְּמִפְּהַ מִן הַיָּם. עֵינִין שְׁם בְּבִנוּת שֵׁל אֱלוֹהִים, מִבְּאֵר שְׁם, שְׁבָלֵל

בְּגִימַטְרִיא הוֹנְדֶּעֶרְט צְוועלֿף (112) – אַזוי ווי די צוויי שְׁמוֹת הוֹנִי"ה אַלְקִי"ם, וואס די שם יב"ק איז די ראשי תיבות פונעם פֿסוק (תהלים כ. ב): **י' עֵנֶדְךָ י' בְּיוֹם צְדָה, אויף**

פון די פֿסוק (שם, ט): **י' עֵנֶנּוּ בְּיוֹם קָרְאֵנוּ, און יב"ק איז די אותיות בְּקִי, כִּי שְׁתֵּי פְעָמִים יב"ק ווייל צוויי מאל די שם יב"ק – עולת דרָךְ באַטְרַעֶפֶט צוויי הוֹנְדֶּעֶרְט פֿיר און צוואַנציג (224) אַזוי ווי די ווארט דרָךְ, וְזֶה**

נִמְשָׁךְ וואס דאס קומט – מִבְּחִינַת שְׁנֵי שְׁמוֹת פון די צוויי הייליגע נעמען פונעם אייבערשטן, שְׁהֵם וואס זיי זענען – קס"א הוֹנְדֶּעֶרְט איין און זעכציג (161), און ס"ג די הייליגע נאמען פונעם אייבערשטן וואס באַטְרַעֶפֶט דריי און זעכציג (63); אז מען שרייבט דעם שם הוֹנִי"ה בְּרוּךְ הוּא, מיט די מלוי אזוי: יו"ד ה"י וא"ו ה"י באַטְרַעֶפֶט דאס ס"ג – דריי און זעכציג (63), און אויף איר קרוין, די הייליגע שם אָ-קָ-ךָ-ק אז מען שרייבט עס מיט די מלוי אזוי: אֶלֶף ה"י יו"ד ה"י איז דאס קס"א הוֹנְדֶּעֶרְט איין און זעכציג (161), אין די צוויי שְׁמוֹת לִיגֵט באהאלטן די ווארט 'אַלוּל', ווייל די ערשטע צוויי אותיות פון 'אַלוּל' א'ל' איז די שם פון ס"ג, ווייל אז מען רעכנט צאם די דריי י' י' י' פון שם ס"ג מיט די אַלֿף קומט עס אויס די אותיות א'ל', איין און דרייסיג (31), און די לעצטע צוויי אותיות פון 'אַלוּל' ו'ל' איז אַנטקעגן די שם אס"ק, ווייל אז מען נעמט די דריי י' י' פון שם

אַרִיז"ל הָאֵט מְגִלָּה גְעווען וואס די פֿונות פון אַלוּל איז, מְבַאָר שָׁם וועסטו זען ווי דָאָרט איז אויסגעשמועסט, שְׁבָלֵל פֿונות אַלוּל הוּא אז די גאַנצע פֿונות פון אַלוּל איז

פונעם פֿסוק (ישעיה מג, טז): **'כֹּה אָמַר ה' אַזוי זאָגט אייבערשטער, 'הַנּוֹתָן בְּיָם דְרָךְ' וואס מאכט א וועג אין ים סוף, 'ובמים עזים' און אין די שטארקע וואסערן פון די ירדן – נְתִיבָה' מאכט ער א וועג; זאָגט אויף**

דעם דער הייליגער אַרִיז"ל, אז דער פֿסוק גייט ארויף אויף חודש אַלוּל, וואס א גאַנץ יאר זענען מענטשן פֿאַרדרייט אין נאַרִישְׁקִיטן, מען איז פֿאַרנומען יעדער מיט זיינע שוועריקייטן, עס גייט אַרִיבער וואס גייט אַרִיבער, מען דערטרינקט זיך אין שטורעמישע וואסערן, אָבער ווען עס קומט חודש אַלוּל, שְׁצָרִיבִין לְהַאִיר בְּחִינַת דְרָךְ בְּיָם וְכוּ' דעמאלט ווערט 'הַנּוֹתָן בְּיָם דְרָךְ', מען לייגט אריין אין דעם שטורעמישן ים א דרָךְ, א וועג, מען וועקט זיך אויף תשובה צו טון, זיך צוריק קערן צום אייבערשטן, וְזֶה הַדְרָךְ און כְּדִי צו הָאָבֵן א ריכטיגע וועג, איז דאס נאר אז מען ווייסט זיך שטענדיג צו ציען צום אייבערשטן, סיי ווען עס איז גרינג און סיי ווען עס איז שווער, מען איז בְּקִי בְּרִצְא', און בְּקִי בְּשׁוּב', הוּא בְּחִינַת און די צוויי בְּקִיאוּת, בְּקִי בְּרִצְא' און בְּקִי בְּשׁוּב' – שְׁתֵּי פְעָמִים הַשֵּׁם יב"ק איז צוויי מאל די הייליגע שם פון יב"ק, (די שם יב"ק איז

אס"ק מיט די אַלף, איז דאס ו'ל', זעקס און דרייסיג (36), ווייל ווען מען שרייבט די אות ו' אזוי: וָא"ו - ליגט דאָרט באהאלטן אן אַלף וואס מען הערט נישט ביים זאָגן די ווארט וָא"ו, מען הערט נאר די אות ו', דעריבער טוישט מען אויף די אות א' פאר אן אות ו', ממילא קומט דערפון ארויס די אותיות ו'ל' (עין שער רוח הקודש), די ביידע שמות ליגט אינעם ווארט 'אלול', בי אלול שני שמות קס"א ס"ג ווייל די צוויי שמות פונעם אייבערשטן ס"ג און אס"ק, וואס שיינט אין חודש אלול - הם עולים בגימטריא באטרעפט, שתי פעמים צוויי מאל די שם פון יב"ק, יב"ק, הונדערט צוועלף (112),

שהוא בגימטריא וואס באטרעפט אזוי ווי די ווארט דרה, דר"ה, ווייל אז מען האט די צוויי בקיאות, פון איין זייט שטענדיג שטרעבן צו ווערן גענטער צום אייבערשטן, און אויך אויב מען האט א נפילה זאל מען נישט אויפגעבן - דאס איז א וועג אין די שטורעמישע וועלט וואס איז אזוי ווי א שטורעמישע וואסער, בנ"ל אזוי ווי פריער אויסגעשמועסט.

וצריד לבנו שם קס"א בסגול און מען דארף אינזין האבן די שם קס"א מיט די נקודות סגול אזוי: יו"ד ה"י וָא"ו

ה"ג, ושם ס"ג און די שם ס"ג זאל מען אינזין האבן, בחיריק מיט די נקודות חיריק אזוי: אל"ף ה"י יו"ד ה"י, וסגול דקס"א וחיריק דס"ג און אז מען וועט צאמערענען

די פינטלעך פון די צוויי שמות - הם עולים ת"ו איז די חשבון פיר הונדערט (400), בי שם קס"א ווייל די שם קס"א, הוא שם אבנ"ק במלואו כזה איז די שם א-ק-ק-ק ווען מען שרייבט עס ארויס אזוי: אַלף קו יוד קו, שהם יוד אותיות דאס איז צען אותיות, וכל אחת נקדה בסגול און יעדע אות מיט די נקוד פון סגול, וסגול הוא שלש נקודות און א סגול איז דריי פינטלעך, און יעדע פינטל רעכנט מען פאר צען (10), ווייל א פינטל

איז אזוי ווי די אות י', וואס מען רעכנט פאר צען (10), ועל כן הוא עולה שלשים איז די חשבון דרייסיג (30), צען מאל דריי, ועל כן יוד פעמים סגול יעצט רעכן צאם צען (10) מאל דרייסיג (30) עולה שיי"ן קומט עס אויס דריי הונדערט (300). וס"ג אין די שם ס"ג, הם יוד אותיות איז צען אותיות, של מלוי תו"ה ווען מען שרייבט די שם תו"ה ארויסגעשריבן יעדע אות, אזוי: יוד קו וָא"ו קו, וכל אחת נקדה בחיריק און אז יעדע אות האט א חיריק, די חיריק איז אזוי ווי א קליינע י', די צאל פון צען, יעצט רעכן

שמות — קס"א ס"ג, הם עולים בגימטריא שתי פעמים יב"ק, שהוא בגימטריא דרה, בנ"ל. וצריד לבנו שם קס"א בסגול, ושם ס"ג בחיריק, וסגול דקס"א וחיריק דס"ג הם עולים ת"ו, בי שם קס"א הוא שם אבנ"ק במלואו כזה: אַלף קו יוד קו, שהם יוד אותיות, וכל אחת נקדה בסגול, וסגול הוא שלש נקודות, ועל כן הוא עולה שלשים, ועל כן יוד פעמים סגול עולה שיי"ן. וס"ג הם יוד אותיות של מלוי תו"ה, יוד קו וָא"ו קו, וכל אחת נקדה

צאם צען (10) מאל צען (10) עולה ק' איז דאס הונדערט (100), ושניהם און אינאיינעם די צוויי שמות חיריק דס"ג די שם ס"ג מיט די נקוד חיריק, וסגול דקס"א און די שם קס"א מיט די נקוד סגול, עולים יחד תיו באטרעפט דאס אינאיינעם הונדערט (400), בגימטריא פשוטה אזוי ווי די ווארט 'פשוטה' וואס באטרעפט פיר הונדערט (400), ואז על ידי כל בחינות הנ"ל און דעמאלט ווען מען האט פאר זיך די ביידע שמות, הימין פשוטה איז די רעכטע האנט כפיכול פונעם א י י ב ע ר ש ט ן אויסגעשטרעקט, לקבל תשובתו אנצונעמען זיין תשובה, בי ימין ווייל די ווארט 'ימין', במלואו ארויסגעשריבן יו"ד מ"ם יו"ד נו"ן - עולה באטרעפט צוויי הונדערט זעקס און צוואנציג (226), און מיטן כולל - צוויי הונדערט זיבן און צוואנציג (227), דרך אזוי ווי די ווארט 'דרך' (224), עם השלש אותיות אינאיינעם מיט די דריי אותיות ד' ר' ך', וואס קומט אויס צוויי הונדערט זיבן און צוואנציג (227), שהוא וואס די ווארט 'דרך' איז שתי פעמים יב"ק וכו' אזוי ווי צוויי מאל די שם יב"ק, עין שם כל זה קוק נאך דאס אלעס

אין די כתבי האר"ל מבאר אויסגעשמועסט, מתוך פנות אלול אין די פנות פון אלול. ועתה און יעצט, בוא וראה קום און זע, והבן און פארשטיי, איך כל הפנות הנ"ל ווי אלע פנות וואס איז פריער געווארן אויסגעשמועסט פון הייליגן אר"ל, מרמזים איז מרומז, ונעלמים און באהאלטן, בדרך נפלא ונורא מאד מיט א וואונדערליכע און פארקטיגע וועג, בתוך התורה הנ"ל אין די גאנצע תורה פון פריער, ווייל די פוננה פון הייליגן רביין מיט די הייליגע תורות איז אונז צו ווייזן ווי מיר קענען ניצן אלע פנות פון הייליגן אר"ל אויף למעשה, וואס באמת איז דאס געווען די פוננה פונעם הייליגן אר"ל, מיר זאלן ווערן צוגעקלעבט צום אייבערשטן, און דורך לערנען די תורות פון הייליגן רביין קען מען זיך שניידן און אויסשטעלן א וועג אין קבלה, צו פארשטיין די גאנצע תורת הקבלה. **בי מבאר שם ווייל עס איז אויסגעשמועסט געווארן אין די גאנצע תורה, שמי שרוצה לעשות תשובה אז דער וואס וויל תשובה טון, צריך שיהיה לו שני בקיאות דארף זיך גוט אויסקענען אין צוויי וועגן,**

בחיריק, עולה ק', ושניהם - חיריק דס"ג וסגול דקס"א עולים יחד תיו, בגימטריא פשוטה, ואז על-ידי כל בחינות הנ"ל, הימין פשוטה לקבל תשובתו, בי ימין במלואו עולה דרך עם השלש אותיות, שהוא שתי פעמים יב"ק וכו', עין שם. כל זה מבאר מתוך פנות אלול. ועתה בוא וראה והבן איך כל הפנות הנ"ל מרמזים ונעלמים בדרך נפלא ונורא מאד בתוך התורה הנ"ל, בי מבאר שם, שמי שרוצה לעשות תשובה, צריך שיהיה לו שני בקיאות, הינו בקי

נִישֵׁט זיך אויסצוגליטשן; תִּינוּ אײן וועג
 איז, בְּקִי בְּרִצּוֹא מֵעַן דָּאַרְף זיך אויסקענען
 ווי אזוי מֵעַן גײט, אַז אָפִילוּ מֵעַן דִּינט
 דעם אײבערשטן מיט א בִּרְעַן און
 התלהבות, זאל מֵעַן זיך
 נישט אײנרעדן אז מֵעַן
 קען שוין בְּלִיבֵן שְׁטײן
 און מֵעַן דָּאַרְף נישט
 ווייטער גײן, נָאַר מֵעַן
 זאל ווייטער גײן מער
 און מֵעַר. און אויך
 דָּאַרְף מֵעַן זײן בְּקִי
 בְּשׁוּב דָּאַס הײסט אויב
 מֵעַן איז חס ושלום
 נָ א כ א מ א ל
 אַראַפֿגעפאלן אײנמיטן
 תְּשׁוּבָה טון, מֵעַן איז
 נכשל געווארן אין טון
 שְׁלֵעכְטס - טאַר מֵעַן

וואויל איז דעם מֵעַנטש וואס קען גײן און
 קומען, בְּחִינַת אַזוּי ווי עס שְׁטײט: 'אַם
 אָפֶּס שְׁמַיִם' אַז אײך גײ אַרויף אין הַיָּמָל -
 'שָׁם אַתָּה' דָּאַרט בִּיסְטוּ אײבערשטער, אײך
 זע דעם אײבערשטן
 'שָׁם' נָאַך ווייטער פון
 מִיָּה, אײך וויל גײן
 העכער, שְׁהוּא בְּחִינַת
 דָּאַס איז די וועג פון
 בְּקִי בְּרִצּוֹא וועלן גײן
 נָאַך העכער, און אויך
 ווען אײך פאל חס
 ושלום אַראַפֿ, אַזוּי ווי
 עס שְׁטײט 'וַאֲצִיעָה
 שְׁאוּל' און ווען אײך
 פאל אַראַפֿ און ליג אין
 שְׁאוּל תַּחַתִּית - 'הַנֶּגֶד'
 בִּיסְטוּ דָּאַ, און ער
 כאַפֿט אָן אַ לְשׁוֹן פון
 וַאֲצִיעָה, אַ לְשׁוֹן פון אַ בְּעַט, אָפִילוּ מֵעַן
 הָאַט זיך שוין אויסגעבעט אַ בְּעַט, מֵעַן
 לִיגֵט שוין באקוועם אין די טיפֿע אַפֿגרינה,
 ווייס אײך אַז דער אײבערשטער איז דָּאַ,
 שְׁהוּא בְּחִינַת דָּאַס איז די וועג פון בְּקִי
 בְּשׁוּב וְכוּ', זיך דערהאלטן און גְּלִיבֵן אַז
 מֵעַן קען נָאַך זוכה זײן צו קומען נָאַנט צום
 אײבערשטן, בְּמִכְבָּר לְעִיל אַזוּי ווי אויבן
 אויסגעשמועסט (אות ד), עײן שָׁם קוק עס
 נָאַך.

בְּרִצּוֹא בְּקִי בְּשׁוּב, שְׁהוּא
בְּחִינַת עִיל וְנִפְיָק, בְּחִינַת: "אַם
אָפֶּס שְׁמַיִם שָׁם אַתָּה", שְׁהוּא
בְּחִינַת בְּקִי בְּרִצּוֹא, "וַאֲצִיעָה
שְׁאוּל הַנֶּגֶד", שְׁהוּא בְּחִינַת בְּקִי
בְּשׁוּב וְכוּ', בְּמִכְבָּר לְעִיל, עײן
שָׁם.

וְהַפְּרוּשׁ הַפְּשוּט הוּא, שְׁמַי
שְׁרוּצָה לִילָךְ
בְּדַרְכֵי תְּשׁוּבָה, צְרִיף לַחֲגֹר
מִתְּנִי, שְׁיִתְחַזַּק עֲצָמוֹ בְּדַרְכֵי

וַאֲצִיעָה, אַ לְשׁוֹן פון אַ בְּעַט, אָפִילוּ מֵעַן
 הָאַט זיך שוין אויסגעבעט אַ בְּעַט, מֵעַן
 לִיגֵט שוין באקוועם אין די טיפֿע אַפֿגרינה,
 ווייס אײך אַז דער אײבערשטער איז דָּאַ,
 שְׁהוּא בְּחִינַת דָּאַס איז די וועג פון בְּקִי
 בְּשׁוּב וְכוּ', זיך דערהאלטן און גְּלִיבֵן אַז
 מֵעַן קען נָאַך זוכה זײן צו קומען נָאַנט צום
 אײבערשטן, בְּמִכְבָּר לְעִיל אַזוּי ווי אויבן
 אויסגעשמועסט (אות ד), עײן שָׁם קוק עס
 נָאַך.
 וְהַפְּרוּשׁ הַפְּשוּט הוּא און אויף צו
 פֿאַרשְׁטײן די פֿשוט'ע וועג,
 איז, שְׁמַי שְׁרוּצָה לִילָךְ בְּדַרְכֵי תְּשׁוּבָה אַז
 ווער עס וויל תְּשׁוּבָה טון - צְרִיף לַחֲגֹר
 מִתְּנִי דָּאַרְף זיך אַנְגֵּאַרטלעך זײנע לענדן,
 שְׁיִתְחַזַּק עֲצָמוֹ בְּדַרְכֵי ה' תְּמִיד עַר דָּאַרְף

זיך נישט פֿאַרלירן און טראַכטן אז מֵעַן
 איז שוין פֿאַרפֿאלן, נָאַר מֵעַן דָּאַרְף וויסן
 אַז דער אײבערשטער איז מיט אים, אַזוּי
 ווי חֲכַמִּינוּ זְכוּרִים לְבִרְכָה זָאָגן (יִמָּא נר):
 אויפֿן פֿסוק (ויקרא טז, טז): 'הַשִּׁכֵּן אִתָּם בְּתוֹךְ
 טְמֵאתָם', אַז אָפִילוּ ווען מֵעַן איז טְמֵא -
 'שְׁכִינָה עִמָּהֶם' איז דער אײבערשטער
 מיט אים, און מֵעַן דָּאַרְף געדענקען אַז
 דער אײבערשטער האט נאכאַלץ רחמנות
 אויף אים, און ער זאל זיך נישט מִיִּיאַש
 זײן פון נאכאַמאַל תְּשׁוּבָה טון און
 נאכאַמאַל זיך צוריק קערן צום
 אײבערשטן, און נָאַר דער וואס איז בְּקִי
 אין די צוויי וועגן, צו גײן און צו 'קומען'
 - דער קען תְּשׁוּבָה טון, שְׁהוּא בְּחִינַת עִיל
 וְנִפְיָק אַזוּי ווי דער הייליגער זוהר זָאָגט,

זֶה זַיְעַר שְׁטאַרְקֵן צוּ בְּלִיבֵן דִּינֵעֵן דַּעַם
אִיבְּעַרְשְׁטֵן שְׁטַעַנְדִּיג, בֵּין בַּעֲלִיָּה סִי ווען
עַר אִיז אויפֿן וועג אַרויף, ווען עַר שְׁפִירט
דַּעַם אִיבְּעַרְשְׁטֵן, בֵּין בִּירְדָּה סִי ווען עַר
אִיז אויפֿן וועג אַראַפּ,
שְׁחַם בְּחִינַת אַזוּי ווי עַס
שְׁטִיט אִין פֿסוּק: 'אִם
אֶפֶס שְׁמַיִם' אויב אִיךְ
גִּי אַרויף אִין הִימֶל
וְגו', 'וְאִצִּיעָה שְׂאוּל'
און אויב אִיךְ לִיג חַס
וְשְׁלוֹם אִין שְׂאוּל
תַּחֲתִית, וְכוּ, הִינּוּ בֵּין
שְׂוֹזְפָה לְאִיזוּ עֲלִיָּה סִי
אויב מֵעַן אִיז זוכָה צו
קוּמֵעַן לְאִיזוּ מַדְרִיגָה
גְּדוּלָּה צו אַ גְּרוּיסֵעַ
מַדְרִיגָה, אַף עַל פִּי בֵּן
מִיט דַּעַם אֲלַעַם, אַל
יַעֲמֵד שֵׁם זָאל עַר נִישְׁט
שְׁטִיין בְּלִיבֵן דָּאָרט, וְלֹא
יִסְתַּפֵּק עֲצָמוּ בְּזָה
עַר זָאל זֶיךְ נִישְׁט
בַּאֲגוּנָן און זִיין
צוּפֿרִידֵן מִיט דַּעַם, רַק
צִרְיָה שְׁיִהְיֶה בְּקִי בְּזָה
מֵאֵד נָאר עַר זָאל זֶיךְ
אויסקֵנעֵן מִיט דַּעַם

ה' תְּמִיָּה בֵּין בַּעֲלִיָּה בֵּין
בִּירְדָּה, שְׁחַם בְּחִינַת: "אִם
אֶפֶס שְׁמַיִם וְאִצִּיעָה שְׂאוּל"
וְכוּ, הִינּוּ בֵּין שְׂוֹזְפָה לְאִיזוּ
עֲלִיָּה, לְאִיזוּ מַדְרִגָּה גְּדוּלָּה,
אַף-עַל-פִּי-בֵּן אַל יַעֲמֵד שֵׁם,
וְלֹא יִסְתַּפֵּק עֲצָמוּ בְּזָה, רַק
צִרְיָה שְׁיִהְיֶה בְּקִי בְּזָה מֵאֵד,
לִידַע וּלְהֶאֱמִין שֶׁהוּא צִרְיָה
לְלָבֵת יוֹתֵר וְיוֹתֵר וְכוּ, שְׁזַהוּ
בְּחִינַת בְּקִי בְּרִצּוֹא, בְּכַחֲבִינַת
עֵיל, שֶׁהוּא בְּחִינַת: "אִם אֶפֶס
שְׁמַיִם שֵׁם אֶתָּה". וְכֵן לְחַפְּזָה
שְׂאֵפְלוּ אִם יִפֹּל, חַס וְשְׁלוֹם,
לְמָקוֹם שְׂיִפֹּל אֶפְלוּ בְּשְׂאוּל
תַּחֲתִיּוֹת, גַּם בֵּן אַל יִתְיַאֵשׁ
עֲצָמוּ לְעוֹלָם, וְתַמִּיד יַחֲפֹשׁ
וַיִּבְקַשׁ אֶת הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ וַיַּחֲזֹק
עֲצָמוּ בְּכָל מָקוֹם שֶׁהוּא, בְּכָל
מָה שְׂיִוְכַל, כִּי גַם בְּשְׂאוּל

נַעֲנֹטֵעַר צוּם אִיבְּעַרְשְׁטֵן, בְּכַחֲבִינַת דָּאָס
ווערט אַנגֵּעֶרופֿן אִין זוֹהַר, 'עֵיל' אַרִינגֵיין,
מֵעַן שְׁפִירט שְׁטַעַנְדִּיג ווי מֵעַן אִיז
נַאכְנִישְׁט אַרִינגֵּעֶקוּמֵעַן צוּ דִי קְדוּשָׁה,
מֵעַן אִיז אַלץ בֵּיַם טִיר
און מֵעַן וואַרט און
מֵעַן וויל אַרִינגֵיין צוּ
דִי קְדוּשָׁה, שֶׁהוּא
בְּחִינַת דָּאָס אִיז וואַס
דוּד הַמֶּלֶךְ זָאגט: 'אִם
אֶפֶס שְׁמַיִם' אויב אִיךְ
בֵּין אַנגֵּעֶקוּמֵעַן אִין
הִימֶל, 'שֵׁם אֶתָּה' בִּיסְטוּ
דָּאָרט, אִיךְ זַע דַּעַם
אִיבְּעַרְשְׁטֵן ווי עַר אִיז
'שֵׁם', נֶאֱדָר ווייט
אַוועק, אִיךְ האַב נֶאֱדָר אַ
לאַנגֵּע וועג צוּ גִיין, וְכֵן
לְחַפְּזָה און אַזוּי אִיךְ
פֿאַרְקֵערט, שְׂאֵפְלוּ אִם
יִפֹּל אִיךְ ווען אִיךְ
פֹּאל, חַס וְשְׁלוֹם דַּעַר
אִיבְּעַרְשְׁטֵעַר זָאל מִיךְ
אַפְהִיטֵן, לְמָקוֹם שְׂיִפֹּל
וואוּ אִיךְ זָאל נָאר
פֹּאלֵן, אֶפְלוּ בְּשְׂאוּל
תַּחֲתִיּוֹת אֶפִּילוּ אִין דִי
טִיפֵּעַ אַפֿגֵּרִינד פֿון

עֲבִירוֹת - גַּם בֵּן אַל יִתְיַאֵשׁ עֲצָמוּ לְעוֹלָם
טָאר מֵעַן נִישְׁט אויפֿגֵּעֶבֶן, וְתַמִּיד נָאר
שְׁטַעַנְדִּיג, יַחֲפֹשׁ וַיִּבְקַשׁ אֶת הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ
זוכֵן דַּעַם אִיבְּעַרְשְׁטֵן, וַיַּחֲזֹק עֲצָמוּ בְּכָל
מָקוֹם שֶׁהוּא און זֶיךְ שְׁטאַרְקֵן אִין יַעֲדַע
פֿלאַץ וואוּ מֵעַן אִיז נָאר, בְּכָל מָה שְׂיִוְכַל
מִיט וואַס מֵעַן קֵעַן זֶיךְ נָאר מְחֻזָּק זִיין, כִּי

גַּאר גוּט, לִידַע צוּ וויסֵן, וּלְהֶאֱמִין און צוּ
גִלִּיבֵן שֶׁהוּא צִרְיָה לְלָבֵת יוֹתֵר וְיוֹתֵר וְכוּ'
אַז עַר דָּאָרף נַאכְאַלץ גִיין זוכֵן מֵעַר און
מֵעַר דַּעַם אִיבְּעַרְשְׁטֵן, שְׁזַהוּ בְּחִינַת וואַס
דָּאָס ווערט אַנגֵּעֶרופֿן, בְּקִי בְּרִצּוֹא זֶיךְ
אויסקֵנעֵן 'בְּרִצּוֹא' מִיט דִי וועג פֿון
וועלן אַלץ גִיין הַעֲכֵעַר, אַלץ מֵעַר ווערן

ווייל עס איז נישט מעגליך צו קענען תשובה טון און אנהאלטן די תשובה - פי אם בשבקי בשני הבקאות האלו נאר אז מען קען זיך אויס מיט די ביידע וועגן.

וְדַקְדַּק רַבְּנוּ וְכַרוֹנוּ

לְבָרְכָה און

דער רבי האט געזאגט

די ווערטער מיט א

פינקטליכקייט, [דער

רבי האט געזאגט (תי

מוהר"ן, סימן שמח) אז זיינע

ווערטער דארף מען

אנקוקן אזוי ווי מען

קוקט אן א פסוק, און

ארויסנעמען פון יעדע

ווארט און פון יעדע

אות חידושים]. וְקָרָא

עֵינָיו זֶה און דער רבי

רופט אן די זאך בלשון

בְּקִי מִיט א לשון זיין

זייער גוט באקאנט, פי

היא בקיאות גדולה מאד

מאד ווייל דאס איז א

זאך וואס מען דארף

גוט קענען און גוט וויסן, שְׂיִזְבַּח לִידַע מֵעַן

זאל זוכה זיין צו וויסן, לִיגַע עֲצָמוּ זִיךְ צו

פִּלְאָגָן, וְלִמְרָח און זיך צו מוטשען, בַּעֲבוּרַת

ה' בייס דינען דעם אייבערשטן, תְּמִיד

שְׁטַענְדִּיג, וְלִצְפוֹת כָּבֵל עַת און צו האפן

שְׁטַענְדִּיג, לְהַגִּיעַ לְמַדְרִיגָה גְבוּהָה יוֹתֵר

אנצוקומען צו א העכערע פִּלְאָג, נִישֵׁט

פִּי בֶן און אין די זעלבע צייט וואס מען

וויל אלץ גיין העכער און העכער, זאל מען

אויך וויסן - אַל יִפְּל מִשּׁוּם דְּבָר נִישֵׁט צו

גם בשאול תחתיות ווייל אויך אין די טיפע אפגרינד נמצא השם ותברך דארט איז אויך דער אייבערשטער, וְגַם שֵׁם און אויך דארט - וְכוּלָּיו לְדַבֵּק אֶת עֲצָמוֹ אַלְוִי

וְתַבְרַךְ קָען מֵעַן זִיךְ

צוּקְלַעֲבֵן

צוֹם

דוֹרֶךְ

בְּעִנְקֵעֵן צו אים און

שְׂרִיעֵן צו אים:

'הייליגער באשעפער

האב רחמנות אויף מיה,

נעם מיד ארויס פון

מיין בלאטע, וְזֶה

בְּחִינַת און דאס איז

וואס שטייט ווייטער

אין פסוק: וְאֶצִּיעָה

שְׂאוֹל' און אז איך ליג

אין די טיפע אפגרינד,

איך בין אזוי נידריג,

אזוי געפאלן אין

עבירות, איך האב זיך

שוין אויסגעבעט א

בעט אין די ערגסטע

פִּלְעֲצֵעַר - 'הַנָּה' בִּיסֵטוּ

הייליגער באשעפער אויך דא מיט מיה,

און דער אייבערשטער האט מיד נאכאלץ

ליב, אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן

(במדבר רבה ז, ט): 'חביבין ישאל' אידן

זענען אזוי שטארק באלויבט בייס

אייבערשטן, 'שאף על פי שהן טמאין'

אפילו זיי זענען טמא, 'שכינה ביניהם'

איז דער אייבערשטער מיט זיי - וְזֶה

בְּחִינַת דאס ווערט אנגערופן בְּקִי זיך

אויסקענען, בְּשׁוּב ווי אזוי מען קערט זיך

צוריק, פִּי אִי אֶפְשָׁר לִילֵךְ בְּדַרְכֵי הַתְּשׁוּבָה

תחתיות נמצא השם ותברך,

וְגַם שֵׁם וְכוּלָּיו לְדַבֵּק אֶת עֲצָמוֹ

אַלְוִי וְתַבְרַךְ, וְזֶה בְּחִינַת:

"וְאֶצִּיעָה שְׂאוֹל הַנָּה". וְזֶה

בְּחִינַת בְּקִי בְּשׁוּב, פִּי אִי אֶפְשָׁר

לִילֵךְ בְּדַרְכֵי הַתְּשׁוּבָה, פִּי אִם

בְּשִׁבְכִי בְּשֵׁנֵי הַבְּקִיאוֹת הָאֵלוּ.

וְדַקְדַּק רַבְּנוּ וְכַרוֹנוּ לְבָרְכָה,

וְקָרָא עֵינָיו זֶה בְּלִשׁוֹן

בְּקִי, פִּי הִיא בְּקִיאוֹת גְּדוּלָּה

מְאֹד מְאֹד, שְׂיִזְבַּח לִידַע לִיגַע

עֲצָמוֹ וְלִמְרָח בַּעֲבוּרַת ה' תְּמִיד,

וְלִצְפוֹת כָּבֵל עַת לְהַגִּיעַ

לְמַדְרִיגָה גְבוּהָה יוֹתֵר, וְאֶף-עַל-

פִּי-בֶן אֵל יִפְּל מִשּׁוּם דְּבָר,

ווערן צעבראכן פון קיין שום זאך, ואפילו
 אם יהיה איד שיהיה, חס ושלום און אפילו
 אויב עס זאל זיין מיט אים וואס עס זאל
 נאר זיין - אף על פי בן אל יפל בדעתו כלל
 זאל מען זיך נישט
 צעברעכן ווען מען זעט
 אז עס גייט נישט די
 עבודת השם, ויקום נאר
 געדענקען וואס שטייט:
 'ואציעה שאול' אפילו
 איד בין אויסגעבעט
 אין די טיפע אפגרינד -
 'הנף' איז דער
 אייבערשטער דא מיט
 מיר אויך, בנ"ל אזוי ווי
 אויבן אויסגעשמועסט.
 ועל פי סוד נעלם בזה
 און אין דעם
 באהאלטענעם סוד -
 ליגט באהאלטן סוד
 בננות אלול די סוד ווי
 אזוי מען קען חודש
 אלול תשובה טון, הנ"ל
 אזוי ווי אויבן
 אויסגעשמועסט. פי
 בקי ווייל די ווארט
 בק"י - הוא בחינת שם
 יב"ק איז די זעלבע
 אותיות ווי די שם יב"ק,
 הנ"ל וואס איז אויבן
 אויסגעשמועסט, שהוא אותיות בקי די
 זעלבע אותיות פון בק"י; מען זאל זיין
 'בק"י בהלכה' זיך אויסקענען און גוט
 וויסן ווי צו גיין ווען מען טוט תשובה, וזה
 שזוכה לשני הבקראות און דער וואס איז

זוכה צו די צוויי בקראות, הנ"ל וואס איז
 אויבן אויסגעשמועסט, שהם שתי פעמים
 בקי צוויי מאל די ווארט בק"י, דהיינו בקי
 ברצוא בקי בשוב, על ידי זה זוכה לדרך
 התשובה איז ער זוכה
 צו גיין אויף די וועג
 פון תשובה, פי שתי
 פעמים בקי ווייל צוויי
 מאל בק"י, שהם בחינת
 שתי פעמים יב"ק וואס
 איז די זעלבע אותיות
 ווי די שם יב"ק, הנ"ל
 אזוי ווי אויבן
 אויסגעשמועסט, עולה
 בגימטריא דרך איז
 גימטריא דרך, בנ"ל
 אזוי ווי אויבן
 אויסגעשמועסט.
 פי על פי הבננות ווייל
 לויט די ווערטער
 פון אריז"ל, נעשה זה
 הדרך ווערט די זאך פון
 דרך מבחינת דרך די
 שמות סגול דקס"א ווען
 מען פינטלט די שם
 אס"ק מיט די נקודות
 פון סגול, אזוי: יו"ד
 ה"י וא"ו ה"י וחיריק
 דס"ג און די שם ס"ג
 מיט נקוד חיריק אזוי:
 אל"ף ה"י יו"ד ה"י, שהם בגימטריא וואס
 זיי באטרעפן שתי פעמים יב"ק צוויי מאל
 די שם יב"ק, צוויי הונדערט פיר און
 צוואנציג (224), בנוכר לעיל אזוי ווי אויבן
 אויסגעשמועסט, וזה בעצמו סוד און אין

ואפילו אם יהיה איד שיהיה,
 חס ושלום, אף-על-פי-כן אל
 יפל בדעתו כלל, ויקום:
 "ואציעה שאול הנף", בנ"ל:

ועל-פי סוד נעלם בזה סוד
 בננות אלול הנ"ל,
 פי בקי הוא בחינת שם יב"ק
 הנ"ל, שהוא אותיות בקי, וזה
 שזוכה לשני הבקראות הנ"ל,
 שהם שתי פעמים בקי, דהיינו
 בקי ברצוא בקי בשוב, על-
 ידי-זה זוכה לדרך התשובה, פי
 שתי פעמים בקי, שהם בחינת
 שתי פעמים יב"ק, הנ"ל, עולה
 בגימטריא דרך בנ"ל.

פי על-פי הבננות נעשה זה
 הדרך מבחינת סגול
 דקס"א וחיריק דס"ג, שהם
 בגימטריא שתי פעמים יב"ק,
 בנוכר לעיל. וזה בעצמו סוד,

'חיריק' איז מרמז אויף די צוויי בקיאות; סגול איז מרמז אויף בקי ברצא, בי סגול דא חמה ווייל די נקודת סגול איז מרמז אויף די זון, שהוא נקודה העליונה שעל האלה וואס איז מרמז אויף די אייבערשטע פינטל פונעם א', דאס איז ווען מען איז בק"י בעיל. הנחלקת לשלש טפין דער סגול איז דריי פינטלעך, אנטקעגן 'פּתּר' 'חכמה' 'בינה', און אויף קעגן די דריי חלקים פון תשובה; יראה בעיניו, באזניו ישמע, ולכבו זבין, שנהו און דאס ווייזט אז ווען א מענטש דינט דעם אייבערשטן, בחינת אפס שמים ווען עס גייט אים די עבודת השם - זאל ער אויך געדענקען אז ער ווייסט נאך גארנישט, און זיך ווייטער ציען נאך מער צום אייבערשטן, בחינת סגול דקס"א דאס לערנט אונז די סגול ביי די שם קס"א, שהוא אותיות אפס וואס קס"א איז די אותיות אפס, כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט.

און אזוי אויך, וחיריק די נקודה פון חיריק לערנט אונז אויך די וועג פון תשובה טון, הוא בחינת נקודה התחתונה של האלה די חיריק איז פון אונטערן אות, דאס איז מרמז אויפן אונטערשטן פינטל

פונעם א', שהוא בחינת דאס איז ווען א מענטש איז בירידה, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק: 'ואציעה שאל' און ווען איך פאל אראפ אין שאל תחתית, הנדך דארף איך געדענקען אז דער אייבערשטער איז ווייטער מיט מיר, שהוא בחינת דאס לערנט אונז, חיריק די נקודה פון חיריק, דס"ג וואס איז ביי די שם פון ס"ג, וואס לערנט די אלע וואס קערן זיך אפ פונעם אייבערשטן זיי זאלן געדענקען דעם לימוד פונעם צדיק, פון חיריק; אז דער אייבערשטער איז שטענדיג מיטן מענטש, אפילו ווען ער איז געפאלן, כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט. וזה שכתב שם למעלה בהתורה און דאס איז וואס שטייט אויבן געשריבן אין די תורה, כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, 'ובשיש לו אלו השני בקיאות' און ווען ער האט די צוויי בקיאות, כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, 'אזי הוא הולך בדרך כי משני פעמים בקי ווייל פון די צוויי מאל 'בקי' שהם בחינת קס"א וס"ג וואס די צוויי שמות זענען די פסוקים פון 'אפס שמים, ואציעה שאל' וכו' אז בעליה און בירידה

בי סגול דא חמה, שהוא נקודה העליונה שעל האלה, הנחלקת לשלש טפין, שזהו בחינת "אפס שמים", בחינת סגול דקס"א, שהוא אותיות אפס, כנ"ל. וחיריק הוא בחינת נקודה התחתונה של האלה, שהוא בחינת: "ואציעה שאל הנדך", שהוא בחינת חיריק דס"ג הנ"ל.

וזה שכתב שם למעלה בהתורה הנ"ל: 'ובשיש לו אלו השני בקיאות' כנ"ל אזי הוא הולך בדרך התשובה, כי משני פעמים בקי, שהם בחינת קס"א וס"ג, "אפס שמים ואציעה שאל" וכו',

הנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, 'ובשיש לו אלו השני בקיאות' און ווען ער האט די צוויי בקיאות, כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, 'אזי הוא הולך בדרך כי משני פעמים בקי ווייל פון די צוויי מאל 'בקי' שהם בחינת קס"א וס"ג וואס די צוויי שמות זענען די פסוקים פון 'אפס שמים, ואציעה שאל' וכו' אז בעליה און בירידה

הוֹנְדַעְרַט זִיבֵן און צװאַנצִיג (227), און דֶרֶךְ
באַטֶרעפֿט צװײ הוֹנְדַעְרַט פֿיר און
צװאַנצִיג (224), און מיט די דריי אותיות
דֶרֶךְ קומט אויס צװײ הוֹנְדַעְרַט זִיבֵן און
צװאַנצִיג (227), און דֶרֶךְ

באַטֶרעפֿט צװײ
הוֹנְדַעְרַט פֿיר און
צװאַנצִיג (224), שְׁהִם
שְׁתֵּי פְעָמִים בְּקַן אַזוֹי ווי
צװײ מָאל די וואַרט
בְּקַ"י, בְּנִ"ל אַזוֹי ווי
אויבן אויסגעשמועסט. די
וּפְשׁוּטָה און די

וּפְשׁוּטָה און די
באַטֶרעפֿט בְּנִימְטֶרִיא
הוֹנְדַעְרַט (400), אַזוֹי ווי
די צָאל פֿון די נְקוּדוֹת
סְגוּל דָקס"א, די צָען
מָאל סְגוּל פֿון די שֵם
קס"א, וואס באַטֶרעפֿט
דריי הוֹנְדַעְרַט (300),

וְחִירִיק דָס"ג און די צָען פֿינְטֶלְעך פֿון
חִירִיק פֿון די שֵם ס"ג, יַעֲדַע פֿינְטֶל אִיז 10
אַזוֹי ווי א' י', אִיז דָאס הוֹנְדַעְרַט (100), און
צוזאמען מיט די פֿריערדיגע דריי הוֹנְדַעְרַט
(300) אִיז דָאס פֿיר הוֹנְדַעְרַט (400), שְׁהִם
בְּעֶצְמָם וואס זיי - די נְקוּדוֹת - אַלִיין, זענען
מְרוּמָז אינעם א'; דָער סְגוּל אִיז בְּחִינַת
נְקֻדָה הַעֲלִיּוֹנָה די אויבערשטע פֿינְטֶל
פֿונעם א', וְנְקֻדָה הַתַּחְתּוֹנָה און די חִירִיק
אִיז די אונטערשטע פֿינְטֶל פֿונעם א', שְׁהִם
בְּחִינַת דָאס דַעֲרַמָנֵט אונז, מַה שְׁצָרִיבִין
לְבַקֵּשׁ אַז מִיר דאַרפֿן זוכן און נִישְׁטֶערן,
הַשֵּם יִתְבָּרַךְ דַעם אַיִבֶּעֲרֶשְׁטן, תּמִיד

אִיז דָער אַיִבֶּעֲרֶשְׁטער מִיט מִיר, עַל יְדֵי זֶה
דוּרְכָדַעַם וואס מָען לְעַבֵּט מִיט די צװײ
וועגן - נַעֲשֶׂה בְּחִינַת דֶרֶךְ הָאֵט מָען אַ וועג
צו קענען תְּשׁוּבָה טון, שְׁהוּא בְּנִימְטֶרִיא
וואס די צװײ שְׁמוֹת
באַטֶרעפֿט, שְׁתֵּי פְעָמִים
בְּקַן צװײ מָאל די
וואַרט בְּקַ"י, צװײ
הוֹנְדַעְרַט פֿיר און
צװאַנצִיג (224), שְׁהִם די
צװײ שְׁמוֹת קס"א וס"ג
וּבּו' בְּנִ"ל אַזוֹי ווי אויבן
אויסגעשמועסט, פֿי
עַקֵר דֶרֶךְ הַתְּשׁוּבָה זוכין
ווייל נָאר אַזוֹי אִיז דָא אַ
וועג צו קענען זוכה זיין

עַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשֶׂה בְּחִינַת דֶרֶךְ,
שְׁהוּא בְּנִימְטֶרִיא שְׁתֵּי פְעָמִים
בְּקַן, שְׁהִם קס"א וס"ג וּבּו',
בְּנִ"ל. פֿי עַקֵר דֶרֶךְ הַתְּשׁוּבָה
זוכין עַל-יְדֵי שְׁנֵי הַבְּקִיאוֹת
הַנִּ"ל, וְאִז יְמִין ה' פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל
תְּשׁוּבָתוֹ, פֿי יְמִין בְּנִימְטֶרִיא
דֶרֶךְ שְׁהִם שְׁתֵּי פְעָמִים בְּקַן,
בְּנִ"ל. וּפְשׁוּטָה בְּנִימְטֶרִיא סְגוּל
דָקס"א וְחִירִיק דָס"ג, שְׁהִם
בְּעֶצְמָם בְּחִינַת נְקֻדָה הַעֲלִיּוֹנָה
וְנְקֻדָה הַתַּחְתּוֹנָה, שְׁהִם בְּחִינַת
מַה שְׁצָרִיבִין לְבַקֵּשׁ הַשֵּם
יִתְבָּרַךְ תּמִיד, הֵן לְמַעְלָה הֵן

מָען אִיז אונטן אַז דָער אַיִבֶּעֲרֶשְׁטער אִיז
דָא מִיט מִיר, בִּי מִיר און נַעבֵן מִיר, און
אִיךְ הָאב נָאך אַ הַאפֶּענונג, הַנִּ"ל אַזוֹי ווי
אויבן אויסגעשמועסט - וְאִז דַעֲמָאֵלְט אִיז
מָען זוכה, יְמִין ה' פְּשׁוּטָה אַז די רַעכְטַע
האַנט פֿונעם אַיִבֶּעֲרֶשְׁטן כְּבִיכּוֹל אִיז
אויסגעשטרעקט - לְקַבֵּל תְּשׁוּבָתוֹ
אַנצונעמען זיין תְּשׁוּבָה, פֿי יְמִין ווייל די
וואַרט 'יְמִין' בְּנִימְטֶרִיא דֶרֶךְ באַטֶרעפֿט
אַזוֹי ווי די וואַרט 'דֶרֶךְ', ווייל די וואַרט
'יְמִין' אַרויסגעשריבן יו"ד מ"ם יו"ד נו"ן
- באַטֶרעפֿט צװײ הוֹנְדַעְרַט זַעקס און
צװאַנצִיג (226), און מִיטן כּוֹלָל צװײ

שטענדיג, הן למעלה סיי ווען מען גייט ארויף העכער און העכער ביי די קדושה, הן למטה סיי ווען מען פאלט חס ושלום, בחינת 'אם אפק שמים' סיי ווען מען גייט

העכער דארף מען געדענקען אז 'שם אתה' מען קען נאך ווייטער גיין, 'ואציעה שאול' און סיי ווען מען איז אין שאול - 'הנף' איז דער אייבערשטער דא מיט מיה, און ווארט צו הערן מיין קול, שהם בחינת שני הקיאות וואס דאס זענען די צוויי וועגן ווי אזוי מען טוט תשובה, הנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט.

ועל בן דעריבער, כשיש לו שני הקיאות ווען מען האט די צוויי בקיאות, הנ"ל וואס איז אויבן אויסגעשמועסט, אז הוא הולך בדרבי התשובה קען מען

תשובה טון; ווייל אויב מען האט נישט די צוויי בקיאות - איז נישט מעגליך מען זאל זיך קענען דערהאלטן, ווייל עס גייט אריבער אויף יעדן איינעם עליות און ירידות, און נאר אז מען געדענקט זיך שטענדיג צו וועלן מער דערנענטערן צום אייבערשטן, און אויף נישט אויפצוגעבן - נאר אזוי קען מען בלייבן שטארק און ווייטער תשובה טון, ואז און דעמאלט איז

מען זוכה צו תשובה שלימה, ומין ה' פשוטה דער אייבערשטער כביכול שטרעקט אויס זיין רעכטע האנט, לקבל תשובתו אנצונעמען זיין תשובה, והבן

הדברים היטב און דו זאלסט גוט פארשטיין די רייה, כי הם דברים עמקים מאד ווייל דאס זענען זייער טיפע און וויכטיגע רייד צו וויסן, ווי אזוי צו דינען דעם אייבערשטן.

ועל פי זה און לויט דעם, תבין וועסטו פארשטיין,

לקשר התורה היטב צו קענען צאמנעמען די גאנצע תורה. שמה שכתב בסוף ווייל דאס וואס שטייט ביים ענדע תורה, מענין נקדה העליונה די סוד פון די אות א', די אויבערשטע פינטל, ונקדה התחתונה של האלה מיט די אונטערשטע פינטל,

והו בעצמו בחינת שני הקיאות דאס אליין איז די צוויי בקיאות וואס מען דארף האבן ביים תשובה טון, הנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט. (כי זה אינו מבאר בפרוש בהתורה דאס איז נישט אויסגעשמועסט אין די תורה, הנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, רק על פי בנות אבער לויט די בנות, הנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט - מובן זאת ממילא

למטה, בחינת: "אם אפק שמים שם אתה, ואציעה שאול הנף", שהם בחינת שני הקיאות הנ"ל, ועל בן כשיש לו שני הקיאות הנ"ל, אז הוא הולך בדרבי התשובה, ואז ומין ה' פשוטה לקבל תשובתו. והבן הדברים היטב, כי הם דברים עמקים מאד.

ועל-פי-זה תבין לקשר התורה היטב,

שמה שכתב בסוף מענין נקדה העליונה ונקדה התחתונה של האלה, והו בעצמו בחינת שני הקיאות הנ"ל, (כי זה אינו מבאר בפרוש בהתורה הנ"ל, רק על-פי בנות הנ"ל מובן זאת ממילא למשכיל), וזהו

למשביל איז דאס אליין פארשטענדליך).

אז די אויבערשטע פינטל פונעם א' איז די זאך פון סגול, דאס איז די סגול פון די שם קס"א, און די אונטערשטע פינטל פונעם

א' איז די חיריק, די

חיריק פון די שם ס"ג,

און די סגול פון קס"א

איז אס"ק, 'אסק שמים'

'זכאה מאן דעיל', און

די חיריק פון די שם

ס"ג איז מרמז אויף

צוריק פאלן, פון די

לשון 'אל תסג גבול

עולים', 'ראציעה שאול

הנד' און די לשון פון

זוהר: 'מאן דנפיק';

קומט אויס, אז אין די

אויבערשטע פינטל

פונעם א' און אין די

אונטערשטע פינטל -

זענען באהאלטן די

צוויי בקיאות וואס איז

אויבן אויסגעשמועסט.

וזהו בעצמו און דאס אליין איז בחינת

תשובה על תשובה די זאך וואס איז

אויבן אויסגעשמועסט, תשובה טון אויף

די פריערדיגע תשובה, שבתב שם וואס

שטייט אויבן (אות a), בי זביחת היצר הרע

ווייל דורכדעם וואס מען שחט דעם יצר

הרע, שיהא בחינת 'דם לה' דורך שווייגן

און נישט ענטפערן ווען מען האט בזיונות,

שהוא בחינת תשובה הראשונה וואס דאס

איז די ערשטע זאך וואס מען דארף האבן

ווען מען וויל תשובה טון, צו זיין ביטל

ומבוטל צום אייבערשטן, שיהא בחינת

כבוד עולם הזה וואס דאס איז די וועג ווי

אזוי מען געבט כבוד פארן אייבערשטן

אויף די וועלט, דורכן פארמינערן אין די

אייגענע כבוד, נישט מקפיד זיין ווען מען

רעדט אויף אים און

ווען מען פארגיסט זיין

בלוט, נאר זוכן צו

פארמערן די כבוד

פונעם אייבערשטן, זה

בחינת די מדריגה איז -

נקדה התחתונה די

אונטערשטע פינטל

פונעם א', שנעשית

מבחינת צו דעם קומט

מען צו, דורך תדמימה

והשתיקה אפשווייגן

און נישט ענטפערן

פאר די וואס טשעפען,

מבחינת אזוי ווי עס

שטייט אין פסוק: 'דם

לה' שווייג, וכל זה הוא

בחינת חיריק דם"ג וכו' און אזוי ווערט מען

אזוי ווי די חיריק, א קליינע פינטל, שיהא

בחינת דאס איז די בקיאות פון בקי בשוב

וויסן ווי אזוי מען קערט זיך צוריק צום

אייבערשטן, דורך זיין ביי זיך ווי ערה,

אזוי ווי מען בעט ביים דאווענען: 'נפשי

כעפר לכל תהיה' איך זאל זיין ביי מיר ווי

ערה, נישט מקפיד זיין ווען מען פארגיסט

מיין בלוט, מען זאל דאס אננעמען פאר

כפרת עוונות, כנ"ל אזוי ווי אויבן

אויסגעשמועסט.

ותשובה השניה און נאכדעם טוט מען

נאכאמאל תשובה, שעושה על

תשובתו הראשונה מען טוט תשובה אויף

די פריערדיגע תשובה, שהוא בחינת כבוד העולם הבא וואס דאס איז די תשובה פון עולם הבא, ווען מען קומט אלץ צו א העכערע סארט השגה, מען זעט איין מער און מער דעם אייבערשטן, אז מען קוקט אן די פריערדיגע תשובה ווי גשמיות אנטקעגן וואס מען איז משיג יעצט, בחינת אזוי ווי עס שטייט אין פסוק: 'כבוד אלקים' די גרעסטע כבוד פונעם אייבערשטן איז, ווען דער מענטש איז מודה און זאגט: 'הסתר דבר' איך ווייס גארנישט, איך בין נאך זייער ווייט, און מען קומען נאנט צום אייבערשטן, זה בחינת נקדה העליונה דאס איז די אויבערשטע פינטל פונעם א, בחינת פתח די הויכע הייליגע מדריגה פון 'פתח', שהוא בחינת משה די מדריגה וואס משה רבינו האט זוכה געווען,

די פריערדיגע תשובה, שהוא בחינת כבוד העולם הבא וואס דאס איז די תשובה פון עולם הבא, ווען מען קומט אלץ צו א העכערע סארט השגה, מען זעט איין מער און מער דעם אייבערשטן, אז מען קוקט אן די פריערדיגע תשובה ווי גשמיות אנטקעגן וואס מען איז משיג יעצט, בחינת אזוי ווי עס שטייט אין פסוק: 'כבוד אלקים' די גרעסטע כבוד פונעם אייבערשטן איז, ווען דער מענטש איז מודה און זאגט: 'הסתר דבר' איך ווייס גארנישט, איך בין נאך זייער ווייט, און מען קומען נאנט צום אייבערשטן, זה בחינת נקדה העליונה דאס איז די אויבערשטע פינטל פונעם א, בחינת פתח די הויכע הייליגע מדריגה פון 'פתח', שהוא בחינת משה די מדריגה וואס משה רבינו האט זוכה געווען,

בחינת סגול וכו' וואס דאס איז די נקודה פון סגול, והבן הדברים היטב און פארשטיי גוט די רייד, איך פל הדברים הנאמרים שם ווי אזוי אלעס וואס איז געזאגט געווארן, בהתורה אין די תורה, הנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, נקשרים זענען

צאמגעקניפט, ונקללים אחר כך בחד און זיי ווערן נאכאמאל צאמגעברענגט אינאיינעם, בקשר נפלא ונורא מיט א שטארקע וואונדערליכע קניפ, והמשפילים יבינו קצת אז די קלוגע וועלן אביסל פארשטיין.

ועקר הדבר און דער עיקר דארף מען געדענקען, שעל ידי שהאדם במדריגה התחתונה מאד אז ווען א מענטש איז געפאלן אין א נידריגע מדריגה, ואף על פי כן הוא מחזק עצמו און מיט דעם אלעס איז ער זיך מחזק, ומאמין שגם שם יש לו תקנה עדין און ער גלייבט אז ער האט נאך א האפענונג, כי גם שם נמצא השם ותברך ער גלייבט אז דארט, מיט אים, אין זיין נידריגע מדריגה - געפינט זיך אויך דער אייבערשטער, בבחינת אזוי ווי עס שטייט: 'ואציעה שאל'

ועקר הדבר, שעל ידי שהאדם במדריגה התחתונה מאד, ואף על-פי-כן הוא מחזק עצמו ומאמין שגם שם יש לו תקנה עדין, כי גם שם נמצא השם ותברך, בבחינת: "ואציעה שאל הנד", אוי ממשיך על עצמו תקדשה משם הקדוש הויה במלוי ס"ג, שהוא מחיה וואס פאל אראפ אין שאל תחתית - 'הנד' ביסטו אייבערשטער מיט מיה, אוי ממשיך על עצמו דעמאלט ציט ער צו זיך, תקדשה א שטארקע קדושה, משם הקדוש הויה פון די הייליגע שם הויה, במלוי ס"ג וואס באטרעפט ס"ג (63), שהוא מחיה וואס

העולם הבא, בחינת: "כבוד אלקים הסתר דבר", זה בחינת נקדה העליונה, בחינת פתח, שהוא בחינת משה, בחינת סגול וכו'. והבן הדברים היטב, איך פל הדברים הנאמרים שם, בהתורה הנ"ל, נקשרים ונקללים אחר-כך בחד בקשר נפלא ונורא, והמשפילים יבינו קצת:

ועקר הדבר, שעל ידי שהאדם במדריגה התחתונה מאד, ואף על-פי-כן הוא מחזק עצמו ומאמין שגם שם יש לו תקנה עדין, כי גם שם נמצא השם ותברך, בבחינת: "ואציעה שאל הנד", אוי ממשיך על עצמו תקדשה משם הקדוש הויה במלוי ס"ג, שהוא מחיה וואס

מְשַׁלְהָ דְעַר אֵיבְעַרְשְׁטֵער גְעוועלטיגט
אֵיבְעַרְאָל, נמיט דעם קען מען פארשטיין
דעם פסוק 'כולו סג יחדיו', די טייטש פון
ס"ג מיינט אנוועקגערוקט, ווייל דער שם

הוי"ה מיט די מלוי פון
ס"ג איז דאך דער שם
וואס געבט האפענונג
פאר אלע וואס זענען
געבעד אנוועק פון די
קדושה, דאס טייטש,
'כלו ס"ג' אלע וואס
זענען אנוועקגערוקט
פונעם אייבערשטן,
דורך דעם הייליגן שם
- 'יחדו' קומען אלע
צוריק צום אייבערשטן,
דורכדעם וואס מען

האלט זיך צוזאמען מיט זיי, און מען
ווייזט זיי ווי דער אייבערשטער געפינט
זיך אויך מיט זיי.

וְזוּה בְּחִינַת בְּקִי בְּשׁוּב און דאס איז די וועג
פון 'שוב', ווען מען ווייסט אז אפילו
מען איז נאך זייער ווייט האט מען נאך א
האפענונג, שְׁוֵה הַבְּקִיאוֹת הוּא בְּחִינַת דָּאס
איז שם יב"ק הַקְּדוּשׁ די הייליגע שם יב"ק,
בְּחִינַת שָׁם ס"ג די שם הוי"ה בְּרוּךְ הוּא
וואס באטרעפט דריי און זעכציג (63); וְבֵן
און אזוי אויך, בְּשִׂאָדָם זוכה ווען א מענטש
איז זוכה, לְבוֹא לְאִיזוּ מַדְרִיגָה בְּקַדְשָׁה
הַעֲלִיזָה צו קומען צו עפעס א דערהויבענע
הייליגע מַדְרִיגָה, וְאִם עַל פִּי בֵן און מיט
דעם אלעם, אינו עומד שם בלייבט ער
נישט שטיין דארט, וְהוּא מֵתְחַזֵּק וּמֵתְנַבֵּר
נאר ער שטארקט זיך, לְעֵלוֹת יוֹתֵר וְיוֹתֵר צו
גיין העכער און העכער, אִז מִמְּשִׁיב הַקְּדָשָׁה

דער שם געבט לעבן און האפענונג - אַת
כָּל הַנְּסוּזִים אַחֲזֹר מִקְדָּשָׁתוּ פֶּאָר די אלע
וואס זענען געבעד אנוועק געפאלן פון די
קדושה, לְהַחְיֵקם זיי צו שטארקן, לְבַל

יִשְׁלוּ לְגַמְרִי, חַס וְשָׁלוֹם
זיי זאלן חס ושלום
נישט אינגאנצן אנוועק
פאלן.

קוּב אַרְיִין אִין לְקוּמִי
מוֹהַר־ן חֶלֶק ב'
סימן פב, וואו דער רבי
טייטשט דעם פסוק
(תהלים נג, ד): 'כלו ס"ג
יחדו, אפילו כשאני
רואה אחד מישראל,
שסג מכל וכל מהקדוש
ברוך הוא, אפילו ווען

איך זע א איד וואס האט זיך געבעד אנוועק
געקערט אינגאנצן פונעם אייבערשטן,
'אף על פי כן צריך אני שנהיה יחדו, צריך
ליחד ולקשר עמו', דאך איך זיין מיט
אים אינאיינעם, אים מחזק זיין און אים
ווייזן אז אפילו דארט וואו ער איז געפאלן
איז דער אייבערשטער אויך מיט אים,
'כמו שעשה משה' אזוי ווי משה רבינו
האט געטון, ער האט זיך [צוגעבינדן]
געהאלטן צוזאמען מיט אלע אידן
באחדות, 'כי יש בחינת אלקות' ווייל
משה רבינו האט געוואוסט אז דער
אייבערשטער געפינט זיך, 'אפילו בדיוטא
התחתונה' אפילו אין די נידריגסטע פלאץ,
'אפילו בעשרה כתיב דמסאבותא' אפילו
אויב מען איז אראפגעפאלן ביי די קליפות,
ביי די צענטע שטאפל אין די טומאה,
'לקים' אזוי ווי עס שטייט: 'ומלכותו בכל

על עצמו דעמאלט ציט ער צו זיך די קדושה, משם הקדוש א-ק-י-ק פון די הייליגע שם א-ק-י-ק, במלוי קס"א ארויסקעשריבן מיט די מלוי וואס באטרעפט קס"א, שהוא בחינת וואס דאס איז די וועג פון בקי ברצוא, זיך אויסקענען צו גיין העכעה.

כי האדם ווייל דער מענטש, כפי תנועותיו לויט זיין אויפפירונג וכפי התחזקותו בעבודתו ותבונה בן גורם ליחד השמות למעלה, וממשיך על עצמו הקדשה משם. והבן היטב:

והנה מבאר לעיל, שעל-ידי הדמיון והשתיקה כפי ששותקין לחברו בשמבזין אותו, על-ידי זה זוכה לתשובה, שהיא בחינת פתח דאס איז אזוי ווי די קרוין, די הויכע מדריגה פון 'פתח', בנ"ל אזוי ווי אויבן אויסקעשמעסט (אות ב' און אות ג'), עיני שם

אנגעהאנגען אינעם מענטש, וממשיך על עצמו הקדשה משם און ער ציט צו זיך די קדושה פון דארט, והבן היטב און פארשטיי גוט, אז אלעס וואס טוט זיך אפ אין אלע וועלטן איז אלעס אנגעהאנגען אין דיר, אזוי ווי דער הייליגער רבי האט געזאגט (תני מוהר"ן, סימן תקה), ווען א מענטש מאכט מיט די האנט אזוי, ווערט אזוי אין אלע וועלטן, און אז ער מאכט אזוי מיט דער האנט ווערט אזוי אין אלע וועלטן, און אז מען וואלט ווען איבערגעדרייט א

מענטש צו זען זיין פנימיות - וואלט מען געזען ווי אין יעדע אדער פון זיינע אדערן זענען אנגעהאנגען צענדליגע טויזנטער וועלטן, עיני שם.

והנה מבאר לעיל און עס איז געווארן אויבן אויסקעשמעסט, שעל ידי הדמיון והשתיקה אז דורכדעם וואס מען שווייגט אפ, ששותקין לחברו בשמבזין אותו ווען דער חבר פארשעמט אים שווייגט ער אפ, ער ליידיט און נעמט אן די בזיונות - על ידי זה זוכה לתשובה דורכדעם איז ער זוכה צו תשובה, שהיא בחינת פתח דאס איז אזוי ווי די קרוין, די הויכע מדריגה פון 'פתח', בנ"ל אזוי ווי אויבן אויסקעשמעסט (אות ב' און אות ג'), עיני שם

עצמו משם הקדוש אק"ק במלוי קס"א, שהוא בחינת בקי ברצוא. כי האדם - כפי תנועותיו וכפי התחזקותו בעבודתו ותבונה בן גורם ליחד השמות למעלה, וממשיך על עצמו הקדשה משם. והבן היטב:

והנה מבאר לעיל, שעל-ידי הדמיון והשתיקה כפי ששותקין לחברו בשמבזין אותו, על-ידי זה זוכה לתשובה, שהיא בחינת פתח בנ"ל, עיני שם, כי סיג לחכמה שתיקה בנ"ל, כי צריכין לזהר מאד לדון את כל אדם לבח

קוק עס נאך, בי ווייל די הייליגע חכמים זכרונם לברכה זאגן (אבות ג, יג): 'סיג לחכמה' א גדר און א קרוין צו די חכמה - 'שתיקה' דאס איז שווייגן, ווייל דורך שווייגן, ליידין און ווארטן - קומט מען אן צו די הויכע מדריגה פון פתח, בנ"ל אזוי ווי אויבן אויסקעשמעסט. און ווי אזוי האט מען די כח צו שווייגן ווען מען פארשעמט אים? דורכדעם וואס מען איז זיי דן לבח זכות, בי צריכין לזהר מאד לדון את כל אדם לבח זכות ווייל מען דארף זיין זייער געווארענט

דְּעַר אֵיבְעַרְשֵׁטֶר פֶּאָר מֹשֶׁה רַבִּינוּ, כָּל
 מֵה שְׂאֵתָה יְכוּל לְשַׁבַּח אֶת יִשְׂרָאֵל, וְוִי
 מְעַר דּוּ קַעֲנֶסֶט לִוְיָבֵן דִּי אִידִישְׁע קִינְדֶּרָה,
 'שְׁבַח', זְאֻלְסְטוּ זַי אױסְלוֹוִיבֵן, 'לְגַדְלֵן
 וּלְפֶאָרְן, וְוִי מְעַר דּוּ
 קַעֲנֶסֶט זַי גְרוֹיֶסֶן אױן
 זַי באַשׂינְעֵן - 'פֶּאָר'
 טו זַי באַשׂינְעֵן, 'לְמֵה'
 פֶּאָרױאָס? 'שְׂאֵנִי עֵתִיד
 לְהַתְּפָאָר בְּהֵם, וְוִייל
 אִיךְ גַּי זִיךְ מִיט זַי
 באַרִימְעֵן, אַזױ וְוִי עֵס
 שְׁטִיט אִין פֶּסױק (שְׁעִיָּה
 מֵט, א): 'וַיֹּאמֶר לִי עַבְדִּי
 אֵתָה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ
 אֶתְפָּאָר' (וַיִּקְרָא רַבָּה פֶּרְשָׁה
 ב, כָּד כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל
 הוּא בְּחִינַת כְּתָר לְהַשֵּׁם
 יִתְבָּרַךְ אַזױ אױךְ אִיז
 יַעֲדֶר אִיד אַ קְרוּיִן
 פֶּאָרְן אֵיבְעַרְשֵׁטֶן,
 וְצִרְיָךְ לְהַכְנִים בּוּ כָּל מִין
 אֲבָנִים טוֹבוֹת אױן מְעַן
 דֶּאָרְךְ אַרִינְלִיגֵן אִין
 אִים יַעֲדֶע מִין טִייעֶרע
 שׂינְעֵ שְׁטִינִן - שְׂאֵפְשֶׁר
 לְמַצָּא וְוִאָס מְעַן קַעֲן
 נֶאָר טְרַעֲפֵן, דְּהִינּוּ דָאָס

הַיִּסְט, שְׂצִרְיָכִין לְהַשְׁתַּדֵּל מְעַן דֶּאָרְךְ
 פְּרוּבִירֵן, לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ צוּ זױכֵן אױן
 נִישְׁטֶרעֵן, אַחַר כָּל צַד זְכוּת וְדָבָר טוֹב
 שְׂאֵפְשֶׁר לְמַצָּא בִישְׂרָאֵל נֶאָךְ יַעֲדֶע וְוַעַג וְוִי
 מְעַן קַעֲן טְרַאכְטֵן גוּט אױף אִידֵן, וְלָדוֹן אֵת
 הַבַּל לְבַח זְכוּת אױן יַעֲדֵן אִינְעֵם דֵּן זַיִן
 לְזְכוּת, כִּי הֵם בְּחִינַת כְּתָר לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ

צו טְרַאכְטֵן גוּט אױף יַעֲדֵן מְעַנְטֶשׁ, וְאֵפְלוּ
 הַחֹלְקִים עָלָיו וּמְבוּזִין אוֹתוֹ אױן אֵפִילוּ דִי
 מְעַנְטֶשׁן וְוִאָס קְרִיגֵן אױף אִים אױן
 פֶּאָרְשְׁעֵמְעֵן אִים, צִרְיָךְ לְדוֹנֵם לְבַח זְכוּת
 דֶּאָרְךְ מְעַן זַי אױךְ דֵּן
 זַיִן לְזְכוּת, מְעַן דֶּאָרְךְ
 טְרַאכְטֵן גוּט אױף זַי,
 וְלִשְׁתַּק לְהֵם אױן
 אֵפְשׁוּוִיגֵן, וְעַל יְדֵי זֶה
 אױן דוּרְכֶּדֶעם, נַעֲשֶׂה
 בְּחִינַת כְּתָר קוּמְט עַר
 אַן צו דִי הַעֲכֶסְטֶע
 מְדִרְיָגָה, צוּם קְרוּיִן
 פּוֹנַעֵם אֵיבְעַרְשֵׁטֶן
 כְּכִיכּוּל. כּמוֹכָא בְּמִדְרַשׁ
 אַזױ וְוִי עֵס שְׁטִיט אִין
 מְדִרַשׁ (וַיִּקְרָא רַבָּה ב, ד):
 'מִשָּׁל לְאַחַה, שְׂמַצָּא אֵת
 כְּתָרוֹ שְׂהוּא עוֹשֶׂה כְּתָר'
 עֵס אִיז אַ מִשָּׁל צו
 אִינְעַר וְוִאָס הָאָט
 גַּעֲזַעֵן אִינְעֵם מֵאֲכֵן אַ
 קְרוּיִן, 'אָמַר לוֹ' הָאָט עַר
 אִים גַּעֲפֶרְעָגֶט: 'בְּשִׁבִיל
 מִי' פֶּאָרױעֵם מֵאֲכֶסְטוּ
 דַּעַם שׂינְעֵם קְרוּיִן?
 'אָמַר לוֹ' הָאָט עַר אִים
 גַּעֲעֲנְטֶפֶרְעֶט: 'בְּשִׁבִיל

הַמִּלָּךְ' פֶּאָרְן קַעֲנִיג, 'אָמַר לוֹ' זָאָגֶט עַר אִים:
 'בִּיּוֹן שְׂהוּא לְצִרְיָךְ הַמִּלָּךְ' וְוִיבֵאלֵד דִּי קְרוּיִן
 וְוִאָס דּוּ מֵאֲכֶסְט אִיז פֶּאָרְן קַעֲנִיג, 'כָּל אֲבָן
 טוֹב שְׂתַמְצָא' יַעֲדֶע שׂינְעֵ שְׁטִינִן וְוִאָס דּוּ
 וְעֶסֶט טְרַעֲפֵן, 'תְּקַבְּעֵנוּ בּוּ' זְאֻלְסְטוּ
 אַרִינְלִיגֵן אִינְעֵם קְרוּיִן, 'כָּד אָמַר לוֹ
 הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמֹשֶׁה', אַזױ אױךְ זָאָגֶט

ווייל זיי זענען אזוי ווי א קרוין פארן אייבערשטן, בנוזר לעיל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, וכמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה און אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן אונז (אבות א, א): 'הוי דן את כל אדם' זאלסט דן זיין יעדן איינעם - לבף זכות' צום גוטן, זאלסט טראכטן אויף יעדן איינעם גוט.

נמצא קומט אויס, שעל ידי שדנים את הכל לבף זכות אז מען טראכט אויף יעדן איינעם גוט, שעל ידי זה שותקין לו בשמבנה אותו וועט ער דורכדעם אפשוייגן ווען מען טשעפעט אים, ער וועט זיך נישט צוריק קריגן, בי מוצאין בו זכות ווייל ער טרעפט

אין אים א זכות, שאינו חיב כל כך במה שמבנה אותו אז יענער איז נישט שולדיג מיט דעם וואס ער פארשעמט מיה, בי לפי דעתו וסברתו ווייל לויט יענעמ'ס מיינונג, נדמה לו דאכט זיך אים, שראוי לו לבזות אותו וכו' אז ער דארף מיד פארשעמען און מיד רודפ'ן, יענער מיינט אויך אז זיין

פוננה איז נאר גוטס, על ידי זה נעשה בחינת בטר דורך דעם קומט ער צו די העכסטע מדריגה פון בטר, הינו בנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, שעל ידי

הדמימה והשתיקה אז דורך אפשוייגן - נעשה בחינת בטר קומט מען צו די מדריגה פון בטר, בנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, והבן און פארשטיי גוט צו וואס מען קען זוכה זיין אויף די וועלט, אנצוקומען צו די הויכע מדריגה פון 'בטר' און צו די מדריגה פון 'אדם היושב על פסא' - דורך שווייגן, און מקבל זיין די בזיונות, און דורך נישט אפלאזן די ווילן, אפילו מען זעט ווי מען האלט אין איין פאלן,

דאך לאזט מען נישט אפ דעם ווילן, מען לעבט מיט די הייליגע שם פון א-ק-ג, אז מען ציט זיך צום אייבערשטן, מען וויל זיין גוט; איז מען זוכה צו צאמשטעלן די א', און מען שפירט אויף די וועלט די איינגענעמע, געשמאקע, זיסע, ליכטיגקייט פונעם אייבערשטן.

להשם יתברך בנוזר לעיל.
וכמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה: 'הוי דן את כל אדם לבף זכות'.

נמצא, שעל ידי שדנים את הכל לבף זכות, שעל ידי זה שותקין לו בשמבנה אותו, בי מוצאין בו זכות, שאינו חיב כל כך במה שמבנה אותו, כי לפי דעתו וסברתו נדמה לו שראוי לו לבזות אותו וכו', על ידי זה נעשה בחינת בטר, הינו בנ"ל, שעל ידי הדמימה והשתיקה נעשה בחינת בטר, בנ"ל. והבן:

מהדורת שמן

הספר הקדוש הזה נצטנב לזכר נשמת

אבינו רועינו **מרן מוהרא"ש** זצוק"ל

זכותו הגדול יגן עלינו תמיד

~~~

לזכות

מוה"ר אליעזר שמן הי"ו

וזוגתו חנה פרומט זתי'

וילדיהם יואל, צבי-ה, שיחי

הקדוש ברוך הוא ימלא כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי עליון בבני, חיי, ומזוני רוויחא

וזכות רבינו ז"ל ותלמידיו הקדושים, יגן
וימליץ בעדם תמיד, אמן כן יהי רצון

